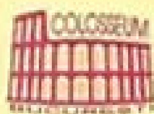
Barbara Cartland

Inima mea înaripată

1

— Mii de trăsnete şi draci!

Bărbatul întinse mâna spre legătura de schi care sărise cu un zgomot metalic în zăpadă.

— La dracu! înjură el cu răsuflarea întretăiată, ştiind prea bine că vacanţa i se sfârşea în acest fel fatal.

Acelaşi picior stâng îi făcea mereu necazuri. Şi-l rupsese încă din copilărie, pe când schiase la Mürren într-o iarnă când nu fusese destulă zăpadă şi din această cauză trebuise să aibă foarte mare grijă.

Blestemă din nou şi îşi desfăcu legăturile cu degete tremurânde.

Cu o clipă înainte se simţise ca o pasăre, plutise uşor prin văzduh, alunecând pe pârtie în jos. Acum însă, se simţea foarte rău din pricina durerii care îi sfâşia glezna stângă şi se vedea complet neputincios.

Îşi eliberă piciorul din legătură şi începu să-şi dezlege bocancul voluminos. Piciorul îl durea îngrozitor deja. După aceea, pe când se mişca încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă, privi spre valea minunată ce se întindea mai jos şi fu cuprins de un sentiment de întristare.

Era după-amiază târziu. Pe cer, o strălucire palidă vestea apropierea întunericului. Nu i se părea prea interesantă perspectiva de a petrece o noapte pe muntele pustiu. Imediat, aşa cum se aşteptase, vânturile glaciale ale nopţii începură să se simtă apropiindu-se, vânturi care suflau dinspre gheţari şi puteau paraliza pe oricine cu respiraţiile lor îngheţate.

St. Moritz se afla undeva în vale. Nu putea să-şi dea seama cât de jos faţă de locul unde se afla acum. Trecuse destul timp de când alesese această coborâre. Unui om valid i-ar fi trebuit poate numai douăzeci de minute să ajungă la căldura primitoare a hotelului, bineînţeles cu ajutorul schiurilor. Dar cu un picior care îl durea, imposibil de folosit în orice împrejurare, i-ar fi trebuit un secol să ajungă jos în vale.

Totuşi nu avea nici un rost să aştepte pe loc, nemişcat. Trebuia făcut ceva neapărat, şi asta cât mai repede. Încercă să se ridice în picioare slujindu-se de schiul rămas întreg ca de o cârjă; apoi, pe când se lupta cu durerea, auzi o voce adresându-i-se din apropiere:

— V-aţi rănit cumva?

I se păru imediat că acel glas era cel mai plăcut sunet auzit vreodată. Îşi întoarse capul brusc şi văzu lângă el o fată. Era măruntă şi pentru o clipă crezu că era vorba de un copil. Purta pantaloni de schi negri, o canadiană roşie şi un fes cu urechi ce îi înconjura chipul micuţ; avea o piele de un alb transparent şi ochi surprinzător de mari, de culoare închisă care contrastau cu buclele blonde.

— Mulţumesc cerului că ai venit! exclamă el. Mă tem că am nevoie de ajutor. Mi-am luxat rău glezna, poate că e chiar ruptă, am mai avut necazuri cu ea şi înainte.

— Îmi pare rău, spuse ea. Cum s-a întâmplat?

— Cred că am luat curba prea strâns, răspunse el strâmbându-se de durere. E ceva vreme de când n-am mai trecut pe aici.

— Mulţi au păţit-o prin locurile astea, răspunse ea.

— Ar fi fost şi mai dezastruos pentru mine dacă nu ai fi apărut tu, spuse el. Dar mai bine să nu risipim timpul pe vorbe goale, m-ai ajuta mai mult dacă ai coborî după ajutor înainte de căderea serii.

El privi cerul în timp ce vorbea, iar ea îl urmări cu privirea şi încuviinţă din cap.

— Oricum se întunecă până să ajungă cineva la tine căci nu mai e mult până atunci. Există o cabană micuţă mai încolo şi, dacă poţi să ajungi acolo, nu-ţi va fi prea frig în timpul aşteptării.

— O cabană...spuse el, bună veste.

— Încearcă să te sprijini cu o mână de umărul meu, sugeră ea, şi te voi duce până acolo.

— Chiar crezi că poţi să faci aşa ceva? întrebă el. Nu sunt prea uşor, iar tu...tu eşti...

— *Très petite*, spuse ea zâmbind cam în doi peri.

— Eşti franţuzoaică? o întrebă el. Credeam că eşti englezoaică.

— Sunt elveţiancă, răspunse ea ferm. Grăbiţi-vă însă, domnule, trebuie să pornim dacă vrem să ajungem la cabană înainte de a se întuneca.

În timp ce vorbea, ea îşi întinse mâna spre el. Când se sprijini pe ea, el îşi dădu seama că era mai puternică decât părea. Poate că părea micuţă, dar avea în constituţia ei o fibră, un filon de putere pe care nu l-ai fi bănuit la prima vedere.

Încet, cu precauţia impusă de acea rană, ei se puseră în mişcare şi, mergând unul lângă celălalt, coborâră o mică pantă, în cele din urmă ajungând la o construcţie mică din buşteni care

fusese aşezată cu destulă greutate în acea parte a muntelui. Înăuntru nu erau decât nişte laviţe de lemn negeluit, dar el fu deosebit de fericit să se poată aşeza pe una dintre ele.

Drumul până acolo nu fusese deloc uşor, mersese numai pe un picior, în timp ce şi-l ferea din răsputeri pe celălalt, străduindu-se să-şi menţină echilibrul sprijinindu-se de umerii fragili ai fetei care apăruse ca prin minune alături de el.

Ea se aşezase acum în prag, silueta profilându-i-se pe cerul întunecat; chiar în dreptul capului ei, prima stea a nopţii clipea sfioasă.

Privind-o astfel, bărbatul avu impresia că nu era aievea, ci doar o fantasmă de felul celor în care cred ţăranii cei neştiutori, un spectru căruia i se atribuie toate necazurile sau nenorocirile, bunăvoia sau ţâfna munţilor şi muritorilor deopotrivă.

— Aici vei fi apărat de vânturi, spuse ea, mă întorc cât de repede pot.

— Îţi sunt deosebit de recunoscător, răspunse el.

— Dar n-am făcut încă nimic, zâmbi ea. Voi trimite nişte oameni cu o sanie şi veţi ajunge cu bine jos, puteţi fi sigur.

Ea se întoarse să plece, însă pe când începea să alunece pe schiuri, bărbatul strigă:

— Stai puţin, nu mi-ai spus cum te cheamă.

Ea îi zâmbi din nou. În tot cazul, în apariţia ei exista ceva de zână.

— Numele meu este Utta, răspunse ea şi apoi plecă dusă de vânt.

Hugo Roxburton aprinse o ţigară şi privi mai întâi în urma ei, apoi cerul cuprins de umbrele nopţii. Începu să calculeze cam cât i-ar fi trebuit fetei să ajungă jos şi să se întoarcă cu ajutoare. Oricât de optimist ar fi fost, nu existau şanse să fie salvat înainte de două ore. Ştia că până atunci îi va fi frig şi-l va ucide

plictiseala; Hugo Roxburton însă nu era prea obişnuit cu plictiseala.

Inteligenţa, averea şi buna organizare îl asiguraseră că orice lucru dorit, orice năzuinţă sau ţel puteau fi atinse şi obţinute cu minimum de efort necesar.

— Ştii cât eşti de răsfăţat Hugo!, îi spusese sora lui, Pamela, în urmă cu o săptămână.

— Şi de ce n-aş fi? întrebă el. Oamenii care nu obţin în viaţă ceea ce doresc, sunt de regulă slabi sau proşti.

— Câteodată mă înspăimânţi, eşti atât de dur, oftase ea.

El dăduse din umeri şi traversase camera ca să ajungă la fereastră, iar de acolo privise grădina de trandafiri meticulos aranjată. Chiciura se aşezase grea peste tufele de trandafiri care fuseseră plantate cu câteva secole în urmă şi văzuseră mulţi membri ai familiei Rox succedându-se prin acele locuri.

— Ai fost mereu atât de norocos, Hugo, continuase sora lui, când s-au strâns ursitoarele la botezul tău, trebuie să-ţi fi dăruit multă şansă, cu toate că mi se pare că au uitat să-ţi dea şi blândeţe sau recunoştinţă.

— De unde ştii tu că sunt nerecunoscător? o întrebase el.

— Dacă eşti cumva, atunci te pricepi foarte bine să disimulezi acest lucru, îi răspunse Pamela. Nu voi uita niciodată figura pe care ai făcut-o atunci când ai aflat că Andrew a murit în timp ce urca pe munte. Însemna că tu moşteneai titlul vărului John, banii, pământul Rox, proprietăţile şi toate celelalte...şi totuşi atunci nu ai părut deloc surprins. Parcă ai fi ştiut întotdeauna că trebuia să fii moştenitorul acestor lucruri.

— Vorbeşti prostii! îi răspunse Hugo tăios, după care se întorsese spre ea zâmbind.

— Draga mea Pamela, nu mi-aş fi închipuit niciodată că ai o imaginaţie atât de bogată. Numai viaţa conjugală te-a învăţat

să faci o tragedie din orice fleac sau poate că viaţa unei soţii de ministru plin are nevoie de aşa ceva ca să fie suportabilă?

Pamela oftase doar şi părăsise apoi încăperea; acum însă Hugo Roxburton îşi aminti de cuvintele ei şi revăzu expresia chipului ei de atunci. De ce să-i fi reproşat ea tocmai nerecunoştinţă? Şi de ce să fie recunoscător cuiva pentru nişte lucruri trecute? Aceste gânduri aveau vreun rost în împrejurările de faţă sau nu?

Defunctul lord Rox Roxburton fusese văr cu tatăl lui. Era un om înţelept şi distins, care se căsătorise târziu cu o americancă frumoasă şi putred de bogată. Avuseseră un singur fiu, Andrew, care era mai mare decât Hugo cu zece ani şi de aceea avuseseră avea numai foarte puţine lucruri în comun.

Andrew fusese un sălbatic. Încă de mic se băga mereu în primejdie, era mereu în pericol. De vreo două ori fusese cât pe ce să se înece în lacuri: odată, vara, când i se răsturnase canoea şi altă dată iarna, când pornise pe gheaţă fără să se asigure că îl putea susţine.

Voise întotdeauna să se caţere în cel mai înalt copac sau să se rostogolească pe acoperişul casei, în ciuda ţiglelor ude sau îngheţate.

Dacă mergea cu maşina, conducea cu o sută la oră pe drumuri unde nu puteai merge în mod normal nici cu şaizeci. Era grozav, ce mai...era impetuos şi nu îi era frică de nimic, oricare ar fi fost primejdia de mare. Era deci inevitabil faptul că va muri cumva din pricina vieţii lui pe muchie de cuţit.

Ceea ce intuise Pamela în privinţa lui Hugo era de fapt adevărat. Nu fusese surprins de acel accident. Ştiuse acest lucru încă de pe vremea când tatăl lui, cel de-al doilea născut al fratelui mai mic, îi spusese cum să-şi planifice viitorul, având bineînţeles în vedere şi dificultăţile financiare ale vieţii. Din vorbe-

le părintelui său reieşea că aceste precauţii n-ar fi deloc necesare.

Încet, încet vieţile dintre el şi titlul de nobleţe au dispărut. Le-au înghiţit pe rând vârsta, războiul sau accidentele, trecuseră cu toţii în eternitate şi Hugo se pomenise singur singurel în postura de lord Roxburton, om bogat şi de vază.

Soţia de origine americană a unchiului său murise înaintea soţului ei.Banii ei îi rămăseseră acestuia din urmă şi Hugo moştenise în acest fel nu numai o minunată casă în Anglia, ci şi o sumedenie de case în America ce i se adăugaseră necondiţionat la avere.

„Recunoscător...pentru acestea pot fi recunoscător", îşi spuse el sieşi, ştiind că în timp ce oamenii din jurul lui erau copleşiţi de impozite şi de taxe, el avea destui dolari de cheltuială sau de economisit.

I se terminase ţigara. Aruncă la o parte chiştocul. Când îşi scoase tabachera, văzu că îi mai rămăseseră doar trei ţigări. Trebuia deci să facă economie, un fum la fiecare jumătate de ceas.

Se întunecase de-a binelea, în curând nu va mai putea să vadă nimic, se gândi el. Îşi băgă portţigaretul la loc în buzunar, după care îşi căută chibriturile. Din fericire găsi o cutie întreagă.

Se întrebă dacă nu cumva putea să-şi aprindă un foc, dar se răzgândi în cele din urmă. Nu ar fi fost o fericire să ardă căsuţa până în temelii, mai ales din punctul lui de vedere.

Era deosebit de frig. Îşi scoase mănuşile doar atâta timp cât cotrobăise după chibrituri şi ţigări, dar acum simţea nevoia să le pună din nou în mâini. Îi îngheţaseră degetele imediat după contactul cu aerul.

În efortul de a se încălzi, începu să-şi mişte mâinile pe lângă corp, aşa cum îi văzuse făcând pe şoferii de taxi şi apoi îşi aminti de spusele mamei lui, că şi birjarii procedau la fel pe când era

ea copilă; aşteptau în rânduri lungi încercând să se încălzească astfel pe lângă căluţii lor osteniţi. Mişcările susţinute îi mai puseră sângele în alertă, dar în acest fel piciorul îi zvâcnea şi mai tare, durerea devenind insuportabilă...Ca s-o poată uita, se adânci iarăşi în gânduri.

Se gândi la Rox, la acele coloane cenuşii pline de graţie, la frontonul în formă de aripă care fusese proiectat de Robert Adam. Cât era de minunată construcţia teraselor care împrejmuiau ca un guler dantelat clădirea, lacurile de argint sub cerul albastru...

Depănând aceste gânduri, îşi aminti cât de iritată fusese Pamela în ziua plecării lui în Elveţia.

— Sper că te vei distra bine, Hugo, îi spusese ea, am auzit că e şi Carole pe acolo, te urmează peste tot, când te hotărăşti şi tu s-o iei de nevastă?

La aceste cuvinte, se simţi peste măsură de iritat fără să înţeleagă prea bine de ce.

— Draga mea, răspunse el puţin pompos, există vreun motiv special pentru care m-aş însura acum cu Carole sau cu altcineva?

Ea râse deoarece se pregătise pentru un atac.

— Nu fi ridicol Hugo, spuse ea. Ştii foarte bine că ea este cea care vrea să se mărite cu tine. O va face prin orice mijloace, curate sau ascunse. E obişnuită să procedeze numai în felul ei, aşa cum faci şi tu. Unde mai pui că e şi foarte potrivită. Îţi dai seama că ultimii trei lorzi Roxburton s-au căsătorit cu americance? Tu n-ai face decât să respecţi tradiţia, iar Carole este destul de atrăgătoare.

— Mai sunt şi multe alte femei, replică în doi peri Hugo.

— Dragul meu, ar cam fi timpul să te însori, spuse Pamela cu dulceaţă în glas. Ai adunat destule la hambar şi Roxburton are nevoie de o stăpână, iar tu de un moştenitor.

— La naiba! Voi femeile sunteţi toate la fel, nu vă astâmpăraţi până nu faceţi asemenea lipeli dubioase. Nu am chef să mă însor şi cu asta basta.

— Eh da, totdeauna Eddie! îi răspunse Pamela cu arţag.

Voise să-l enerveze şi reuşise. Ştia ea bine unde să atingă şi cum să-şi înţepe fratele, acest din urmă nume fiind cel al vărului lui Hugo, moştenitorul prezumtiv al titlului, în cazul în care acesta nu se căsătorea ca să poată avea un fiu.

Eddie era un omuleţ între două vârste, din cale afară de plicticos; un personaj simandicos şi pasionat de nimicuri: colecţiona porţelan şi bibelouri. Trăia la Londra într-un bloc, la el acasă totul era fragil şi se putea sparge cât ai clipi din ochi, parcă şi el era casabil ca porţelanurile, de curând publicase o broşurică destul de elaborată chiar despre istoria familiei Roxburton.

— Ieri Eddie spunea că tare i-ar plăcea să moştenească titlul Rox, dar principalul lui motiv ar fi că şi-ar putea astfel depozita mai pe larg porţelanurile, spuse Pamela cu aplomb.

Hugo fu cât pe ce să răspundă ceva deloc politicos, dar se opri în clipa când întâlni privirea sorei lui. Izbucni chiar în râs.

— Bine, ai câştigat, spuse Hugo, mă voi căsători fie şi numai ca să-i fac în ciudă lui Eddie.

— Eu cred că ar fi un lucru bun dragule, spuse Pamela. Reputaţia ta a început de la o vreme să-i cam îngrijoreze pe toţi, ştii şi tu, nu-i aşa?

— Cui îi pasă, o întrebase Hugo.

— Cel puţin mie îmi pasă, răspunse ea, şi de asemenea lui Walter.

— Walter!

Hugo scăpă o strâmbătură. Între el şi cumnatul lui nu prea clocotea iubirea, aşa cum ştia şi Pamela prea bine.

—Walter se descurcă destul de bine, spuse ea. Are toate şansele să ajungă prim-ministru într-o zi şi s-a cam săturat să asculte ce spune lumea despre tine.

—Dacă vrei să ştii adevărul, află că nu e decât gelos, spuse Hugo. Dacă Walter n-a făcut niciodată un pas greşit în viaţa lui, asta înseamnă că n-a avut curajul să o facă.

—Nu cred că este momentul să-l discutăm pe Walter, spuse Pamela, acum discutăm căsătoria ta care, cu cât va fi mai grabnică, cu atât va fi mai folositoare pentru noi toţi, incluzându-l şi pe Walter.

La aceste cuvinte Hugo se mulţumi doar să mormăie ceva; acum mormăia iar în timp ce se gândea. Părerea lui era că prin naştere, toţi erau osândiţi la blestemul acestor relaţii şi înrudiri; şi Eddie şi Walter i se păreau insuportabili, primul cu iritarea lui tipic femeiască, iar celălalt care invoca etern legea, neadmiţând alte argumente decât cele personale.

Plănuise deci să petreacă o vacanţă departe de aceste două personaje, ca şi de ceilalţi prieteni. Toate bune, dar Carole venise şi ea pe capul lui şi astfel libertatea la care visase fusese înlocuită cu o apartenenţă şi o dependenţă aproape politice.

Totul era numai acţiunea lui Carole, mereu deciziile ei, chiar aşa cum spusese Pamela, femeia aceasta trebuia să facă întotdeauna doar ce voia ea şi nimic altceva. Acum era desigur îngrijorată de faptul că el nu se întorsese la hotel.

Acum cred că îl aştepta în barul Suvretta, îmbrăcată într-unul dintre costumele ei ridicol de scumpe cu inscripţii de tipul: *Après ski*, nişte veşminte deosebit de simple, dar care erau rodul unei îndelungate munci de designer.

Şi-o închipui deodată pe Carole şi o revăzu în ţinuta în care apăruse cu o zi înainte, pantaloni din lână neagră, o jachetă de catifea bleumarin cu margini din mătase albă, la care bineînţeles se adăugau duzini de brăţări care, împreună cu cerceii, sunau

ca nişte clopoţei de argint. Folosea un parfum oriental care se potrivea extraordinar de bine cu stilul ei. Când se întâlnea cu acest miros, Hugo simţea chiar o oarecare senzaţie de intoxicare după prospeţimea aerului de afară. Iar când dansară împreună, el îi simţise căldura animală şi-i şoptise la ureche vorbele fierbinţi pe care ea voia să le audă.

— Hugo, te iubesc atât de mult!

Când ea îi şoptise aceste vorbe, el îi simţise aproape de tot obrazul fin, mătăsos.

Da, îl iubea, era sigur de acest lucru - atât de sigur cât putea fi cineva atunci când era vorba despre Carole. Era frumoasă şi deosebit de bogată, o doreau mulţi bărbaţi şi ea trecuse bineînţeles de la o aventură la alta, cam în genul pe care îl practica şi el. Exista între ei o complicitate, discutau la fel de mult despre ei înşişi, vorbeau acelaşi limbaj, lucru care îi apropiase de la început.

Auzise atâtea vorbindu-se despre această Carole Munton încât, înainte de a o cunoaşte, crezuse că persoana îi va displăcea de la bun început. În aparenţă ea simţise acelaşi lucru pentru el.

— Aşadar, tu eşti Don Juanul din strada St. James, îi aruncase ea cu accentul ei sud-american.

— Sunt încântat să o pot întâlni pe Cleopatra de pe Broadway, îi răspunse el, la care ea râse cu poftă.

— Am auzit de multele tale aventuri amoroase, îi spuse el pe un ton destul de agresiv.

— Şi eu de ale tale, răspunsese ea. Cum altfel poţi căpăta experienţă?

Întrebarea aceasta rămăsese fără răspuns; apoi, amândoi simţiseră că răspunsul plutea în aer. Acest lucru îl căutaseră deopotrivă, pe ambele ţărmuri ale Atlanticului. Totuşi Hugo rămăsese în expectativă...

„De ce? se tot întreba, de ce să mai aştepte?"

Care este motivul? Slavă Domnului, renunţase de ani de zile la orice idealuri deşarte. Femeile sunt toate la fel, mai mult sau mai puţin. Le iubeşti, sau măcar îţi închipui că faci acest lucru, dar nu pentru multă vreme, căci ţi-au şi plecat din viaţă sau ai plecat tu dintr-a lor.

Trecu în revistă din nou toate femeile pe care le iubise sau pe cele care îl iubiseră pe el. Nu îi era prea ruşine de numărul lor.

Aşa cum spusese şi Carole, numărul era echivalent cu experienţa. Ce era însă îngrozitor, era faptul că ele însemnaseră atât de puţin...Câteva ceasuri uneori, câteva zile de bătăi mai rapide ale inimii, o sete a buzelor...nevoia dureroasă de a le simţi moliciunea trupului...şi apoi doar un sentiment de dezamăgire.

Da, trebuia să fie cinstit cu sine însuşi. Cât de îngrozitor, cât de nemilos fusese dezamăgit. Aşteptase oare prea mult? Şi dacă era aşa, ce aşteptase? Ce ar fi putut avea mai mult decât ceea ce obţinuse oricum?

Hugo se surprinse suspinând, erau clipe când credea că găseşte ceva deosebit, dincolo de orice comparaţie, dar de fiecare dată înşelat de realitate.

Femei! Femei! Se putea auzi pe sine adesea spunând că prea sunt multe femeile astea pe lume! Numai că în momentul imediat următor apărea una care să-l pună pe gânduri. Pe alta o asaltase pentru dulceaţa unui zâmbet fugar, pentru o bătaie a genelor, pentru un gest al mâinii, lucruri care, fiecare la rândul lui, îl excitase peste măsură.

Acum ajunsese la capătul bântuielilor lui, Carole era omul de care avea nevoie, era bogată, avea deci cu ce să sporească averea neamului Rox, tot aşa cum făcuseră şi predecesoarele ei.

Şi-o imagină pe Carole mergând pe Long Galery; aşteptând musafiri în camera de oaspeţi. Salonul Adam cu pereţii lui verzi s-ar fi potrivit de minune cu tenul ei măsliniu. Degetele lungi vor

atinge cheile din aur ale spinetei din camera de muzică, după care o văzu dansând în vasta sală de bal, cea împodobită cu mari candelabre din cristal şi cu oglinzi Queen Anne.

Da, cu siguranţă Carole va fi o bună castelană la Rox şi puteau chiar redeschide casa din Londra, pe care el o închisese, fiind prea mare pentru un burlac.

— Te iubesc, Hugo!

Parcă îi auzea vocea spunând aceste cuvinte. Totuşi, atunci când braţele lui se strânseseră instinctiv în jurul ei, realiză că ea i se dădea prea uşor, prea uşor îi cădea în plasă.

„Omul e din firea lui un vânător"!

Hugo încercă să-şi amintească cine spusese aceste cuvinte şi apoi îşi aduse aminte că le citise dintr-un volum legat în piele din biblioteca lui de la Rox.

— Da, omul trebuie să vâneze.

El continuă să încerce să-şi amintească numele celui care spusese cuvintele, mai spusese că la vânătoare îşi folosea propria pradă, pregătită special. Hugo se simţi zâmbind în întunericul cabanei. Era ridicol să ştie că el este o pradă în vânătoarea lui Carole. Totuşi ceva era adevărat în această idee şi acest ceva îl irita, se împotrivea chiar simplei imagini din gând.

Îşi scoase mănuşile, apoi luă tabachera şi după ce căută înăuntru, realiză că nu mai era nici o ţigară. Fumase fără să ţină seama că erau ultimele lui ţigări, cu gândul la Anglia.

Când se mişcă puţin, simţi că îngheţase până la oase; apoi, în timp ce-şi mai domolea tremuratul, auzi voci.

Strigă cât putu de tare:

— Ehei, sunt aici!

Vorbise englezeşte şi apoi, când se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să repete cuvintele şi în franceză sau în germană, uşa se deschise şi raza unei lanterne apăru la intrare, orbindu-l.

—Trebuie să fi îngheţat foarte tare, spuse o voce caldă. Hans a adus nişte pături, înfăşoară-te în ele.

—De ce te-ai întors o întrebă Hugo, e prea departe pentru tine să vii până aici.

—Hans şi Ludwig puteau să nu te găsească aşa uşor dacă nu le arătam eu drumul, răspunse ea. Au venit cu o sanie ca să te ia.

Ea intrase în colibă şi atunci când i se mai obişnuiseră ochii cu lumina, îi văzu chipul fetei. Zâmbea şi ochii îi dansau ca două steluţe în întuneric.

—Dacă mai întârziam mult, îngheţaţi de tot, spuse ea. Ar fi fost vai şi amar de dumneavoastră! Dar acum vom ajunge imediat la hotel, iar doctorul vă va îngriji piciorul. În timp ce vorbea se întoarse spre cei de afară şi le strigă pe nemţeşte: Repede! Ridicaţi-l pe domnul cu mare grijă şi înveliţi-l în pături, repede că nu avem timp de pierdut, e rece de tot.

Vorbele Uttei păreau să-i pună în priză pe cei doi oameni. Intrară în cabană, şi chiar înainte ca Hugo să-i vadă bine, mari şi puternici, cu canadiene groase, îl ridicară uşurel în braţe şi-l duseră la sania de afară.

Aproape că nu mai fu timp de cuvinte, Hugo voi să-i mai spună ceva Uttei, dar o şi luaseră din loc. Sania părea să-şi taie drum prin noapte şi prin întuneric, oamenii o conduceau instinctiv pe panta care cobora muntele. Utta venea în urmă cu lanterna în mână.

Călătoria fu mai lungă decât crezuse Hugo. Drumul nu era uşor; de mai multe ori trebui să-şi înăbuşe strigăte de durere care îi asaltau buzele. Nu numai din pricina gleznei , ci întregul corp se împotrivea zgâlţâielilor şi hopurilor peste care era forţat să treacă cu destulă repeziciune.

În cele din urmă, când totul devenise aproape insuportabil, şi el se întreba cât va mai putea ţine acest ritm infernal al

coborârii, văzu în faţa ochilor luminile puternice de la Suvretta. Ajunseră înapoi la civilizaţie.

Oamenii urcară sania pe scările hotelului, până la uşă. Hugo se întoarse ca să-i mulţumească Uttei pentru salvare, dar ea nu mai era de mult acolo, dispăruse de parcă ar fi fost în realitate ceea ce crezuse el, un duh al munţilor!

2

Hugo stătea în pat şi-şi privea valetul care ridica jaluzelele lăsând astfel să intre soarele dimineţii. Nu era prea puternic acest soare, ci palid, acoperit de neguri, deoarece era încă devreme de tot şi numai cu un ceas în urmă întunericul nopţii domnea stăpân peste peisajul acum dăruit luminii.

În fiecare dimineaţă Hugo se trezea la şase şi jumătate. Se obişnuise cu acest lucru de când era în armată, iar acum, când mai avansase în vârstă, realizase că oricâţi angajaţi şi secretare ar fi folosit, tot mai rămâneau o mulţime de hârtii şi corespondenţă care trebuia să fie văzută de el personal în fiecare dimineaţă.

Aceia care îl considerau un papă-lapte, un om care primise prea mulţi bani pe mână pentru prea multă vreme, ar fi fost uimiţi să descopere cât de multe detalii şi chichiţe ale averii şi ale

afacerilor le rezolva Hugo însăşi, chiar în clipa în care criticii mai dormeau încă.

Cu toate că se culcase târziu, deoarece mai jucase cărţi cu prietenii, Hugo se trezise cu puţin înainte ca valetul să intre în cameră.

Acesta din urmă avea ceva de felină în felul în care se strecura în camera stăpânului său, de fapt se purta în aşa fel încât Pamela şi prietenii ei puteau să jure că ascultă pe la uşi.

— Ia seama la vorbele mele, spusese odată bunica lui Hugo - o doamnă de aproape optzeci de ani - omul ăsta al tău nu este bun. Şi nu cred că mi se poate reproşa că nu sunt imparţială în judecata mea. Dacă vrei să-mi cunoşti părerea, află că eu consider că nu face decât să adune probe, cu care mai târziu te va şantaja, sau informaţii pe care le va vinde apoi la *Sunday News*!

Hugo râsese.

— Ceva de genul *Am fost valetul unui nobil* sau *Secretele înaltei societăţi*, se interesă el în glumă, cum crezi că ar fi mai potrivit cu stilul lui?

Bunică-sa nu se arătase deloc amuzată.

— Te previn băiete, îi spuse ea solemn, nu vreau să te acuz cumva, dar felul tău de a fi şi purtările tale încurajează mult şantajul folosit de cei de teapa lui.

Cuvintele ei fuseseră destul de severe, dar Hugo nu scăpă o anumită licărire din ochii ei.

— Cred că aşa este sângele meu, bunico, răspunse el. Chiar mă întreb cum ai reuşit să te descurci cu toate acestea atâţia ani!

Ea se arătă foarte atinsă de impertinenţa lui, dar el ştia că, de fapt, nu mai putea de plăcere când o tachina nepotul ei favorit.

Cu toate acestea, Hugo îl mai ţinuse pe Smith în slujbă, îi plăcea de el şi avea încredere. Stătuse cu el mai bine de zece ani; orice s-ar fi spus, Smith era un valet pe cinste.

Smith se întoarse de la fereastră şi începu să aranjeze hainele pe care Hugo şi le aruncase în dezordine cu o seară înainte.

— Vino să mă ajuţi să mă scol, îi porunci Hugo.

— Mylord, mai bine aţi lua micul dejun în pat, spuse Smith, este o dimineaţă destul de rece.

— Ce, crezi cumva că sunt invalid? îl pistonă Hugo. Ieri am stat în pat toată ziua ca să-ţi fac ţie şi doctorului pe plac, dar azi glezna nu mă mai supără chiar aşa de mult şi voi face ce poftesc.

Smith părea să nu fie de acord cu aceste planuri, dar îl ajută totuşi pe Hugo să se ridice din pat, să-şi pună halatul şi apoi să se ducă până la fereastra care se deschidea spre un mic balcon.

Chiar dacă escapada nu fusese atât de fericită pentru glezna lui Hugo, el nu dădea vreun semn că ar suferi de pe urma acestui incident. După ce se aşeză pe scaun, Smith aduse un taburet pe care îi aşeză cu grijă piciorul rănit.

— Ai comandat micul dejun? se interesă Hugo.

— Da, mylord, şuncă rece, ouă şi cafea. Vor fi aici imediat.

— Bine. Acum dă-mi scrisorile care au sosit aseară.

Smith anticipase această cerinţă şi era gata cu muntele de corespondenţă care aştepta pe masa de scris din colţul camerei. El aduse scrisorile lângă Hugo şi, împreună cu acestea, o tavă cu creioane şi pixuri şi apoi un carton pe care putea să scrie.

— Mulţumesc Smith, pentru moment asta e tot.

Hugo puse grămada de scrisori în poală şi mai aşteptă un moment până să le deschidă. Soarele cald îi mângâia chipul, iar pe fereastră se putea admira minunata panoramă a munţilor. Valea era strălucitoare şi alburie, cerul senin, iar în zare se înălţau mărețe culmile munţilor. Era o imagine delicată ca o floare ce se deschide primăvara pentru întâia dată. Şi, cu toate că nu voia

să-şi mărturisească nici măcar lui însuşi acest lucru, simţi că un fior îi cuprinsese inima la vederea acelei imagini.

Apoi, când privi copacii care înconjurau hotelul, grei de zăpadă şi îngheţaţi, ca într-o ilustrată americană de Crăciun, observă ceva care se petrecea jos, chiar sub fereastra lui.

Privi într-acolo absent şi văzu că cineva aluneca deja, solitar, pe patinoarul hotelului. Era un lucru neobişnuit. Hugo se obişnuise să nu vadă pe nimeni la această oră a dimineţii. De obicei apăreau mai târziu privitori în uniformă şi o mulţime de oaspeţi ai hotelului, bine îmbrăcaţi, care se aşezau pe scaunele aranjate împrejurul inelului de gheaţă. La prânz, de exemplu, venea o trupă de chelneri în haine albe care împărţeau asistenţei cocteiluri şi sandviciuri.

Dar, până acum, Hugo nu mai văzuse pe nimeni la şase dimineaţa, ci păstrase doar pentru sine o lume albă şi solitară. Îi plăcuse gustul singurătăţii, gândul că nimeni nu-i va întrerupe gândurile sau munca, doar păsările care se aşezau pe balcon în aşteptarea celor câteva resturi de la micul dejun.

În această dimineaţă însă, cineva se trezise mai devreme decât el. Privi într-acolo puţin înciudat. Patinatorul traversa gheaţa de zor; balconul nu-i permitea să distingă imaginea exactă a...patinatoarei. Se descurca destul de bine, gândi el, dar atunci când ea se mai apropie puţin, Hugo sări de pe scaun.

—Staţi puţin mylord, nu vă puteţi descurca singur, spuse Smith şi, traversând camera, veni alături de el.

Hugo îl lăsă să-l ducă pe balcon şi de acolo privi cu atenţie ringul de gheaţă. Nu mai exista nimic care să-i pună oprelişte în faţa panoramei şi îşi dădu seama că nu se înşelase. Nu putuse să vadă prea clar chipul micuţ al patinatoarei, dar acum nu-l mai umbrea nici o scufiţă roşie: acel chip era încadrat de nişte bucle blonde care dansau în acord cu trupul avântat pe luciul gheţii. Era sigur că nu se înşelase.

Uşa care se deschidea în spatele lui şi zgomotul de tacâmuri îl anunţă că sosise deja chelnerul cu micul dejun.

— Vino puţin! îi spuse omului.

— *Oui, Monsieur.*

— Ştii cine patinează acolo?

— *Oui, Monsieur,* este fiica lui Ernst Zippert.

— Instructorul de patinaj?

— *Oui, monsieur,* este şi Ernst acolo, priviţi!

Chelnerul arătă cu mâna şi Hugo descoperi că mai era un om la marginea ringului, o persoană mai în vârstă care urmărea cu atenţie toate mişcările fetei.

— Şi cum o cheamă pe fată?

Chelnerul duse mâna la frunte.

— Mă tem că am uitat *Monsieur,* sau poate că Ernst îl ţine secret. Crede că va câştiga campionatele internaţionale cu eleva lui. Vor veni sportivi din toată lumea, dar Ernst s-a lăudat ieri la bar că fata lui va ieşi campioană.

— Ia te uită!

Hugo o privi pe fata de jos şi mai atent, cufundat în tăcere. Era fără îndoială pricepută la treaba ei. Acum se rotea, un mic vârtej auriu dus de vânt. Apoi ea se aruncă pe gheaţă cu repeziciune şi străbătu ringul curmeziş, moment în care Hugo îşi închipui o pasăre în zbor. Se întoarse apoi spre chelner.

— Du-te până jos la ea, spuse el, transmite-i complimentele mele lui Ernst Zippert şi spune-i că aş vrea să-l mai văd. Spune-le că aş fi onorat dacă ar accepta să ia micul dejun cu mine după antrenament.

— Mă duc imediat, *Monsieur,* spuse chelnerul.

Chelnerul ieşi din cameră. Hugo rămase în linişte să privească pe fereastră.

— Este bună mylord, spuse Smith deodată, dacă vreţi să vă spun ceva, aflaţi că merită şi un mic pariu, va ieşi sigur între primele trei clasate.

— Dumnezeule! exclamă Hugo, să nu-mi spui că se fac pariuri şi la acest campionat.

— Cum să nu se facă mylord, acum mi-a venit în minte că aseară am auzit scorul pariurilor: oferă doi la unu împotriva fetelor din Germania şi Anglia, dar suedezele sunt la egal.

— Ei bine, ai şansa să încurajezi un outsider, spuse Hugo, iar acum presupun că îmi vei da ceva haine. Dacă domnişoara Elveţia mă va onora cu prezenţa, trebuie să arăt cât mai respectabil.

Nu erau motive de grabă. Hugo se îmbrăcase şi aştepta de un ceas în salonul care se deschidea imediat din dormitorul lui; numai atunci Smith pofti oaspeţii.

Nu se înşelase deloc în ce priveşte identitatea fetei de pe patinoar, era Utta. Ochii îi străluceau şi zâmbeau cald atunci când îi întinse mâna pentru salut.

— Vă simţiţi mai bine? îl întrebă ea, mă bucur tare mult.

El ştia că e drăguţă, dar în această lumină clară a dimineţii Hugo realiză că era foarte frumoasă. Îşi schimbase costumul de antrenament cu nişte haine speciale de schi, chiar acelea pe care le purtase când îl găsise pe Hugo. Acum însă îşi scoase căciuliţa şi obrajii îi erau îmbujoraţi din cauza antrenamentului.

Hugo îşi spuse în sinea lui că nu văzuse niciodată pe cineva atât de plin de viaţă şi de energie ca pe această fată. Se întoarse apoi să-l salute pe Ernst Zippert.

— Ce mare plăcere să vă revăd mylord, spuse elveţianul cel cărunt şi-i strânse mâna cu căldură. Speram că veţi ieşi în lume şi anul acesta, dar nu ştiam că aţi venit deja.

— Am ajuns acum trei zile, răspunse Hugo. Veneam oricum să te văd, dar am avut un accident. Nu ţi-a povestit eleva ta?

Ernst Zippert se uită mai întâi la piciorul bandajat al lui Hugo şi apoi o privi pe fiica sa. După aceea bătu din palme.

— Deci aşa aţi fost salvat mylord?

— Nu ştiam cine este, răspunse Utta.

— Iar tu mi-ai spus doar că te cheamă Utta, adăugă Hugo. Ieri voiam să-ţi scriu o scrisoare de mulţumire, dar cei de la hotel mi-au spus că sunt vreo zece fete care poartă acest nume pe aici.

— Înseamnă deci că nu o cunoaşteţi? întrebă Ernst. Ei bine vă voi spune ce figură este, mylord, şi veţi fi foarte interesat să auziţi.

— Da? Ei bine, spune-mi adevărul! răspunse Hugo zâmbind.

— Este nepoata lui Nicolaus Kindschi.

O clipă Hugo rămase năuc, după care expresia lui se lumină.

— Nicolaus Kindschi, ghidul despre care s-a scris cartea?

— Chiar el, răspunse Ernst mândru.

— Atunci înseamnă că e o mare onoare să te întâlnesc, spuse Hugo şi o privi pe Utta. Trebuie să te felicit pentru un aşa bunic faimos. Cartea despre el s-a vândut extraordinar de bine, ani de-a rândul, la noi în Anglia.

— Nu trebuie să mă consideraţi necioplită dacă vă spun că bunicului meu nu i-a plăcut deloc cartea şi nu voia să vorbească niciodată despre ea. El spunea că şi-a făcut numai datoria. Nu voia să fie considerat un erou. Când autorul i-a trimis un exemplar din acea carte, a ars-o.

— Dumnezeule! exclamă Hugo. Dar veniţi, aşezaţi-vă, am comandat micul dejun şi trebuie să sosească imediat.

Chiar în clipa când el rostea aceste cuvinte chelnerul care se dusese cu mesajul la patinoar intră în cameră cu micul dejun acoperit, cafea aburindă, unt gălbui şi miere de albine, nelipsită de la micul dejun în St. Moritz.

Utta se aşeză la masă cu spatele la fereastră. Lumina soarelui se juca cu buclele ei aurii şi se părea că un cerc de raze îi învăluia creştetul.

— Acum explică-mi ce ai de gând Ernst, spuse Hugo.

Instructorul de patinaj se aşeză confortabil pe scaun după care chelnerul luă capacul de pe platoul plin cu ouă şi cârnaţi.

— Aţi auzit despre mine ceva special? întrebă el.

— Am auzit despre tine şi despre eleva ta, care trebuie să fie *calul surpriză* la campionatele de patinaj.

Ernst Zippert făcu un gest cu mâna.

— Vezi, îi spuse el Uttei, nu putem păstra nimic secret. De aceea ne antrenăm atât de devreme. Totuşi, mai există cineva care ne priveşte de după jaluzele.

— Trebuie să exersez, spuse Utta.

— Bineînţeles, spuse Ernst, dar dacă te văd prea mulţi, tu nu vei mai fi un secret.

— Chiar crezi că poate să câştige?

Ernst Zippert îl privi o clipă în tăcere.

— Vi-l mai amintiţi pe Huldi, întrebă el.

— Sigur că da, a fost campion mondial doi sau trei ani la rând, mi se pare.

— Da, trei ani, răspunse Ernst. Ei bine, Utta este mai bună, puteţi să mă credeţi. Ştiu ce vorbesc. Utta este mai bună decât Huldi.

Hugo îşi ridică sprâncenele şi zâmbi peste masă spre Utta.

— Se pare că eşti într-adevăr bună, spuse cu un zâmbet în colţul gurii, de parcă ar fi vrut să o ia peste picior.

Ea îl privi fără urmă de bănuială.

— Poate că Ernst se înşeală, spuse ea, nu-l pot judeca. Nu am mai patinat în competiţii până acum şi nu pot să ştiu dacă sunt bună sau nu.

— Poţi şti numai ce ţi-a spus Ernst, zise Hugo.

— Da, asta e adevărat. Ochii ei părură a se lumina de un licăr dinlăuntru. Vreau să cred că Ernst are dreptate, adăugă ea cu simplitate. În câteva zile vom fi siguri, atunci când voi participa la campionatele Elveţiei.

— Acestea sunt primele în serie?

— Sigur, răspunse Ernst. Cam aşa este, mylord. Anul acesta campionatele de amatori se ţin aici, fiecare oraş important al Elveţiei va trimite un sportiv şi mie îmi revine sarcina pentru St.Moritz. Câştigătorul va fi apoi automat înscris la Campionatele Mondiale care au loc ceva mai târziu în acest an. Şi acestea din urmă se ţin tot aici, sarcina mea şi a Uttei fiind deci mai uşoară.

— De când lucraţi pentru pregătirea acestor evenimente?

— De un an, răspunse Ernst. Uttei îi place mai mult schiul, dar după ce am văzut-o mişcându-se pe gheaţă, mi-am dat imediat seama că poate ajunge campioană.

— Se pare că bunicul tău poate fi mândru de tine, spuse Hugo.

Spre surprinderea lui însă, Utta îşi împreună mâinile în semn de groază.

— Taci! Nu mai spune asta! Bunicul nu ştie, s-ar supăra, tare s-ar mai supăra pe mine. S-ar supăra şi pe bunica şi pe Ernst că m-au lăsat să fac aşa ceva. Ştii, nu-i place deloc publicitatea. Trăim destul de liniştiţi. Nu-i place să se scrie despre noi în... cum se spune oare?...în presă

— Să se facă publicitate, o ajută el.

— Da, ăsta este cuvântul, spuse Utta. Of, publicitatea! Bunicul se înşeală, crede că este ceva degradant. După părerea lui omul trebuie doar să apară la ziar când moare şi când se naşte.

— Şi ce crezi că va spune dacă vei câştiga campionatele? întrebă Hugo.

— Nu ştiu, răspunse Utta. Nu mă pot gândi la acest lucru, dar Ernst spune că va fi bine...dacă voi câştiga. Personal, eu cred că bunicul se va supăra rău de tot.

— Va fi totuşi târziu pentru el să se mai amestece în vreun fel, spuse Ernst, după care întinse mâna spre cafetieră.

Utta oftă.

— Eu sunt foarte îngrijorată, spuse ea. Câteodată cred că am greşit ţinând totul atât de secret. Dacă l-am fi rugat pe bunicul de la început, poate că ar fi încuviinţat.

— Mai mult ca sigur ar fi negat, spuse Ernst.

— Pentru mine sună foarte victoriană toată această tărăşenie, spuse Hugo cu ochii pironiţi asupra ei, urmărind cum se succed pe chipul Uttei expresiile felurite ale emoţiilor greu de ascuns.

Totul este minunat la ea, se gândi el. Nu numai înfăţişarea, ci şi delicateţea mâinilor, felul în care capul se armoniza cu umerii, fineţea gleznelor; mişcările ei păreau înlănţuite într-un ritm ascuns, graţios ca un poem. Nu era de mirare că Ernst voia să facă din ea o campioană. Bineînţeles că se temea de vreo intervenţie exterioară asupra descoperirii lui.

Hugo se aplecă puţin înainte.

— Şi tu faci mereu ceea ce vrea bunicul tău în toate privinţele? Antrenamentul cu Ernst este prima rupere a dictaturii sau mai scapi şi tu pe la vreo distracţie?

Iarăşi o necăjea, dar Utta îi răspunse serioasă.

— Prin acţiunea lui, Ernst mă neliniştește foarte tare. De obicei sunt foarte cuminte, îi iubesc mult pe bunicul şi pe bunica şi mă străduiesc să nu le calc voia.

— Admirabil!

Din nou ironia guverna replica lui Hugo.

De parcă ar fi ghicit că e luată peste picior, Utta îl privi cam suspicioasă. Este foarte tânără, gândi el deodată. Prea tânără ca să fie tratată aşa, ca o fată din tagma lui, din lumea...lui.

Totuşi se îndoia în oarecare măsură de spusele ei, de ceea ce voiseră ea şi Ernst să-l convingă. Era prea drăguţă pentru a se putea închide la mănăstire sau în dosul poruncilor familiale, nu putea fi atât de inocentă. Trăia doar la St. Moritz, locul de joacă al atâtor naţiuni şi trebuie să fi cunoscut cel puţin o duzină de bărbaţi. Tot de la ei trebuie să fi aflat cât de frumoasă şi de dorită era, măcar atâta lucru să fi învăţat de la ei.

Utta îşi termină masa. Mâncase foarte puţin şi acum ţinea în mână cafetiera fierbinte şi-l privea pe Hugo peste marginea ceştii pe care tocmai o umpluse. În acei ochi albaştri umbriţi de gene negre era ceva care îl făcea pe Hugo să se ruşineze de propriile cugetări cinice...şi spuse imediat în sine că prostia îl biruise, se înşela în cazul ei. Oare se înşela? Femeile sunt femei oriunde ar fi. Fac orice mişelii ca să-şi vadă împlinite scopurile, orice ca să creeze în bărbat o dorinţă şi mai arzătoare.

— Îţi doresc mult succes, spuse Hugo cu un glas cam lipsit de entuziasm.

Ca şi când tonul lui ar fi trezit-o din somn, Utta privi ceasul şi apoi spuse grăbită:

— Este deja şapte şi jumătate Ernst, trebuie să plec! Dacă întârzii, bunicul o să mă descoase cu o sumedenie de întrebări şi va încerca cu orice preţ să afle unde am fost.

— Dar unde trebuia să fii de fapt? se interesă Hugo.

— La schi, răspunse ea, în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun schiez un ceas, dar ar trebui să o fac undeva în partea de nord, unde nu prea vine nimeni.

— Nu sună prea prietenos, îi zâmbi Hugo.

— Cred că aşa e cel mai bine, spuse Utta solemn. Nu avem nimic în comun cu oamenii care vin la St. Moritz, ei sunt numai vizitatori, în timp ce noi trăim aici tot timpul.

— Ei bine, în calitate de vizitator, îţi sunt recunoscător, spuse Hugo. Dacă nu mă salvai aseară, aş fi păţit cine ştie ce.

— Aţi fi îngheţat, spuse Utta.

— Chiar aşa, se băgă şi Ernst în vorbă. Ştiţi că acea pârtie nu a mai fost folosită în ultima vreme, n-a fost destulă zăpadă. Majoritatea oamenilor preferă să coboare pe Wegerhaitte.

— Trebuia să mă fi interesat înainte de a porni, spuse Hugo. Este numai vina mea, numai pe mine mă pot acuza de faptul că ţopăi acum ca un cocostârc bătrân.

— Îmi pare rău, spuse Utta.

— Dar nimic nu mă va împiedica să vin să te văd la campionate, adăugă Hugo.

— Aş vrea să pot spune „nu veniţi", spuse ea repede. Mi-ar plăcea să nu fie nimeni acolo, mă îngrozeşte mulţimea care te priveşte. Ernst spune că nu trebuie să uit de ea, când îmi aduc aminte mi se face frică.

Parcă se înfiorase într-adevăr la acest gând, iar Hugo simţi că ar lua-o în braţe ca s-o liniştească. În acel moment era ceva patetic şi demn de compătimire în fiinţa ei; Hugo trebui din nou să se învinuiască de prostie.

— Trebuie să plec! spuse ea grăbită, vă mulţumesc mult pentru micul dejun care a fost minunat.

Întinse apoi mâna şi Hugo o luă într-a lui. Degetele ei erau moi şi totuşi se simţea în ele o putere ascunsă. Nici un om prea fragil n-ar putea fi un bun schior şi un bun patinator totodată. Încă o dată Hugo simţi neîncredere faţă de acel secret exagerat, faţă de sugestia obedienţei absolute.

— Ascultă, spuse el, trebuie să bem pentru succesul tău, vrei să cinezi cu mine diseară?

Utta dădu negativ din cap.

—Îmi pare rău, răspunse ea, bunicul nu ştie că am fost aici cu Ernst ca să patinez, s-ar mânia rău dacă ar.afla că am fost La Suvretta. Dacă nu vă cunoşteam dinainte, cum aş merge să cinez cu dumneavoastră? Unde mai pui că eu nu sunt niciodată invitată la cină în oraş...

—Visez oare sau nu este decât secolul douăzeci, spuse Hugo.

Ea râse şi-i apărură pentru prima oară gropiţe în obraji.

—Sunteţi englez, de aceea nu puteţi înţelege, spuse ea.

—Dar Ernst este elveţian şi poate să iasă cu o fată la restaurant. Nu este aşa Ernst?

Instructorul o privi pe Utta şi dădu din cap.

—Nicolaus Kindschi e un om ciudat! spuse el. Îl cunosc de mulţi ani, de fapt chiar de când eram copil, dar nu pot să spun că mi-e prieten. Are puţini prieteni, îşi conduce singur casa şi o face cum trebuie, iar Utta este nepoata lui.

—Şi totuşi tot ai reuşit să sări peste pârleaz, vulpe bătrână, exclamă Hugo. Sau poate că Utta a sărit la tine peste gard. Pot oare să mă dau bătut într-o împrejurare în care tu ai învins? El râse după care se întoarse din nou spre Utta. Domnişoară, data viitoare ne întâlnim la cină...şi am impresia că vei accepta.

—Mi-ar plăcea, spuse ea imediat, dar este imposibil.

Se întoarse apoi spre uşă şi Ernst Zippert o urmă. Pentru o clipă, se întoarse şi-i zâmbi lui Hugo, acelaşi zâmbet pe care i-l dăruise şi cu două seri în urmă, când îl lăsase singur pe munte, în acea căsuţă la care se întorsese apoi ca să-l salveze. Atunci el o crezuse mică, un duh al munţilor, un spiriduş. Acum însă ştia sigur că era o fiinţă umană, poate puţin deosebită. Într-un chip de nedescris, diferit de orice cunoştinţă pe care o avea el.

După ce ieşiseră cei doi telefonul din camera lui Hugo începu să sune. El ştiu imediat cine este şi fu tentat să nu

răspundă. Apoi, din pricina sunetului agasant al soneriei se apropie şi răspunse:

— Alo!

— Iubitule! Ştiam că eşti treaz, mă plictiseam şi m-am gândit să te sun.

— Bună dimineaţa, Carole! Credeam că nu faci ochi înainte de ora zece.

— Poate că aerul mă stimulează...sau curiozitatea de a fi aici.

— Curiozitatea! pentru ce curiozitatea?

— Nerăbdarea şi emoţia mai bine-zis, de a fi cu tine aici, în Elveţia.

— Uiţi că mai sunt cu noi încă două persoane?

— Ce faci dragule, numeri? Ce contează ei?

— Depinde ce vrei să spui cu asta.

— Oh Hugo, râse Carole.

— De ce râzi?

— De tine, bineînţeles. Ai fost întotdeauna atât de englez, atât de precaut, chiar şi când momentul nu cerea aşa ceva.

Hugo se simţi jenat de implicaţiile acestor cuvinte, dar ştia că sunt justificate.

— E prea devreme pentru un conflict pe teme naţionale, spuse el arţăgos.

— Dragule! Crezi că te-aş ataca cumva? Tot ce voiam să ştiu este programul tău de azi.

— Nu ştiu exact, tu ce faci, te duci să schiezi?

— Nu, sigur că nu mă duc! Voi sta cu tine. Nu vrei să ne plimbăm cu o sanie minunată cu cai mari şi cu zurgălăi? Haide! E atât de romantic!

— Eu mă gândeam să mă uit la patinaj, spuse Hugo.

— Unde, aici sau la palat.

—Nu ştiu, hai să aflăm unde sunt antrenamentele pentru campionate.

—Cred că la palat.

—Putem să mergem acolo cu maşina şi să luăm o gustare.

—Pot să vin să iau micul dejun cu tine ca să aranjăm?

—Eu am luat micul dejun.

—Sigur! Uitasem că te trezeşti atât de devreme. Să vin să discutăm aşa cum sunt acum sau o să fii jenat să mă vezi în capot? Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le fac împreună cu tine...

—Nu am isprăvit de citit corespondenţa.

—Da, dar e numai cea de ieri, poate să mai aştepte. Hai lasă-mă să vin şi să vedem ce planuri vom face.

—Bine, vino dacă vrei!

—Nu eşti prea nerăbdător după cât se vede, dar te iert. Acum, la revedere.

Hugo auzi declicul telefonului şi puse jos receptorul. După aceea se sprijini mai bine de spătarul scaunului lângă masă. Pe urmă, după ce se uită mai bine la masă, îşi dădu seama că vor apărea întrebări din partea lui Carole în ce priveşte numărul de persoane care stătuseră acolo: „Cu cine ai luat masa? De ce?" Îi auzi în minte vocea clară şi răspicată, aproape stridentă. Nu îi spusese în mod deliberat cine îl găsise pe munte şi cine îl salvase. Îşi închipuise că prea multă curiozitate din partea ei va da naştere apoi la cine ştie ce gelozie penibilă.

Aşadar, Hugo sună clopoţelul care chema chelnerul, sună cu nerăbdare. Nu ştia de ce, dar deodată fusese cuprins de iritare. Avea senzaţia că va fi pus la colţ. Era ceva cu totul neplăcut şi care era calculat să-l enerveze şi mai tare.

Era un om liber doar...bineînţeles că era liber şi propriul stăpân al actelor sale.

3

Carole alesese din bogata sa garderobă o rochie care fusese succesul de iarnă al colecţiei Dior. Era albastră, cu garnitură din dantelă şi stropită parcă pe deasupra cu diamante, conştientă fiind că această rochie îi va accentua abanosul părului şi paloarea obrajilor.

Voia mai mult ca orice să fie frumoasă în acea seară deoarece trebuia să cineze cu Hugo. Cu destulă delicateţe reuşise să convingă pe cealaltă pereche care îi însoţea, Mary şi Jim Baker, să ia masa la Palace, aşa încât ea să poată rămâne singură cu Hugo.

Familia Baker era unul dintre acele cupluri „inteligente" care reuşesc să se aciuieze în preajma celor bogaţi. Aveau bani puţini şi nu puteau oferi mai mult decât şarmul propriu şi abilitatea de a aduna ceva bani în acest fel ingrat.

Izbuteau mereu să fie la momentul potrivit în locul potrivit, aveau prieteni de toate naţionalităţile care îi susţineau financiar pe toate meridianele vieţii de lux. Aceştia plăteau cheltuielile prezenţei lor peste tot, deoarece erau simpatici, distrau lumea dimprejur, fără să fie cumva folositori în sensul bun al cuvântului.

Carole le-ar fi putut spune uşor că voia să fie singură cu Hugo şi ei ar fi înţeles cu discreţie diplomatică. Dar nu era pregătită să

accepte ideea că va fi observată saltându-l pe Hugo chiar şi în cazul unor oameni ca Jim şi Mary. Şi totuşi ăsta era adevărul, cel pe care trebuia să-l admită faţă de sine oricât l-ar fi ascuns faţă de ceilalţi oameni.

—Îl iubesc, şopti pentru sine, în timp ce se contempla în oglindă.

Era frumoasă şi atrăgătoare fără îndoială, iar inteligenţa ei reuşea să pună neîndoielnic în valoare acest aspect.

Maseze, specialişti în frumuseţe, medici endocrinologi, diverse tratamente şi cure la diferite clinici contribuiseră toate la aspectul impecabil al Carolei Munton. Şi totuşi, atunci când îi apărea fotografia într-o publicaţie englezească sau altundeva, în ziarele pe care Hugo le numea *presa snobilor*, în *Life* sau *Harper's Bazaar* din America, ei bine, spre invidia tuturor matroanelor din înalta societate, excluse din acele reviste, Carole se privea cu spirit critic şi se îndoia de toate autorităţile care o proclamaseră drept una din frumuseţile Americii.

Avea mereu în minte propria imagine şi se vedea umblând din studiou în studiou prin faţa personalităţilor, pretutindeni auzind acelaşi refren: „Nimic încă, vă dăm de ştire dacă apare ceva pentru dumneavoastră".

Cât de des auzise această frază! Simţise cum o inunda speranţa, apoi deznădejdea care îi sfredelea oasele.

Era nostim acum să-şi amintească de plânsetele care o scuturaseră pentru că nu reuşise să fie selectată pentru un film. Plânsese pentru că aflase în maniera cea mai neîndurătoare că nu era chiar atât de atrăgătoare şi frumoasă cât ar fi vrut ea să fie.

Doamna Carole Munton, una din cele mai de seamă personalităţi ale vieţii mondene din New York, a cărei frumuseţe face furori atât în Europa cât şi în America.

Revista care spusese acestea zăcea în momentul acela lângă patul ei. Totuşi, Carole se privea în oglindă şi, în locul chipului calm pe care îl căuta, vedea imaginea unei fetişcane nostime care oscila între plâns şi furie exasperată.

— Ce-o fi cu mine mamă? Duhneşte ceva prin preajmă? Sunt la fel ca şi celelalte fete care primesc totuşi roluri, ba chiar mai frumoasă decât ele. Dar mereu aud acelaşi lucru: „Nu, nu, nu"! Spune-mi de ce?

Putea să audă cum i se lovea călcâiul de pardoseala bucătăriei, apoi vocea autoritară a mamei ei:

— E numai chestie de noroc, draga mea. O să dobori tu şi acest obstacol într-o bună zi. Iar acum, dacă nu ai nimic mai bun de făcut, du-te sus cu o ceaşcă de cafea pentru Miss Macey.

Carole îşi aminti sentimentul de frustrare care o cuprinsese pe când urcase acele trepte cu cafeaua. Voia să fie stea de cinema, dar nu reuşise să fie decât o chelneriţă care ducea cafele consiliului directoral al unui studiou condus de mama ei cu maximum de efort şi un profit minim.

Îi dusese doamnei Macey cafeaua, o membră care plătea regulat cotizaţia, din care cauză merita o atenţie specială. Acolo i se spusese cu voce ţipată că vărsase prea multă cafea în farfurioară, i se strigase, mai bine-spus, să nu uite de uşa care trebuia închisă cu multă prudenţă la ieşire.

— Lasă că vede ea, lighioana bătrână, într-o zi! O să le arăt eu lor, mama lor de blestemaţi, murmură Carole cu glas scăzut în timp ce cobora scările. Lasă că le arăt eu lor!

Acest refren se repeta la infinit în mintea ei, nimeni nu părea să aibă nevoie de ea şi tot ce făcea de fapt, era să se învârtă la nesfârşit prin studiouri.

— Le arăt eu lor!

Aceste cuvinte erau umbra întregii ei făpturi, paza fiecărui gând sau plan.

La Los Angeles se simţea un aer de prospeţime şi, cu toate că se spuned despre studiouri că au angajat mult mai mulţi oameni ca de obicei, lui Carole nu i se oferise nici un rol.

Într-un sfârşit se angajase de disperare la un salon de frumuseţe pentru bărbaţi şi femei.

Nu s-ar fi înjosit într-atât încât să-şi ia o astfel de slujbă, dacă alternativa n-ar fi fost statul acasă cu mama ei, care era autoritară, chiar tiranică.

Studioul mergea prost. Membrii plăteau neregulat, mulţi dintre ei se retrăseseră fără să dea un ban. Nu puteau să angajeze ajutoare plătite deoarece nu-şi permiteau şi Carole îşi dăduse seama că trebuia măcar să contribuie la cheltuielile casei printr-o slujbă de chelneriţă sau menajeră.

Munca nu-i plăcea deloc, bineînţeles, dar manichiuristele nu erau atât de solicitate fizic, se obişnuise să stea aplecată deasupra mâinilor clientului, în căldura şl în atmosfera sufocantă.

Această slujbă i l-a adus înainte totuşi pe Dave Munton, care venise să se radă şi să se tundă, după care ceruse o manichiură.

Nici el nu fusese prea retras la început, însă şi ea îl vrăjise dintr-o privire, îl strânsese uşurel de mână şi lucrul nu rămăsese neluat în seamă.

Urmase o cină. Îl aşteptase cu sufletul la gură, se temuse că va uita sau s-ar putea răzgândi, dar el apăruse.

Pentru Carole apăruse şansa vieţii şi căuta să o exploateze la maximum. Atunci nu-şi închipuia cât de bogat putea fi acel om. Ştia despre el că era membru al familiei Munton şi-i tot văzuse mutra în revistele mondene, singurele ei lecturi.

Dave Munton jr. la polo, Dave Munton jr. şi noua sa maşină sport, Dave Munton şi acoliţii lui la Palm Beach.

Ştia despre cine era vorba, dar îl recunoscuse numai după gesturile servile ale frizerului.

În acea seară, după ce plecase de la lucru, implorase cerurile, spuse o rugăciune care o zgudui o dată cu fiecare cuvânt rostit.

— Dumnezeule, adu-l aici! Fă-l să vină.

Şi ruga ei fusese ascultată. Dave apăruse după zece minute de întârziere care i se păruseră lui Carole un veac, murise de zece ori în acele minute amărâte.

— Iartă-mă că am întârziat!

Era beat, foarte beat, dar Carole nu putea să ţină seama doar de atâta lucru. Venise, deci îşi ţinuse cuvântul, asta conta.

El moţăise toată seara şi apoi începu să-i istorisească o poveste de amor, neîmplinit, cu altă femeie.

Pe atunci Lucille Lunt era în culmea gloriei. Avea cam zece ani mai mult decât el şi trăia cu regizorul ultimului ei film. În ciuda acestui fapt, Dave o iubea nebuneşte.

— E minunată, îi spusese el lui Carole. Vreau să mă însor cu ea, dar nici nu vrea să mă asculte!

Vorbise despre Lucille până în zori şi când o dusese pe Carole acasă, o luase în braţe şi o strânsese puternic:

— Ştii că-mi placi, spusese el.

— Ne mai putem vedea?

Sfiiciunea întrebării lui Carole, tandreţea din glasul ei ascunseseră groaza aşteptării unui răspuns care putea fi foarte bine negativ.

— Sigur, hai să prânzim împreună mâine!

Lui nu i-ar fi trecut aşa ceva prin cap dacă ea nu l-ar fi întrebat cu promptitudine. La fel se întâmplase şi cu celelalte câteva întâlniri care urmaseră. Ea sugerase de fiecare dată să se vadă din nou.

Renunţase apoi la slujbă. Cheltui apoi toţi banii pe care îi putu stoarce de la mama ei pe haine noi.

Se concentrase în acea vreme numai asupra scopurilor ei ascunse şi mama ei plus cei din casă trebuiau adesea să o întrebe de trei ori acelaşi lucru până să capete un răspuns, parcă era ruptă de realitate.

Avea numai optsprezece ani, dar crescuse cu greu într-o şcoală cu pretenţii care o maturizase mai mult decât arăta fizic. Asistase la schimbarea mamei ei, care dintr-o doamnă drăguţă, ajunsese o hoaşcă. Tatăl ei fusese mai isteţ în timpul şcolii poate, dar apoi ajunsese un prostănac. Putea vorbi uşor despre situaţia financiară a lumii, dar nu era în stare să aducă măcar un salariu modest care să le ferească de greutăţi.

Când murise de pneumonie - stătuse afară doar în cămaşă în timpul unei nopţi de iarnă ca să vadă o eclipsă de lună - Carole se gândise cinică la faptul că scăpaseră de o gură la masă.

— Nu va mai fi aşa când voi fi eu mare!

Într-o zi îşi jurase acest lucru, deşi era abia un copil. După aceea repetase jurământul mereu, în timpul adolescenţei până când cuvintele ajunseseră să o obsedeze.

Trebuia să pună mâna pe bani! Lipsa lor te opreşte să baţi la poarta lumii...bune. Stai şi freci tigăi la bucătărie într-o chiuvetă demodată sau şmotruieşti podelele şi pragurile. Acest lucru o îmbătrânea şi nu mai avea putere nici să râdă.

Bani, bani şi iar bani! Asta voia Carole.

Îi trebuise ceva vreme ca să-l subjuge pe Dave, timp în care o cam mistuise frica de lucrul contrar.

Nimic nu-l mai reţinea la Los Angeles, de vreme ce Lucille Lunt se plictisise de el. Avea prieteni şi rude în toată America, ar fi fost primit cu braţele deschise oriunde s-ar fi decis să se ducă din acel oraş încins la soare, aşa cum îi spusese adeseori lui Carole, loc care nu mai avea nimic atractiv pentru el.

Şi totuşi rămăsese.

Fusese destul de deşteaptă să nu-l slăbească o clipă mai mult decât era necesar. Dacă îşi dădeau întâlnire la prânz, rămânea până la cină, iar apoi până dimineaţa.

Începuse şi el să se plictisească de insuccesul cu Lucille Lunt, voia să devină un tip drăguţ. Voia petreceri şi dans, înot la miezul nopţii, muzică şi râsete.

Dave avea obiceiul de a invita şi pe cel mai efemer cunoscut la masă şi din aceştia erau în Los Angeles cel puţin trei sute, toţi foarte nerăbdători să meargă atâta vreme cât era pe gratis şi puteau bea pe săturate.

Carole era acum mai mult decât speriată, mai îngrozită ca oricând. Fiecare femeie cu care se întâmpla să vorbească Dave părea mai frumoasă decât cea dinaintea ei: „E numai o chestiune de timp, îşi spuse ea, numai o chestiune de timp..."

Atunci începuse să afle ea că avea un trup de fier căruia mintea îi dădea resurse infinite, nu obosea niciodată, nu se relaxa o clipă. Se forţa să iasă în evidenţă în faţa lui Dave şi el trebui să ţină seama de ea până la urmă, ca femeie în primul rând.

Apoi, într-o seară când era beat, dar coerent, îi spuse cuvintele pe care le aştepta ea de mult:

— Nu ştiu ce să mă fac cu tine scumpeteo, dar mai bine ne-am lega ceva mai strâns, ce zici?

Se căsătorise cu el chiar în acea seară dincolo de frontieră şi aproape înainte ca el să realizeze ce se petrecuse cu el, îl puse s-o ducă la New York.

De atunci nu-şi mai revăzuse mama, socrilor spunându-le că era orfană.

Familia Munton ascultase cu plăcere faptul că nu mai avea şi alte rude sărace care să apară nepoftite. Erau oricum îngroziţi de căsătoria fiului lor, îşi închipuiau că-şi arăta numai anumite cusururi; şi dacă voise să se joace de-a vedeta de cinema, lucrul

nu li se părea decât o repetare a purtării din familia tatălui său, ai cărei bărbaţi se desfătaseră cu dansatoare de cabaret.

Şi în timp ce prima lor reacţie fusese groaza, se mai îndulciseră văzând-o pe Carole, gândindu-se că lucrurile puteau fi şi mult mai rele, trebuiau deci să accepte de la ea partea cea bună.

În consecinţă Muntonii toţi la un loc se hotărâră să o vadă cât mai repede preschimbată într-o regină. Bijuteriile, hainele, un somptuos apartament, fură doar o parte din darurile oferite de ei nurorii lor nepoftite, dar acceptate. Dar şi mai importantă fu poziţia socială câştigată în acest fel. Creaseră un fundal mai interesant şi mai fastuos decât cel mai frumos plan al Carolei.

Membră a unei faimoase familii sudiste, ăsta era titlul din ziarele de scandal. Toate familiile bune erau din sud şi chiar dacă erau mulţi care ar fi pus la îndoială familia lui Carole, de...America e mare.

Ea se trezise într-o dimineaţă cu vestea că era una dintre cele mai căutate şi fotografiate femei din New York.

Unul dintre dezavantajele ei se dovedi chiar Dave care se săturase de societatea în care trăise toata viaţa. Cei din jurul lui nu-i mai ofereau distracţia la care tânjea el.

— Hai să mergem la un bar de noapte, i-ar fi spus el atunci când ea îl anunţa că trebuie să meargă la cină la familia Vanderbilt.

Când ea se plânsese că invitaţia odată acceptată nu mai putea fi respinsă, el exclamase furios.

— Ce figură eşti, erai mult mai de viaţă înainte!

Nu se putea şti câtă vreme îl mai putea ţine pe Dave legat de ea. Carole nu ar fi putut garanta aşa ceva, iar când el fusese ucis într-un accident de motocicletă, pe când se întorcea beat de la o petrecere din Long Island, se simţise practic uşurată.

Moştenise imediat o sumă imensă de bani, avusese grijă să-şi pregătească un testament favorabil, iar după moartea lui Dave ea descoperise că avea mai mulţi bani decât crezuse.

Îi rămăseseră nişte sume mari lăsate de bunici în bancă. Şi cu toate că familia lui încercase să o atace, legea respinsese acest asalt şi ea se trezise chiar aşa cum o botezase un ziarist mai şugubăţ: *Văduva veselă, într-adevăr.*

Numai atunci începuse adevărata viaţă.

Călătorise. Sosise în Europa unde descoperise că averea şi numele însemnau un covor roşu oriunde se afla.

După aceea se întorsese în America şi văzuse întregul continent, putea deschide cu numele ei orice uşă, după care descoperi...Anglia.

În firea ei exista un snobism care o făcea să-şi dorească şi un titlu de nobleţe. Poate că o trimitere dinspre rudele tatălui ei, care întâmplător fuseseră englezi.

Auzise despre titluri de care se râdea şi la care se rânjea chiar în propria regiune, oamenii din Europa spuneau că e ceva anacronic şi totuşi ea îşi dorea aşa ceva. Se gândea la acest nume ca la o coafură mai şic.

O apucase de asemenea cheful să uite că fusese vreodată nevasta lui Dave. Nu spusese nimănui, dar fuseseră între ei nişte scene urâte chiar înainte ca el să moară. O acuzase că îl încorsetează prea rău. Îi mai spusese că niciodată nu voise de fapt să se însoare cu ea...că îl amăgise într-o clipă când era prea beat ca să-şi dea seama de fapte. O ghicise se pare. Fusese însă drăguţ cu ea deoarece se ataşase de el ca un câine pribeag...

Aceste cuvinte răniseră greu sufletul lui Carole.

Nu le uitase niciodată. O hăituiau pretutindeni...o făceau să se simtă inferioară şi eşuată chiar şi când oamenii o flatau şi o ridicau în slăvi; *Nu, nu avem nimic astăzi*! sau *Ca un câine m-ai urmat.*

Aceste două sentinţe îi secătuiau bucuriile, îi stricau orice plăcere. .

— Sunt frumoasă, da chiar aşa sunt!

Carole nu realiză că vorbise cu glas tare până ce nu auzi menajera care intra tiptil în cameră.

— Aţi spus ceva doamnă?

— Nu, nimic Adele, gândeam cu glas tare.

— Ce frumoasă e azi doamna! Să vă mai pun o steluţă în păr?

— Da, te rog chiar! În fiecare parte şi mai vreau şi colierul cu diamante.

Adele îi aduse caseta grea din piele care, cu câteva clipe înainte, se aflase în seiful hotelului.

După ce deschise capacul Carole se holbă la giuvaeruri: diamamte, rubine, smaralde...În acele falduri de catifea era o avere, o lume de strălucire onirică.

Ştia însă că acestea nu însemnau ceea ce ar fi putut însemna pentru o altă femeie: daruri de iubire. Şi le cumpărase ea însăşi sau aparţineau mamei lui Dave. Garnitura Munton: o broşă, un colier şi cercei cumpăraţi cu banii lui Munton, nimic nu-i fusese dăruit cu dragoste.

Îşi dădu seama pe urmă, când îşi punea pe mână o brăţară, că asta era ceea ce voia să aibă...ştiuse de când îl văzuse, înalt, chipeş şi bine legat în acest fel degajat care îi distinge pe englezi de cealaltă lume.

Venise şi el la una dintre marile petreceri date de ea la Londra.

— Vă cunoaşteţi, nu? întrebase ducesa de Melchester care sosise însoţită de bărbatul acela înalt la locul unde Carole îşi primea oaspeţii.

— Nu, nu cred să ne fi întâlnit înainte, răspunsese Carole.

— Cum să nu?! Ce ridicol! Sigur că vă cunoaşteţi! exclamase ducesa. Este lordul Roxburton, cel mai mare crai din Londra. Toţi îl iubim, aşa că nu te pierde cu astfel de sentimente fără speranţă. Hugo, ea este Carole Munton. E divină, nu?

— Divină, răspunsese el în doi peri şi zâmbind.

Carole se uitase la el şi ştiuse imediat că se petrecuse ceva în inima ei. Niciodată înainte nu mai simţise aşa ceva pentru alt bărbat. În acei ochi strălucitori şi ironici era ceva care răspundea apoi pe buzele ferm strânse, ceva care o făcu să se simtă imediat slăbită şi totuşi montată spre un nou ţel.

— Hai să dansăm că ne mai împrietenim noi pe parcurs, îi spusese Hugo.

— Pot îndrăzni? replicase ea tot ironică. Ce-i de făcut cu musafirii care vor întârzia?

— Dacă au întârziat mai mult decât noi, nu e decât vina lor, o calmase Hugo impetuos.

Ca un stăpân ce era, el o luase de talie şi o dusese la dans. Ea se lăsase bucuroasă în braţele lui. Pe urmă, pe când se mişcau prin mulţime, el îi spusese cu acea voce ironică, deosebit de îmbietoare:

— Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam eu.

— Dar la ce te aşteptai?

— La ceva scofâlcit şi dur, la o damă, nu...

— Am douăzeci şi cinci de ani, şi sunt ţeapănă bine.

— Mă îndoiesc! Încă puţin şi ai să vezi tu ce dulce şi bună eşti.

Ea tremurase de excitare.

— Mă faci să mă simt timidă.

— Mă bucur. Îmi plac femeile timide, sunt mult mai feminine.

Carole nu uitase niciodată aceste cuvinte şi totuşi era greu să simulezi mereu timiditatea, când de fapt ea era atât de tranşantă.

Flirtase apoi cu el toată seara. Aşteptase apoi toată ziua, sperase că el va suna sau va veni la Ritz unde stătea ea.

În cele din urmă, ea coborâse ca să-i telefoneze ducesei şi-i sugerase că ar vrea să cineze cu „acel încântător tânăr".

— Unde ai fost, îl întrebase ea pe Hugo, când acesta apăruse la masă.

— La ţară, să vânez, răspunsese el. Nu ţi s-a spus că orice englez de soi nu găseşte nimic mai atrăgător în noiembrie în afară de fazani?

Înţelesese deci imediat că ea fusese cea care voia să-l vadă. Înainte ca seara să se fi terminat, Carole îşi dădu seama că folosise aceleaşi tactici, adică să pară indispensabilă. Totuşi cu Hugo mergea mult mai greu decât fusese cu Dave.

Numai ca un simplu amănunt: el nu părea să vină prea des la Londra. În cele din urmă, după nişte manevre încâlcite, el o chemase la Rox, dar când ajunsese acolo, îl văzuse atât de rar încât crezuse că o evită deliberat.

Bărbaţii erau la vânătoare toată ziua. Duminicile jucau golf, iar seara veneau oaspeţi mai de seamă care se aşezau mai aproape de gazdă decât de ea, care fusese aşezată undeva la mare distanţă.

Făcuse aşadar multe cercetări şi tatonări în legătură cu el, dar cele aflate o deprimaseră mai mult decât crezuse.

Afacerile lui amoroase erau nenumărate. Jumătate dintre marile doamne se pierduseră în faţa lui, fiindcă avea un fel ciudat şi imprevizibil de a se îndrăgosti de cine nu te aşteptai, de vreo femeie obscură, ce devenea pentru o clipă centrul bârfelor din oraş, după care era din nou înghiţită de neantul anonimatului.

— Hugo Roxburton?, exclamase un oarecare pe care ea îl întrebase despre lordul ei. Nu trăieşte în secolul potrivit pentru el şi pentru stilul lui. E un destrăbălat cu trăsură la scară!

Mai bine te fereşti de el, se spune că e foc şi pară!

—Dar de ce nu se însoară? întrebase Carole.

—Să se însoare!!! E prea vulpoi pentru aşa ceva, venise răspunsul. Fiecare mămică amatoare de o lipeală bună pentru fetiţa ei l-a urmărit cel puţin un an. Dacă vrei să-mi ştii părerea, află că a trăit şi va muri tot burlac.

Astfel de comentarii o întărâtaseră şi mai mult pe Carole, care voia cu orice preţ ca el să se îndrăgostească de ea. Era destul de cinstită cu sine ca să admită că era deja prinsă bine în mrejele lui.

Când auzise că vrea să plece în Elveţia, începuse un joc fantastic, fără prea mari şanse de a izbândi.

—Ştii ce, hai să mergem împreună acolo, îi propusese ea. Eu merg la Suvretta împreună cu Jim şi Mary Baker. E îngrozitor să stăm două muieri pe capul unui singur fante. Hai să o facem în patru.

Acceptarea venise din partea lui ca un trăsnet, nu crezuse niciodată că va merge. Şi după ce aranjase treaba, ea luase repede legătura cu Mary şi Jimmy Baker.

Carole se gândise imediat că Hugo o voia de nevastă, dar nu putea fi sigură de nimic până la rostirea magicelor cuvinte.

Totuşi, felul lui de a fi, nu după erau factori care să-i dea speranţe prea multe. Era încântător, o lua peste picior mereu, flirtând întruna; simţise totuşi că nu însemna mai mult pentru el decât Mary sau altă femeie cu care se întâlnise la Suvretta.

În acea seară însă, va fi singură cu el. Trebuia să-l determine să-i acorde toată atenţia numai ei.

Se ridică şi se privi încă o dată în oglindă. Arăta aşa cum era: datorită produselor moderne ale civilizaţiei - părul ca şi bijuteriile - căpătaseră o strălucire aproape electrică. Tenul ei era impecabil, iar rochia sublinia liniile perfecte ale corpului ei suplu şi albeaţa pielii.

Se privi încă o dată de aproape. Pentru prima oară simţea cum îi bate inima fiindcă dorea un bărbat.

— Niciodată până acum n-am avut timp pentru iubire, se gândi Carole. Mai fuseseră bărbaţi care îi făcuseră avansuri, dar îi respinsese deoarece nici unul dintre ei nu îi putuse stimula ambiţiile. Toţi o doriseră, dar nu fuseseră acceptaţi sau doriţi la rândul lor.

De această dată nu dorea un bărbat numai pentru ceea ce i-ar putea oferi, ci pentru sine, ca bărbat. Se gândi la el, iar răsuflarea îi deveni sacadată. După aceea luă un şal de culoarea nisipului pe care i-l întinse menajera şi coborî scările.

Se duseră să ia cina în salonul mare al hotelului unde cânta o formaţie în surdină. Hugo comandă cina cu gustul şi fineţea lui obişnuite, însă Carole simţea că nu poate înghiţi nimic.

— Nu îţi este foame, o întrebă el.

Ea sorbi puţină şampanie şi-i zâmbi.

— Nu prea, dar ţie?

— Cum să-mi fie foame dacă n-am făcut deloc mişcare, fir-ar el să fie de picior!

— Doctorul ce spune?

— Crede că mă voi putea folosi de el în câteva zile. L-am făcut să-mi promită că voi putea măcar să patinez, dacă nu voi mai putea schia deocamdată.

— Într-o anumită privinţă, mă bucur, spuse ea dulce.

Hugo îşi ridică sprâncenele.

— Cum pot să te mai văd şi eu puţin dacă tu eşti mereu în vârful muntelui? Cred că zeii te-au mai legat puţin de mine în acest fel ingrat.

— Nu mă flata, îi spuse el.

Îşi terminară masa şi, la sugestia lui Carole, merseseră apoi într-un club micuţ din oraş.

Sala era joasă şi împărţită în ringuri mici intime şi de dans. De fapt, era un ringuleţ, care ducea spre câte un separeu mai în retras. Lumina era slabă şi pianul îngâna melodii vechi în surdină. Ei băură mai întâi şampanie după care trecură la lichioruri, Carole observând că Hugo se mai înmuiase puţin, devenise chiar un pic sentimental.

— La ce te gândeşti? întrebă el după o vreme, văzând că privirea lui se pironise asupra ei.

— La tine mă gândeam, îi răspunse el. Povesteşte-mi despre tine!

— Ce vrei să ştii?

— Ce crezi şi ce simţi tu de fapt? întrebă el. Îţi dai seama că ne ştim de ceva vreme şi nu te-am auzit niciodată pomenind de familia ta.

— Poate că nu e prea interesant, spuse ea.

— Eu mi-i închipuiam pe americani povestind veşnic despre mamele lor demodate, răspunse el.

Carole şi-o închipui pe dată pe maică-sa aplecată deasupra căzii spălând rufe. O dată sau de două ori îi trimisese ceva bani într- un plic nesemnat, ca să nu se afle de unde veneau. „O să mai trimit şi mâine", îşi spuse ea deodată.

— Sunt orfană, spuse ea răspicat.

— Nu o spui cu prea multă tristeţe.

— Nu? N-am prea fost fericită când eram mică.

Hugo o privi fix.

— Nu cred că înţeleg, spuse el după o vreme.

— Dar vrei?

— Poate.

El îi zâmbi şi ceru deodată nota.

— Hai să ne întoarcem la hotel, spuse el. E sufocant şi mă doare piciorul.

Ea se întreba dacă nu cumva fusese o scuză, dar se ridică ascultătoare şi merseră spre locul unde îi aştepta o maşină. Afară era teribil de frig, dar stelele luceau pe cer şi luna dezvăluia siluetele piscurilor semeţe, frumuseţea nopţii era nespusă.

Porniră înapoi spre Suvretta fără nici un cuvânt, iar când ajunseră la lift, Carole simţi că putea fi trimisă la culcare pur şi simplu pierzând astfel contactul cu el.

— Aş vrea să mai beau ceva, spuse ea. Putem să mai luăm ceva şi să stăm la tine în salon?

— Sigur că da, spuse el.

Merseră deci sus la el. Perdelele din damasc roz acopereau ferestrele şi singura lumină era cea mică, de la masa de scris.

— Ce intim şi frumos arată, spuse Carole aşezându-se pe sofa.

Hugo sună după chelner.

— Vrei şampanie sau un lichior? o întrebă el.

— O „chartreuse" galbenă şi nişte sandviciuri, spuse ea, dacă n-am mâncat nimic la cină, acum chiar mi-e foame.

Hugo comandă. Când sosiră, ea abia de se atinse de mâncare, dar sorbi lichiorul.

Hugo se aşezase pe fotoliul mare de lângă sofa.

Îşi rezemase în faţa lui piciorul care îi cam amorţise, dar şi aşa, în haine de seară, Carole văzu că era atletic şi deosebit de impunător. Oricine şi-ar fi dat seama, fără îndoială, că era un om de acţiune căruia îi plăcea viaţa în aer liber şi era în acelaşi timp un veritabil gentleman englez.

Carole se gândi iar la acel titlu. Tot ce voia era să fie Lady Roxburton, voia acest lucru mai mult ca orice. Părea să ofere sentimentului ei de siguranţă maximum de certitudine, o poziţie inexpugnabilă. Dacă o dobândea, poate că s-ar fi şters din mintea ei refuzul studiourilor şi imaginea lui Dave care murise urând-o.

Impulsivă, ea îşi puse jos paharul şi se ridică în picioare.

— Hugo! spuse ea, aşezându-se în faţa lui. Spune-mi cinstit ce crezi despre mine!

— Chiar vrei să-ţi răspund exact la întrebare? se interesă el.

— Vreau adevărul, spuse ea. Nu vreau doar să-mi spui că sunt simpatică sau să-mi înşiri alte complimente ieftine pe care le spui probabil şi celorlalte femei pe care le întâlneşti. Vreau să aflu adevărul cel adevărat.

El zâmbi puţin sigur de sine, într-o manieră care pe Carole o băgă în toţi sperieţii, poziţia ei nu era strălucită...

— Să-ţi spun adevărul, spuse el cu greutate forţată. Nu ştiu exact ce să spun, aş vrea să aflu multe despre tine. Vreau să-mi povesteşti, să mi te destăinui aşa cum eşti tu de fapt.

Cu o mişcare rapidă ea îngenunche lângă el.

— Chiar vrei să ştii cum sunt? întrebă ea şi simţi că îşi pierde iar suflarea regulată, calmul.

O clipă, Hugo rămase nemişcat. Pe urmă, simţind că ea aşteaptă aproape, foarte aproape de el, cu ochii închişi, ei bine, atunci întinse mâinile şi o cuprinse de umerii goi.

— Ei, ce propui, întrebă el cu o voce joasă şi adâncă.

— Că ar trebui să mă vezi aşa cum sunt eu de fapt, şopti Carole, după care fu înghiţită de îmbrăţişare şi abisul sărutului.

4

— Tu eşti Utta?

Când Utta intrase în casă acea voce caldă o întâmpinase de la intrare, venind din salon; paşii ei făceau să tremure în rafturi porţelanurile fine.

— *Oui grande mère*, răspunse ea în franceză după care deschise uşa de la salon şi intră.

Bunica ei uda plantele ce decorau spaţiul de sub cele trei ferestre, umplând de prospeţime aerul casei. Când se întoarse să o sărute şi ea pe Utta, aşa cum stătea cu faţa luminată de soarele generos, asemănarea dintre ele era izbitoare. Nu era de mirare că Utta moştenise oasele ei mici şi statura minionă, delicată.

Doamna Kindschl arăta ca o marchiză dintre cele pictate de Fragonard. Cu toate că era îmbrăcată simplu, avea în ţinuta ei o eleganţă sporită mai ales de părul argintiu strâns deasupra capului într-un coc mare. S-ar fi putut crede că în acea modestă căsuţă elveţiană se cuibărise o mare doamnă.

De fapt acesta era adevărul. Ea era fiica unei familii nobile din Franţa şi chiar şi un orb ar fi observat că accentul ei pur parizian trăda educaţia aleasă şi originea pură.

— Ai întârziat, *ma petite*, îi spuse ea Uttei. După aceea, cu oarecare neîncredere în ochi o întrebă:

— A mers bine?

— Foarte bine bunico, Ernst a fost mulţumit de mine.

— Bine. Am o surpriză pentru tine, sus.

— Ce este?

— Ţi-a venit rochia de la Paris.

— Oh, bunico, minunat!

Utta bătu din palme de bucurie, după care adăugă cu un alt ton:

— Mi-e frică.

— Frică draga mea?

— Da, frică bunico. Să presupunem că nu sunt chiar aşa de bună cum crede Ernst, ia gândeşte-te ce va spune bunicul?

Bunică-sa îşi acoperi faţa cu palmele.

— Nu te mai gândi la asta. Dacă te gândeşti mereu la ce este mai rău poartă ghinion. Trebuie să crezi în ce ai mai bun în tine şi să câştigi campionatul, după aceea bunicul te va ierta şi va fi mândru de tine. Să vezi tu că aşa este şi că am dreptate!

— Trag nădejde că este aşa, spuse Utta după care, cu o mişcare tandră, îşi îmbrăţişă bunica şi o sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru rochie, cum e, e frumoasă?

— Frumoasă?! A fost desenată de Dior în persoană.

— Dar trebuie să fi costat o avere bunico!

— Da, mai mult sau mai puţin. Dar ce mai contează? Dacă arăţi bine, jumătate de bătălie este câştigată.

Utta încuviinţă din cap.

— Da, spuse ea. Sunt sigură că aşa stau lucrurile. Dar câteodată, bunico...îmi doresc şi eu haine ca acelea pe care le poartă femeile de la Suvretta.

Bunică-sa o privi pieziş.

— De unde ştii ce haine poartă ele?

— Aşa am auzit, am citit în ziare şi câteodată chiar le-am văzut. Mi-ar plăcea mai mult ca orice că cinez şi eu într-o rochie de seară aşa ca ele, să arăt ca în revistele pe care le aduci tu din Franţa.

Doamna Kindschi oftă adânc.

— Draga mea, tu eşti încă foarte tânără.

— Am optsprezece ani, spuse Utta, OPTSPREZECE, bunico, şi niciodată n-am fost nicăieri şi n-am văzut nimic.

Doamna Kindschi oftă din nou.

— Da, tu creşti de fapt. Poate am greşit că te-am ţinut aici lângă noi, singură şi cuminte...Pentru cineva care este tânăr, nu cred că este prea plăcut.

— Dar ştii că nu-i aşa, sări Utta impulsivă. Nu te gândi că sunt nefericită. Să nu te gândeşti că nu vă iubesc, pe tine şi pe bunicul, din toată inima mea. Numai că uneori aş vrea să mai ies şi eu să văd ce văd şi celelalte fete, să fac şi eu ca ele.

— Da, înţeleg, spuse doamna Kindschi privindu-şi nepoata, văzând cum se zbenguiau pe chipul ei fraged emoţii de tot felul. — Înţeleg, dar ştii şi tu cum este bunicul. Câteodată pare el necruţător, draga mea, dar te asigur că are motive întemeiate şi totuşi te înţeleg! Am fost şi eu odată tânără şi la acea vârstă oricine îşi doreşte haine frumoase, să fie vesel, să fie în compania celor de vârsta lui.

— Ce bine că mă înţelegi! oftă Utta.

Urmă o mică pauză. Ea traversă camera şi se aşeză în bătaia razelor soarelui care pătrundeau pe geam, privind florile abia udate. După un timp spuse cu glas pierdut:

— S-a întâmplat ceva azi-dimineaţă.

— Ce anume? întrebă doamna Kindschi.

— L-am întâlnit din nou pe bărbatul pe care l-am salvat, spuse Utta.

— S-a trezit atât de devreme? o întrebă bunica. Ştiam că cei de la Suvretta nu se trezesc până la amiază.

— Nu, nu venise jos, la patinoar, răspunse Utta. M-a văzut pe mine şi pe Ernst de la fereastră şi...şi, bunico, ne-a invitat la micul dejun.

Doamna Kindschi bătu uimită din palme.

— Vai! Te-ai dus? Să sperăm că n-o să afle niciodată bunicul!

— Ernst îl cunoştea bine pe domnul acela...începu Utta şi apoi făcu un gest de nerăbdare şi se întoarse spre bunica ei.

— De ce să se supere bunicul? M-a invitat la cină, bunico, şi Ernst a încercat să-i explice că este cu neputinţă, dar nu m-a crezut...îi vedeam chipul şi zâmbetul abia schiţat pe buze. Credea că spun doar aşa, credea că joc vreun joc absurd şi totuşi...aş vrea să merg.

Vocea Uttei tremura în linişte a încăperii, iar doamna Kindschi se aşeză pe scaunul cu spătar înalt.

— Micuţa mea! spuse ea cu o voce care i se frânse parcă brusc.

La primul cuvânt al bunicii ei, Utta alergă şi, străbătând camera, căzu în genunchi lângă ea.

— Nu mă privi aşa, bunico, ţipă ea, te-am supărat şi-mi pare foarte rău, urât din partea mea. Nu voi mai spune niciodată ce am îndrăznit acum, doar ştii cât te iubesc, ştii! E o nerecunoştinţă din partea mea să vreau mai mult decât am, pe tine şi pe bunicul. Uită ce ţi-am spus te rog, iartă-mă...te rog mult, bunico!

Îşi apropiase obrazul de faţa moale şi o mângâie pe buclele zburdalnice după care răspunse cu un zâmbet cald:

— Nu am de ce să te iert, draga mea. Ceea ce vrei tu este normal să ai, eşti tânără şi nu poţi rămâne legată de noi pe vecie, aşa că voi vorbi cu bunicul despre asta. Îl voi convinge.

— Nu, bunico, nu! strigă Utta cuprinsă de panică. Nu înainte de campionate, după aceea...poate. Se va supăra oricum când

va afla că mă voi înscrie. Se va găsi cineva care să-i spună, poţi fi sigură de asta. Nu trebuie să mi-l pun în cap chiar acum. Unde mai pui că mi-ar putea interzice să mă înscriu şi Ernst ar fi dezamăgit.

— Bine, aşa este. Dar după ce se termină campionatele, trebuie să-l facem să înţeleagă realitatea; toată viaţa a fost un răsfăţat, asta este vina lui.

— Şi cine l-a răsfăţat, tare aş vrea să ştiu? întrebă Utta ridicându-se pe călcâie şi râzându-i în nas bunicii ei.

— Da, este vina mea, răspunse aceasta, dar l-am iubit totdeauna foarte mult...

— Da şi el te-a iubit, spuse Utta încetişor.

— Da, aşa este, replică bunica. Am trăit atâţia ani fericiţi împreună, ea şi Nicolaus.

— Regreţi că ai fugit cu el? o mai întrebă Utta, deşi cunoştea prea bine răspunsul.

— Nu, niciodată n-o să regret! Când mă duc în Franţa şi le văd pe surorile mele alături de soţii lor împăiaţi, când îmi aud prietenele că închid ochii la aventurile soţilor lor cu alte femei, când aud de divorţuri şi de despărţiri, nu numai la cei tineri, ci şi la oameni de vârsta mea, ei bine, mulţumesc cerului că eu şi Nicolaus am avut atunci curajul să fugim împreună, trebuie să preţuiesc iubirea noastră care atâţia ani a rămas neschimbată.

— Of, bunico, tare aş vrea să mi se întâmple şi mie ceva romantic, spuse Utta.

— Aşa va fi draga mea, răspunse doamna Kindschi. Într-o zi, cine ştie...

Între ultimele cuvinte făcuse o pauză semnificativă.

Utta se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră puţin neliniştită.

— Aveai optsprezece ani când te-ai măritat bunico, nu-i aşa? Este aceeaşi vârstă pe care o am şi eu acum.

Doamna Kindschi simţi că i se învârte capul din pricina cuvintelor Uttei. Am aşteptat destul timp, îşi spuse ea.

De aceea fusese de acord ca în urmă cu un an Ernst Zippert să se ocupe de Utta la patinaj. Îi ţinea fetei mintea ocupată. Avea ceva normal la care să se gândească.

Nicolaus, cu toate că-l iubea nespus, nu înţelegea. Putea fi foarte încăpăţânat omul ăsta al ei, ce-i drept, când voia numai. Era de un calm imperturbabil moştenit de la strămoşii lui ţărani, o stabilitate care nu-l părăsea nici atunci când pur şi simplu cineva se răstea la el; ea de exemplu, adesea înnebunită de încetineala gesturilor lui.

În tinereţe, se certaseră ca doi căţei, cu chiote şi mârâieli. Amintirile i se păreau acum foarte nostime, deoarece acum nu erau în dezacord decât în privinţa Uttei.

Nicolaus îmbătrânea. Nu înţelegea că şi Utta creşte totodată. Nu mai era un copil, nu mai era fetiţa care-i şedea pe genunchi şi să se bucure de o bomboană sau de o jucărie pe care i-o aducea el din sat.

— Se plictiseşte şi devine neliniştită dacă stă mereu aici numai cu noi, îi spusese ea nu o dată, ci de zece ori.

— Este fericită! Ce să vrea mai mult? răspundea el de obicei dând din capul lui argintiu.

— Crezi că pe mine m-ar fi mulţumit o astfel de viaţă când eram de vârsta ei? întrebase doamna Kindschi.

— Tu ai avut tot ce ţi-ai dorit, îi răspunsese el în stilul lui elveţian şi liniştit, dar fericită tot n-ai fost.

Acest lucru era adevărat, trebui ea să admită. Nu era deloc fericită atunci când îl întâlnise pe Nicolaus din întâmplare în timpul unei vacanţe în Elveţia. El fusese angajat drept ghid de către unul dintre fraţii ei mai mari care murise în timpul unei expediţii montane.

Marguerite Duvais coborâse atunci treptele castelului pe care tatăl ei îl închiriase pentru acel sejur şi-l văzuse pe Nicolaus aşteptând în hol.

Nu putuse uita niciodată acea imagine a lui: înalt şi cu umeri largi, i se păruse un uriaş. După ce se întorsese spre ea, îi zărise liniile fine ale feţei, maxilarul drept şi ochii adânci albaştri, chipul ars de soare...

Se îndrăgostise de el chiar atunci, pe loc.

— Mergi cu fratele meu pe munte?

— Da domnişoară, dar nu prea departe, domnul nu are prea multă experienţă.

— Îţi place să urci?

— Este viaţa mea, răspunse Nicolaus.

— Tare aş vrea să vin şi eu cu voi!

El râse şi ea crezuse, îndată ce văzuse acel zâmbet, că îl vedea pe cel mai chipeş bărbat din viaţa ei. Era ca un zeu grec, ca statuile pe care le studiase la Luvru, numai că erau albe şi reci, pe când el plesnea de sănătate şi de putere, lucruri pe care ea le simţea, în ciuda inocenţei de adolescentă.

Acesta fusese începutul. Urmaseră întâlniri pe furiş, clipe scurte în care îşi puteau vorbi în hol sau în curte, unde se aflau schiurile şi săniile.

Zilele treceau şi ea îşi dăduse seama că întreaga ei viaţă se concentrase în cele câteva clipe de apropiere, când putea vorbi cu Nicolaus.

Devenise deosebit de sensibilă, ştia când urca scările, îl simţea venind în fiecare dimineaţă sau când se întorcea din munţi, împreună cu fratele ei. După aceea focul celor două inimi se înteţise într-atât, încât nu mai putuse fi oprit.

Într-o zi, Marguerite se întorsese mai târziu de la schi, împreună cu surorile ei şi cu guvernanta. Era frig şi ele îşi aruncaseră repede schiurile şi intraseă în casă. Marguerite rămăsese în

urmă, îl văzuse pe Nicolaus văxuind în camera de serviciu schiurile fratelui ei.

După ce trecuseră cu toţii pe lângă el şi când ceilalţi intraseră în casă, venise la ea şi începuse să-i desfacă legăturile cu mâinile tremurânde.

Ridicase spoi schiurile de lângă ea, după care, aflându-se tot în genunchi, se uitase în sus, iar privirile se întâlniseră.

— Nicolaus, şoptise ea abia perceptibil, suficient însă ca el să audă.

— Trebuie să plec, spusese el posomorât, în ochii lui clocotind dorinţa.

— De ce?

Întrebase acest lucru fără să fie conştientă. El se ridică să plece.

— Ştii de ce.

Glasul lui era adânc plin de emoţie.

Se întunecase deja. Umbrele se apropiau de ei, totuşi se putea vedea în ochii lui puterea care o străbătea pe Marguerite şi îi răvăşea inima...o atrăgea, o ţinea pe loc în mreje nevăzute.

— Te iubesc!

Cuvintele părură că izbucnesc de pe buzele lui şi apoi nu mai fu nevoie de altceva...Ea era deja în braţele lui, îi căuta buzele...uitase de toate fiind inundată de fiorii unei bucurii imense, tremura de fericire cum nu crezuse niciodată că o va face.

Timp de o săptămână suportaseră tortura de a fi despărţiţi. Ea auzise deja că tatăl ei voia să o mărite cu fiul unui vechi prieten. Tânărul în cauză moştenea o mare avere şi un titlu de nobleţe. Ca soţie ar fi putut ajunge printre cele mai de seamă doamne ale Franţei.

Ca şi Nicolaus, ştia şi ea foarte bine că o căsătorie cu un ghid elveţian, om de rând şi sărac, va stârni o mare furie paternă care se va fi soldat cu separarea lor definitivă.

Vacanţa se apropia de sfârşit. Trebuia deci să înceapă împachetatul şi să plece de la castel pentru a se întoarce la Paris. Fiecare minut care trecea era pentru ea ca un pumnal care i se înfigea în inimă.

— Nu te pot părăsi Nicolaus, nu pot! suspina ea în seara când ieşise să se întâlnească cu el, în timp ce surorile ei se schimbau pentru cină.

— Rămâi cu mine!

Era pentru prima oară când el îi propunea aşa ceva şi cuvintele veniră ca o poruncă nu ca o rugăminte.

— Cum?

Abia cutezase să rostească această întrebare.

— Ne căsătorim imediat! Eu câştig bani buni. Te pot ţine. Nu cu lux şi opulenţă ca la tine în familie, dar confortabil.

— Dar o să mă ia tata înapoi, nu-mi va îngădui niciodată...

— Ne ascundem până găsim un preot care să ne cunune, spuse Nicolaus. O dată ce vei fi soţia mea, nimeni nu mi te va lua.

— Eşti sigur că va fi aşa?

— Da.

Marguerite îşi ascunse faţa la pieptul lui.

— Mi-e frică, şopti ea.

— Că pleci de acasă?

— De tine mi-e frică.

Abia auzise cuvintele şoptite de ea, şi imediat o luă în braţe, îngenunchind la picioarele ei sărutându-i poala rochiei.

— Ascultă, spuse el, te iubesc! Ştiu că nu-s de tine, că nu sunt de neam, dar cu toate acestea te iubesc şi cred că şi tu mă iubeşti pe mine. Dacă mă onorezi şi accepţi să-mi fii soţie, îţi jur aici şi acum, ca în faţa Domnului, că nu vei avea parte decât de fericire. Toată viaţa mea îţi va fi închinată ţie şi te voi sluji mereu.

Ea simţise că o podidesc lacrimile, atât de sincer sunase glasul lui, după care căzuse ca o piatră jurământul...Ea întinse apoi braţele spre el ca să o strângă la piept. El însă nu voise să o atingă.

– Dacă nu eşti sigură că mă iubeşti într-atât încât să faci acest pas, spuse el, vreau să pleci chiar acum şi să te întorci la familia ta. Sunt bărbat şi ştiu ce fac, ştiu cât de mult te iubesc, atât de mult cât m-a făcut Dumnezeu de puternic ca să fiu cum sunt.

Pentru tine o fi altfel, eşti tânără, ai văzut multă lume şi poate că alţii înseamnă mai mult pentru tine decât însemn eu. Nu voi căuta să te opresc, voi rămâne doar cu amintirile.

Marguerite tremura şi îşi întinse din nou braţele spre el.

— Nicolaus! strigă ea.

El însă se dăduse la o parte din calea ei.

— Este ultima ta şansă, îi spusese el. Dacă te iau acum, va fi pentru totdeauna. O dată ce vei fi a mea, nu te voi lăsa să pleci de lângă mine.

— Ia-mă, te rog Nicolaus! strigase ea.

Sărise apoi la pieptul lui, inima îi bătea lângă a lui, îşi ridică chipul micuţ spre el şi-l cuprinse cu braţele de după gât.

Atunci, când o strânse la piept şi o sărută, lumea păru să se topească sub acele săruturi, rămăseseră numai ei. De aceea era ea femeie...să iubească şi să fie iubită de el.

Se căsătoriseră şi apoi îşi începuseră viaţa într-o căsuţă de lângă Matterhorn. După cum promisese, Nicolaus o ascunsese până la cununie. După aceea nu mai avea importanţă dacă erau văzuţi împreună.

După un schimb dur de replici şi reproşuri, familia ei o exclusese de la drepturile fireşti şi nu mai comunicase cu ei vreo douăzeci de ani. Venise numai la moartea mamei ei când se împăcă şi cu tatăl ei.

La intervale regulate după acel eveniment, se ducea pe acasă, nu că i-ar fi fost uşor să stea departe de Nicolaus, dar se simţea cumva îndatorată faţă de tatăl ei care îmbătrânea şi începuse să-şi piardă memoria. Uneori uita chiar de căsătoria ei şi făcea planuri de logodnă cu fiul prietenului lui.

Când venea acasă, ea nu vorbea niciodată de Nicolaus, iar când era cu el, nu vorbea despre familia ei.

Nu regretase niciodată viaţa luxoasă şi prestigiul la care renunţase. După cum promisese, Nicolaus o ţinuse într-un confort comparabil cu cel pierdut, iar ea, la rândul ei, iubise toate cabanele în care locuiseră, pe rând, mai întâi cea de la picioarele Matterhornului şi apoi pe cea de la St. Moritz.

El era încă în putere, arăta grozav chiar şi la vârsta lui.

Avea acum părul alb, dar ochii îi rămăseseră aceiaşi pe chipul lui ars de soare. Se retrăsese de câtiva ani, dar veneau destui la el să-i ceară sfaturi; cartea care s-a scris despre el, după ce a salvat grupul de turişti eşuat pe un gheţar, l-a făcut celebru.

Era tot simplu şi drept ca atunci când îl cunoscuse Marguerite. Spunea exact ce gândea. Era direct şi neclintit în tot ce făcea sau realiza. Numai câteodată încăpăţânarea se ciocnea de impetuozitatea mai tinerei lui soţii.

Când îi murise mama, ea moştenise nişte bani, apoi mai primise şi alţii, când s-a prăpădit şi tatăl ei. Din punct de vedere financiar, era o femeie înstărită. Preferase însă să-şi continue viaţa aşa cum o începuse, simplă şi fără probleme, cu toate că uneori se simţea cam singură.

Pe măsură ce îmbătrânea Nicolaus voia să se retragă din compania vecinilor lui. Îi plăcuse mereu singurătatea muntelui, iar acum, atâta vreme cât Marguerite era cu el, nu mai avea nevoie de priveliştea piscurilor şi de zborul păsărilor care îl fascina.

Casa, cu grădiniţa ei, părea să atragă toate păsările de prin preajmă. Se aşezau gureşe pe cercevele şi pervazuri până ce

apărea, apoi veneau la el şi i se aşezau pe umeri sau mâncau firimiturile pe care le oferea el, părând însă mai mulţumite de prezenţa lui decât de hrană.

— Eu cred că ele vorbesc cu bunicul, spunea Utta când era foarte mică şi bunică-sa încuviinţase simţind că era la mijloc o afinitate între Nicolaus şi prietenii lui înaripaţi, ceva care stabilea între ei o comunicare specială.

Un fluierat venit de afară le vesti pe Utta şi pe bunica ei că Nicolaus a venit, iar acum îşi chema păsările.

Doamna Kindschi îşi ridică mâna de pe umărul Uttei:

— Trebuie să mergi sus, să-ţi vezi rochia, după aceea îi vom servi bunicului micul dejun.

Urcară scările împreună.

Casa din lemn era încălzită cu sobe mari de teracotă care se aflau în fiecare cameră. Înăuntru mirosea a cedru şi a plante înflorite care ornau toate colţurile. De la fereastra dormitorului doamnei Kindschi se putea vedea cea mai frumoasă panoramă, după cum spusese Nicolaus, cea mai frumoasă vedere a Elveţiei. Casa era cocoţată sus pe coasta muntelui şi sub ea se vedea valea plină de lacuri şi piscurile etern înzăpezite ale Engadinei.

— „Voi ridica ochii spre dealurile de unde îmi trag puterea" citase odată doamna Kindschi stând la geam, la care soţul ei răspunsese:

— Munţii dau putere şi pace acelora care îi iubesc.

În acea dimineaţă însă, nici Utta, nici bunica ei nu aveau ochi pentru privelişte. Pe pat, într-o cutie acoperită cu satin de culoarea piersicii, se afla o rochie. Doamna Kindschi o adusese de la Paris.

Utta alergă spre cutie şi în acest timp doamna Kindschi închise uşa. Ea deschise cutia şi rămase o clipă înmărmurită de ceea ce vedea, slobozind apoi un strigăt de bucurie:

— Vai bunico, e minunată! Niciodată nu mi-am imaginat ceva atât de frumos.

Făcută din satin turcoaz, cu corsajul tivit cu aceeaşi culoare, la poale flutura o fustiţă cu volane tot turcoaz.

Utta o luă din cutie şi alergă la oglinda ornamentată cu amoraşi care atârna pe peretele dintre ferestre. Îşi puse rochia în dreptul corpului, culoarea ei accentuându-i strălucirea perlată a pielii.

— Este minunată! exclamă ea, mai frumoasă decât mi-aş fi închipuit, zău aşa. Oh, îţi mulţumesc bunico!

— Mă bucur că-ţi place, micuţa mea, şi dacă vei patina pe măsura felului cum arăţi, campionatele vor fi ale tale.

Utta o sărută pe obraz după care puse la loc rochia în cutie.

— Să o las aici sau să o duc în camera mea la ascunziş?

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, răspunse doamna Kindschi. Bunicul este tare curios din fire, dacă o vede, nu cred că ar înghiţi găluşca cum că rochia e a mea.

Utta râse puţin pe înfundate.

— Da, nu cred că bunicul ar accepta aşa ceva, spuse ea, dar...draga mea bunicuţă, vreau să vii şi tu la campionate, m-aş simţi mai bine ştiindu-te acolo.

Doamna Kindschi dădu din cap.

— Trebuie să rămân aici şi să-l fac pe bunicu-tău să nu întrebe prea mult despre tine. Mâine exersezi din nou?

— Sigur că da! Fiecare clipă de antrenament este foarte importantă acum.

— Şi vei lua din nou micul dejun cu domnul de azi?

Întrebarea doamnei Kindschi, pusă cu grijă, o invita de fapt pe Utta la confidenţe, totuşi fără a forţa nota.

O mică umbră trecu pe chipul Uttei.

— Mă invitase la cină, dar cum ţi-am spus, l-am refuzat categoric, spuse ea.

Doamna Kindschi tăcu. Utta nu-şi dăduse seama cât regret trădase tonul vocii ei. Privi spre cutia în care se afla rochia. Nu vedea eticheta franţuzească de pe capac, ci doi ochi pieziși care o scrutau şi gura cu colţurile puţin coborâte.

Nu-şi putuse imagina un bărbat mai distins ca acela şi totuşi, după cum îşi amintea, atât de atrăgător şi cu vino-ncoa. Îşi mai aminti cum o luase de după umeri când coborâseră împreună dealul. „Era puternic", îşi zise ea, „dar avea mâini fine..."

Se gândi apoi la salonul lui, la florile din vas, micul dejun foarte arătos şi el, bogăţia mobilelor şi covoarele minunate.

Voise întotdeauna să intre într-unul dintre marile hoteluri ale staţiunii, dar nu crezuse că pot fi atât de bogat ornamentate şi luxoase.

El stătuse în fotoliul de la geam atunci când intraseră ei, şi când se uitase la ea, ca atunci pe munte, avea un aer tipic englezesc şi nobil, diferit de ceilalţi pe care i-a văzut ea până atunci. Când se aşezase la masă se simţise puţin intimidată şi-i fusese frică de el.

Ar fi vrut să-i spună atâtea şi totuşi cuvintele nu voiseră să o ajute. Se gândise mult la el din acea noapte, când Hans şi Ludwig îl lăsaseră la intrarea hotelului Suvretta, atunci când ea o zbughise singură prin întuneric.

Bunicul o luase imediat la întrebări, de ce întârziase, la care ea venise cu scuza că i se rupsese o legătură la un schiu. El n-ar fi înţeles dacă îi spunea că trebuise să se întoarcă pe munte cu cei doi ca să poată găsi uşor căsuţa aceea. Ea ştia că nu era neapărat nevoie să meargă, iar ei îi spuseseră de zece ori acest lucru, dar ea insistase. Cu toate că ei ştiau bine acel loc, voise să meargă cu ei - iar când văzuse chipul englezului în lumina lanternei, nu-i păruse rău de osteneala drumului.

Îngheţase de tot şi îl durea tare piciorul, dar de zâmbit îi zâmbise. Îi plăcea acest curaj, cam aşa ceva aştepta ea de la un bărbat.

— Dar ce ştiu eu despre bărbaţi? se întrebă ea în gând.

Veniseră nişte prieteni de-ai bunicului la un pahar sau pentru o masă cu o anumită ocazie. Veniseră admiratori din Franţa, din Germania şi din Anglia, dintre aceia care citiseră cartea, veniseră ca la un erou şi un om admirabil ce era bunicul ei. Acestora însă li se făcuse repede vânt de acolo. De câteva ori se aleseseră numai cu câteva cuvinte după o lungă călătorie până acolo.

În afară de ei mai erau şi vecinii din staţiune, doctorul, preotul şi cei cu magazinele, Utta însă nu văzuse pe nimeni.

Mersese la şcoala Convent din satul Gamasee până la vârsta de şaisprezece ani. După aceea luase lecţii în particular cu diverşi profesori. Învăţase la perfecţie franceza, engleza şi germana. Doamna Kindschi avusese grijă de acest lucru. Insistase în mod special asupra limbilor străine. Istorie şi matematică făcuse cu un profesor bătrân pensionar, aproape de aceeaşi vârstă cu bunicul ei, care venea la deal cu greu de două ori pe săptămână ca s-o lumineze cu oarece ştiinţă de carte.

Era deci bine educată, şi ea ştia acest lucru. Cu toate acestea se simţea stângace şi neexperimentată pentru întâlnirile cu oameni de tot felul. Când intrase în hotel se simţise speriată, trecuse repede cu Ernst prin hol şi apoi în liftul care îi dusese la etajul al doilea. Culoarele, cu covoarele lor roşii şi cu marile oglinzi, o umpluseră de spaimă.

— Ce-or face şi ce-or gândi oamenii care se preumblă pe aici, se întrebase ea. Îşi simţise limba ferecată şi incapabilă de orice cuvânt, îndată ce intraseră în camera aceea însorită unde erau aşteptaţi de lordul Roxburton.

— Vreau să-l văd din nou!

Parcă îi strigase cineva aceste cuvinte în ureche. O clipă crezu că le spusese altcineva, dar realiză după aceea că în cameră era linişte şi privirea îi rămăsese pironită la cutia cu rochia.

Simţi atunci un fior de teamă, putea fi oare neloială bunicului? Puse imediat cutia jos şi se duse lângă bunica. Aveau aceeaşi înălţime şi Utta îşi apropie binişor capul de cel al bunicii, după care rămase aşa.

— Scumpa mea bunică! Este într-adevăr cel mai frumos dar pe care mi-l putea face cineva. Eşti atât de bună cu mine! Sunt atât de fericită, dar nu-mi place că nu pot să spun nimănui cât...

— Şi cam ce mi-ai spune acum, scumpa mea? o întrebă doamna Kindschi apucându-i bărbia cu degetele ei fine.

Era ca şi cum întrebarea ar fi fost prea grea pentru apărarea Uttei şi ea se eschivă:

— Nimic...nimic special, se cramponă ea, numai că...mă simt de parcă ar fi ceva...ceva minunat pe care ar trebui să-l spun şi altcuiva, ţie trebuie să ţi-l spun...

— *Merci*, iubita mea. Acesta este cel mai de seamă dar pe care mi l-ai putea face tu mie, răspunse doamna Kindschi. Acum fugi şi schimbă-ţi hainele, este opt şi jumătate şi bunicului i s-o fi făcut foame deja.

Utta se duse spre uşă, dar când ajunse acolo fu oprită de vocea bunicii:

— O clipă draga mea! Vreau să te întreb ceva. Cum îl cheamă pe domnul cu care ai luat micul dejun?

Utta privi înapoi şi zâmbi:

— Nu ţi-am spus? Vai ce proastă sunt! Nici eu nu-l ştiam până nu mi l-a spus Ernst. Este un englez de seamă, cred, este lordul Roxburton.

Vorbise încet şi era cât pe ce să iasă din cameră, dar rămase pe loc văzând expresia de pe chipul bunicii ei. Pentru o

clipă acesteia îi dispăru toată culoarea din obraji, parcă era îngrozită, şi apoi, înainte ca Utta să aibă timp de întrebări, ea spuse punându-şi mâinile pe chip.

— Nu! Nu el...nu aşa ceva..., şopti ea disperată.

5

Vasta sală de mese a restaurantului Palace era plină de lume. Era amestecul obişnuit de smochinguri cu haine de schi, simple şi neelegante. Femeile palide şi bine coafate, semn vădit că nu ieşeau deloc din casă, erau privite cu dispreţ de amazoanele cu alură sportivă, iar bărbaţii de toate naţionalităţile, culorile şi religiile, păreau uniţi de acelaşi ţel: să cucerească zăpezile!

Hugo şi Carole stăteau la una dintre mesele de lângă uriaşele ferestre care dădeau spre patinoar. Soarele era puternic, auriu şi cald şi femeile de la celelalte mese ceruseră ca să fie trase perdelele groase de catifea, să se mai bronzeze şi ele.

Hugo sorbi dintr-un pahar cu sherry pe care i-l adusese chiar atunci chelnerul şi după aceea îi zâmbi Carolei.

— Stai ca mâţa şi torci la soare, spuse el.

Ea ridică mâna cu unghii purpurii ca să-şi ferească, chipurile, faţa.

— În Anglia vremea a fost chiar îngrozitoare.

— Da, aşa este, „tărâmul meu natal", cită el, dar nu l-aş schimba cu nimic din lumea asta.

— Cât de englez şi de insular eşti! îl tachină ea.

— Nu suntem aşa cu toţii?

Carole dădu din cap.

— Eu sunt heterogenă sau cosmopolită, cum vrei să-mi spui, zise ea. De fapt, mai repede aş trăi în Europa decât la mine acasă.

Exista un înţeles ascuns în cuvintele ei, unul anume care lui Hugo nu avea cum să-i scape. Dar, spre disperarea ei, chipul lui nu vădi decât un interes politicos; după aceea veni chelnerul şi-l întrerupse pentru a le pune de dinainte un enorm meniu din care trebuiau să-şi aleagă comanda.

— Nu mi-e foame, spuse Carole, aşa că vreau ceva foarte uşor!

— Este adevărat sau te gândeşti la siluetă? se interesă el.

Eu de felul meu sunt mai mâncău, aşa că dacă nu vrei să te plictiseşti, mai bine ţine-mi tovărăşie.

— Nu mă plictisesc, răspunse ea moale.

Hugo irosi ceva vreme pentru a-şi alege dejunul, îi plăcea să mănânce bine şi tot aşa aprecia cele mai bune lucruri ale vieţii: calitatea l! Când chelnerul plecă, iar vinul fu ales, se adresă lui Carole:

— Ce părere ai despre sportivii de azi de dimineaţă?

Ea dădu din umeri cam nedumerită:

— Patinajul este mereu la fel, spuse ea. Eu nu pot distinge niciodată diferenţele dintre concurenţi.

— Mie mi s-a părut foarte bună daneza, deşi cred că cea din Suedia o bate.

— De unde atâta interes subit?

— Nu cred că este ceva subit în asta, spuse Hugo, puţin iritat.

El ştia că femeia resimţea în mod neplăcut interesul pe care el şi-l transferase de la ea, asupra sportului.

— O să ajung să-mi doresc să ne întoarcem în ploaia Londrei, spuse Carole deodată.

După aceste cuvinte, ea îşi ridică genele lungi şi ochii spre el, chiar în timp ce începuse să spună ceva, reamintindu-i în acest fel apropierea lor intimă.

În timpul primelor săptămâni de când se cunoscuseră, Hugo fusese mai liber. De fapt trebuise să încheie o aventură mai veche care durase un an. Fusese o actriţă iugoslavă foarte tânără care îl găsise tot atât de instabil şi de libertin ca şi ea.

Merseseră pretutindeni împreună spre disperarea prietenilor lui, care îl găseau straniu de eluziv, deoarece, când Matita lucra, erau constrânşi să respecte un orar cu totul neobişnuit.

După aceea, chiar înainte de explozia inevitabilă a ambianţei, Matita primise o ofertă de a filma la Hollyood. Îşi luaseră rămas-bun cu tunete şi fulgere, semne ale unei afecţiuni despre care ştiau amândoi că se va stinge repede, aşa cum se ofiliseră şi florile oferite de el la spectacolul *Queen Elizabeth*, cele rămase în cabina ei.

Îi plăcuse sârboaica deoarece nu fusese decât un episod plăcut şi fugar în viaţa lui, niciodată nu-i ceruse mai mult decât fusese el dispus să-i ofere. Fusese un animal tânăr şi sănătos care îl făcuse să râdă de sine şi de viaţă şi la care lăsase în mod surprinzător o mulţime de amintiri în urma plecării subite.

Îi lipsea râsul ei, felul în care transforma cele mai prozaice acţiuni în momente de bucurie şi veselie explozivă. Fusese o creatură cu mii de toane, însă toate...incendiare.

Se gândi cât de greoaie şi prozaice erau femeile din ţara lui în comparaţie cu Matita, iar Carole apăruse chiar în clipa în care putea înăbuşi singura dorinţă arzătoare a inimii lui.

În primele săptămâni se credea grozav de îndrăgostit de ea, dar pe urmă familiaritatea acelei frumuseţi îl mai dezumflase şi modul ei de a conversa era numai...un fel de a corespunde aşteptărilor oricui.

Totuşi, era inteligentă, iar el îşi spusese din nou, ca şi alte dăţi, că aşteptase destul, prea mult chiar.

Femeia este tot femeie, ce mai voia? Ce mai căuta?

Nici una dintre aceste întrebări nu-şi aflase răspunsul, el ştia numai că inima îi bătea de fiecare dată mai repede înainte de a pune mâna pe ce voise cu orice preţ. Urma apoi dezumflarea. Nu putea găsi cuvinte de nici un fel pentru acel ceva mult dorit, nu-şi putea închipui cam ce-ar fi după ce a obţinut totul. Oricum era în afara razei lui de acces, mereu după colţ...intangibil şi totuşi nu se putea opri să caute...

Carole, după cum îi spusese şi soră-sa, era fără îndoială cea cu care ar fi trebuit să se însoare, era drăguţă, amuzantă şi avea era sociabilă, unde mai pui că era bogată, foarte bogată. Ce să vrea mai mult? De parcă ar fi călătorit cu toate pânzele sus spre inevitabil...

Privi peste masă şi se gândi cât de uşor depăşea Carole pe oricare altă femeie de acolo. Era întotdeauna îmbrăcată perfect, totul era la ea de o eleganţă nespusă, lucru care cerea un efort permanent şi o cheltuială imensă.

Astăzi purta o rochie de lână de culoarea rubinului, cu garnitură crem. Era simplă, dar fără cusur croită, ca şi bijuteriile cu rubine montate în platină, minunate prin simplitatea lor.

— Cât să-ţi dau ca să-mi spui la ce te gândeşti?

— Mă gândeam la tine.

— Măi să fie, chiar aşa? Câteodată am impresia că nu-ţi solicit prea mult atenţia.

— Dacă te aştepţi să-ţi fac complimente şi să te flatez, ca răspuns la remarca ta, vei fi dezamăgită, spuse Hugo.

— Nu aştept nimic, răspunse ea. După cum ţi-am mai spus, tu nu eşti decât tipic englez.

— Iar tu atât de americană...

— Adică răsfăţată şi infatuată? atacă ea. Poate că ai dreptate, dar nu sunt o persoană în care să dai cu piatra, scumpul meu Hugo!

— Foarte bine atunci, începem de la acelaşi nivel, spuse el. Dar spre deosebire de tine, mie nu-mi place deloc linguşeala.

— Nonsens! râse ea. De fapt eşti mort după ea, oricărui bărbat îi place.

Hugo voia să răspundă, dar fură întrerupţi, venise cineva la masă. Carole se uită în sus şi apoi păru să îngheţe.

Lângă ea era un omuleţ îmbrăcat nu prea grozav care îşi trăda originile sud-americane. Părea deosebit de gros îmbrăcat. Avea pe mână un inel cu un diamnat uriaş pe care-l ţinea la vedere.

— Cât mă bucur să te văd din nou Carole! zâmbi el, sper că nu m-ai uitat.

O clipă ea ezită şi păru că va respinge acea apariţie. După aceea însă, făcu un mic efort şi îi întinse mâna.

— Este o mare surpriză Carole, nu mă aşteptam să te revăd tocmai aici.

— Am venit pentru campionate, spuse el. V-am văzut urmărind sportivii astăzi de dimineaţă şi mi-am spus: „Uite-o pe Carole, mai frumoasă ca oricând"

Îi ridică apoi mâna şi o duse la buze, iar Carole şi-o smulse cu repeziciune.

În vreme ce nou-venitul îşi aranjă ţinuta, ea se uita la Hugo părând că aşteaptă fireştile prezentări. Cu un gest plictisit ea spuse apoi:

— Nu cred că vă cunoaşteţi, lordul Roxburton şi don Carlos Jacara.

— Încântat să vă cunosc, spuse Carlos şi făcu o plecăciune. Am auzit de dumneavoastră, bineînţeles. Dar, după cum poate v-a spus Carole, eu aud de toată lumea, asta mi-e meseria.

— Chiar aşa? întrebă Hugo.

— Da. Am ceea ce la Hollywood se cheamă „talent de cercetaş". Sunt aici ca să găsesc o doamnă pentru un film nou pe care îl facem, o feerie pe gheaţă.

— Atunci cred că suedeza pe care am văzut-o de dimineaţă este tocmai ce cauţi, spuse Carole. Patinează bine şi arată tot aşa.

Don Carlos dădu din umeri.

— Aşa este, dar îi lipseşte ceva, vreau să spun talentul de...stea, nu? Tu trebuie să ştii ce este acesta Carole, nu? Ai fost mereu o stea în particular, adică în cercul tău.

El zâmbi la aceste cuvinte, dar întâlni privirile ei de oţel.

— Pleacă imediat, Carlos, şi lasă-ne să ne terminăm liniştiţi masa. Nu cred nici unul dintre complimentele tale, cu toate că îmi încântă auzul.

În glasul ei se distingea o anumită ascuţime, semn la care don Carlos îi duse mâna la buze.

— Ne mai vedem noi, spuse el. Doar stai aici, la Suvretta, iar eu stau tot aici.

Se înclină spre Hugo, după care plecă şchiopătând puţin. Ea privi în urma lui. Era ca şi cum fusese cuprinsă de fiori. Hugo nu băgase de seamă aceste amănunte din comportamentul ei. El contempla în legea lui minunatul antricot pe care i-l adusese chelnerul.

— Este prietenul tău? întrebă el după o vreme.

— Nu este nici un prieten, este doar o cunoştinţă, răspunse ea tăios.

— Dacă era numai atât, de ce să fi fost atât de familiar?

—Ştii cum este genul acesta de oameni, spuse Carole aprinsă.

L-am cunoscut la o petrecere, la un loc cu tot felul de oameni. Dacă cineva te cunoaşte la o aşa ocazie, îşi amplifică apoi şansele să te abordeze din nou şi mai direct.

—Nu pot să spun că arăta grozav, spuse Hugo.

—Nici nu poate fi aşa, răspunse ea. E un nenorocit de slăbănog, un...

Ea vorbea cu vehemenţă, iar Hugo o privi şi râse:

—Se pare că te-a cam ciupit ţânţarul, ce mai!

—Urăsc acest gen de oameni, reclamă ea. Hai să vorbim despre altceva.

—Nu despre noi, rosti el repede.

—De ce nu? sări ea.

—Este un subiect prea greu, acum, la prânz. Ia spune-mi ce se mai bârfeşte prin jurul nostru, uite, acolo este Latty Montellier, ce făcea mai devreme?

Hugo voia să se distreze şi ea ştia asta. Totuşi îi fu destul de greu să-şi însoţească cuvintele tăioase şi în doi peri cu zâmbetele necesare.

„De ce oare dăduse buzna la ea don Carlos", se întreba Carole, ce voise să spună prin acel: „ne mai vedem noi"? Ce ghinion că se întâlniseră tocmai acolo. Îşi aminti de ultima lor întâlnire, imediat după ce se căsătorise dăduse peste el la un cocteil la New York. Atunci nu spusese nimic ca nu cumva Carlos să-i sperie pe părinţii soţului şi pe cei câţiva cunoscuţi ai lor care se mai aflau acolo.

—Felicitări, Carole, murmurase el şi-i sărutase mâna.

Îşi împinse ceaşca de cafea mai încolo cu un gest rece.

—Hai să mergem, spuse ea. Este cald şi mă ia durerea de cap dacă ascult în continuare sporovăiala asta în atâtea limbi.

—Credeam că-ţi plac asemenea lucruri, protestă Hugo.

— Da, dar cu măsură, răspunse ea. Astăzi mă simt sufocată, hai să facem o plimbare cu maşina.

Singuri în soare, cu frumuseţea munţilor împrejur, cine ştie, poate că el va rosti acele mult aşteptate cuvinte, gândi Carole.

— Da, să mergem, încuviinţă el. Te deranjează dacă fumez?

Îşi scoase din buzunar cutia cu trabucuri.

— Nu, sigur că nu, răspunse ea. Dar să ceri nota, durează totdeauna mult până o aduc.

Simţea că fiecare nerv al fiinţei ei voia să scape de acolo. Undeva, în sala aglomerată, Carlos o supraveghea, poate. Nu putea suporta nici măcar un simplu gând despre el, cu toate că, îşi spuse ea, nu avea de ce să se teamă într-adevăr.

Imediat după ce Hugo plătise nota, ea se ridică şi-şi croi drum printre mese spre uşă, în timp ce el venea mai încet cu cârjele lui.

Când ajunseră în hol ea îi spuse să comande o sanie, după care se duse la toaletă. Acolo stătu o clipă şi se privi în oglinzile care se aflau de jur-împrejur. Imaginea proprie o mai linişti un pic.

„De ce să-mi fie frică"? se întrebă ea. Era Carole Munton, una dintre cele mai bogate femei din America. Era tânără, frumoasă şi în fiece clipă putea deveni nevastă de englez. Nu avea de ce să se teamă de don Carlos, dacă ar fi existat această teamă, ar fi aflat de ani de zile.

Îşi pudră nasul, mai puse ceva ruj pe buzele deja roşii şi după o ultimă privire în oglindă, se calmă, amuzată chiar de acea panică. Don Carlos aparţinea trecutului. Trebuia să se gândească la viitor...da, viitor şi la Hugo! Zâmbi şi o porni înapoi spre hol unde ştia că o aşteaptă Hugo lângă uşa principală.

Sania era confortabilă, cu perne roşii şi cu blana care fusese înfăşurată în jurul lor. Caii erau nişte lipiţani minunaţi care purtau pene roşii pe capete plus sute de clopoţei cu sunet de argint.

— Este divin strigă ea, ghemuindu-se mai aproape de el, privindu-l într-un anume chip care făcea ca ochii să pară mai mari decât în realitate.

— Nu prea ştiu multe despre cele divine replică el, dar după o masă bună, pot să fac pace cu lumea.

— Tare ne mai distrăm, nu-i aşa? îl întrebă Carole.

Nu reuşea să facă o conversaţie cât mai caldă, s-o facă mai intimă, cu toate că era destul de experimentată ca să-şi dea seama că el era neliniştit. Ca toţi bărbaţii se gândea probabil la faptul că i se ducea de râpă libertatea şi dacă ea era deşteaptă, putea să îl lase în apele lui.

Dar în vreme ce creierul o povăţuia astfel, trupul i se cam împotrivea acestor lucruri de bun simţ. Îl dorea...voia siguranţa acelui nume, să nu-l scape, chiar dacă orgoliul lui bărbătesc îi cerea acest lucru.

Ea se întrebă dacă nu cumva fusese nebună când i se oferise în noaptea trecută, totuşi nu se putuse opri, nu puteai opri mareea care invada ţărmul.

Era femeie, una care ştia ce este pasiunea. O dată ce simţea în jurul ei acele braţe, nu se mai putea controla, se simţise secătuită de un foc lăuntric, buzele îi erau însetate de sărutul lui, iar inima îi bătea nebuneşte în îmbrăţişarea lui...a lui Hugo!

— Te iubesc!

Putea să-şi audă vocea repetând aceste cuvinte la nesfârşit, dar deodată îşi dădu seama cu înfiorare că el nu-i răspunsese cu nici un cuvânt!

El îşi scoase ţigara din gură după care îi zâmbi:

— Mare vrăjitoare eşti tu, Carole! spuse el. Cred că ne-ai fermecat pe amândoi aseară. Chiar vrei să-ţi mulţumesc? Vrei să rostesc nişte cuvinte rele într-o clipă minunată?

Ea simţi că soarele era şi mai strălucitor decât înainte. Nu putea să mai spună nimic, afară de a-i rosti murmurat numele şi să-şi lipească obrazul de haina lui.

— Vreau să-ţi fac un dar, spuse el. Vrei să ne oprim în sat şi să găsim ceva sau mai aştepţi până găsesc eu ceva mai potrivit la Londra?

— Vreau ceva acum, răspunse ea pe nerăsuflate.

Va alege un inel, se gândi ea, nu contează cât de ieftin. Un inel putea avea o semnificaţie pe care nimeni n-o ignoră.

Dar odată ajunşi la bijutier, ea realiză că Hugo avea idei foarte exacte despre cadoul pe care voia să i-l facă. După ce respinsese giuvaierurile pe care i le arătase ispititor negustorul şi dăduse la o parte inelele pe care ea le probase, Hugo alese o brăţară bătută cu mici pietre. Erau diamante şi perle, iar montura în platină. Obiectul era un nimic costisitor şi deosebit de atrăgător prin eleganţa finisării pietrelor care îl impodobeau.

Hugo i-o puse pe mână.

— Îmi place, spuse el, s-o porţi ca amintire de la mine.

— Va fi nevoie de aduceri aminte? întrebă ea văzând că pe buzele lui apăruse o urmă de dispreţ.

— Sper că nu, răspunse el şi ea trebui să se mulţumească şi cu atât de puţin.

Carole se ridică în picioare dezamăgită de eşecul planului ei. Totuşi, îşi spuse ea, Hugo nu era bărbatul care să facă daruri scumpe unei femei care nu-l interesa cu-adevărat. Acesta fu un gând mai consolator, dar prea neînsemnat comparativ cu inelul de logodnă. Nu era vreo speranţă să-l grăbeşti pe Hugo.

Dimineaţă se întâlniseră de parcă nimic nu se întâmplase. Fusese politicos, încântător şi plin de aprecieri, dar ca întotdeauna: nu la adresa ei, se gândi ea, ci la fel şi pentru orice femeie frumoasă. Aşteptase în van vreo apreciere în legătură cu cele petrecute în noaptea precedentă.

Carole se gândise şi calculase cu răceala necesară încă de pe când erau la Londra, că trebuia să-l ţină la o lungime de braţ depărtare de ea. Auzise de reputaţia lui, îi spuseseră nenumăraţi oameni că în privinţa femeilor, Hugo Roxburton este periculos.

— Ai grijă cu tânărul acesta! o sfătuise una dintre prietenele ei mai vârstnice, este genul care te pupă şi apoi dispare.

Carole îşi jurase că aşa ceva nu trebuia să i se întâmple şi ei. Îl atrăgea pe Hugo, simţea acest lucru, cu toate că el nu făcuse nici o mişcare în săptămânile acelea, fuseseră împreună la mese şi în alte părţi, zi de zi, seară de seară.

O dusese la Rox pentru un week-end, ca să se întâlnească cu sora lui şi să o prezinte bunicii, pas pe care Carole îl simţise ca fundamental. Totuşi niciodată el nu o ceruse de nevastă, oricâte cuvinte se schimbaseră între ei.

— Te iubesc! Te iubesc!

Îşi auzea obsedant vocea rostind în minte aceste cuvinte.

Răsunau pasionate, exultante...şi apoi i le spusese dulce, în loc de noapte bună.

— Te iubesc...pe tine.

Patru cuvinte atât de simple, pe care el însă, nu i le înapoiase niciodată, dar numai din cauză că era atât de britanic şi puţin vorbăreţ. Trebuie s-o iubească, era sigură de acest lucru, era sigură de el, cu toate că îşi lua foarte greu rămas bun de la burlăcia lui dragă.

Cu o mişcare iute ea îşi strecură mâna într-a lui.

— Nu-mi spui nici un lucru frumos azi? îi spuse, ca o invitaţie.

El trebuia să facă lucrurile numai în felul lui, trebuia să rumege cu grijă acest fapt, până să treacă la acţiune, nimic nu-l putea scoate din tabieturile lui.

„Mă iubeşte"! îşi repeta ea mereu în minte sau când se urcau din nou pe sanie. După aceea, când se uită la acea brăţară, simţi că teama îi era complet nefondată.

Printre alte ornamente, erau două inimi străpunse de o săgeată, pe una dintre ele străjuind o pasăre a iubirii. Trebuie să le fi văzut şi el, se gândi ea. Poate că darul era mai simbolic decât crezuse ea. Mai era acolo un clopoţel din diamante...Nu era oare unul dintre aceia folosiţi la nunţi?

Carole zâmbea şi ochii îi străluceau după ce Hugo ieşi din prăvălie. Când negustorul îi deschise uşa ea văzu cum îi strecurase un mic pacheţel pe care Hugo îl pune imediat în buzunar.

— Mi-a mai cumpărat ceva, se gândi ea.

El se apropie de sanie şontâcăind, se înveli cu blana şi apoi porniră.

— Ne întoarcem pe drumul de la Silvaplaner See, e frumos pentru plimbare.

Ei nu-i păsa de traseu atâta timp cât erau împreună şi singuri.

— Mulţumesc pentru dar, spuse ea. Îi voi preţui mereu.

— Mă bucur că-ţi place, zâmbi el. Eşti o persoană care merită cadouri. Nu eşti o răsfăţată ca alte femei.

— Îmi pare bine că spui asta, răspunse ea cu voce scăzută, n-am avut totdeauna bani şi lucruri de preţ şi poate că de aceea le apreciez mai mult ca alţii.

— Este absurd, dar ştiu totul despre tine, fiecare amănunt, spuse el. Ştiu că te-ai căsătorit cu un Munton şi eşti dintr-o familie bună din sud. Ia mai spune-mi despre ea!

— Tata a avut o mare plantaţie de bumbac...începu Carole.

Era o poveste pe care o repetase de multe ori de la căsătoria ei, începuse apoi s-o creadă şi ea, să vadă chiar casa mare şi albă, sprijinită de un portic de marmură, locul unde apucase şi vremuri bune. Se auzea suspinând amar la moartea tatălui ei şi apoi amintirea groazei la aflarea veştii că toată moştenirea se compunea numai din nenumărate datorii. Datorii de onoare, adăugă ea, şi apoi binefaceri exagerate.

— Tata a fost un filantrop, cel mai generos om faţă de cei care îi cereau ajutorul.

Povestea era deosebit de convingătoare, spusă cu un glas cald şi fără asperităţi. Altul ar fi putut să-şi închipuie imediat negrii devotaţi, câmpurile de bumbac şi mirosul de mese calde pregătite de o cioară simpatică şi sfătoasă, apoi...Carole alergând prin camerele mari şi luminoase! Fusese bineînţeles adorată de slugi, care o numeau „domnişorica".

Majoritatea detaliilor fuseseră scoase din *Coliba unchiului Tom*, dar ascultătorii poveştii erau arareori critici şi câteodată, cuprinsă de patos, Carole izbucnea chiar în plâns, mai ales la sfârşitul istorisirii - cum trebuise să-şi întreţină mama care nu mai era sănătoasă, cum plătise datoriile tatălui ei prin muncă cinstită. În glasul ei se strecura fără greş un suspin la acel „domnişorică", fetiţă care trebuise să plece singură în vâltoarea vieţii.

— Şi unde spui că era casa ta?

— În Virginia.

— Bine, bine, dar Virginia este mare.

— Nu cred că te-ai deştepta prea mult dacă ai şti locul exact, spuse ea, eram foarte izolaţi. Când eram mică îmi lipsea compania altor copii, dar eram prea fericită ca să-mi dau seama.

— Cu mamă ta ce s-a petrecut?

— A murit. Mă gândesc şi acum cât de puţin am putut-o mângâia, cât de puţin am făcut pentru ea până la urmă.

— Nu erai căsătorită pe atunci?

— Nu...era chiar înainte să-l fi întâlnit pe Dave.

— Biata fată, spuse Hugo milos.

— Încerc să nu mă mai gândesc, spuse ea vitează, dar de uitat, nu voi uita niciodată.

— Săraca de tine! o compătimi el, după care schimbă subiectul. Uite lacul Silvaplaner, îţi place?

Carole privi lacul îngheţat de care se apropiaseră.

— Ce frumos! spuse ea automat.

— E ceva lume care priveşte patinatorii, spuse Hugo.

— Poate că este un campionat al satului, spuse ea. Vrei să ne oprim să te uiţi?

Intuise bine că pe el nu-l mai interesau confidenţele ei.

Poate că le cam lungise, îi era cam greu să-şi stăvilească imaginaţia. Când discuta despre acele zile, fictive, ale propriei copilării, le făcea să pară reale, chiar se întreba de ce nu se apucase să scrie povestea...

Ajunseseră pe malul lacului. Aşa cum spusese el, erau acolo mulţi oameni veniţi să se uite la cei de pe gheaţă. Apoi, când se mai apropiară, Hugo că o singură persoană era privită.

Purta acel costum albastru pe care îl văzuse el de la balcon. Când ajunseseră ei acolo, patinatoarea tocmai sărise în văzduh. Era o dansatoare graţioasă şi care nu făcea nici un efort pentru figurile dansului; după aceea, cu braţele desfăcute, porni spre ei ca o rândunică.

— Trebuie să fie campioana satului, remarcă Carole.

— Ceva mai mult decât asta, spuse Hugo ca pentru sine.

Spuse apoi birjarului să oprească sania. Se opriră deci unde era mai puţină lume şi de acolo puteau vedea clar mişcările patinatoarei.

— E bună...foarte bună, îşi spuse Hugo, din nou în sinea lui.

— Ştii cine este? întrebă Carole?

El dădu din cap afirmativ.

— Eleva lui Ernst Zippert.

— Da? Ei, tocmai el m-a învăţat să patinez acum un an. Este şi el aici?

— Da, uite-l acolo.

— Hai să vorbim cu el.

Hugo strigă la un băiat care se afla mai la margine şi-i indică locul unde se afla Ernst spunându-i să-l cheme.

Băiatul o zbughi imediat. Ernst se întoarse când micul mesager ajunsese lângă el, văzu cine era în sanie şi făcu semn cu mâna spre ei. Puţin mai târziu o chemă pe Utta de pe gheaţă. În timp ce ea era ocupată să-şi scoată patinele, Ernst se îndreptă spre sanie.

— Bună ziua Ernst, spuse Hugo. Este aici o veche elevă a ta care a venit să te felicite.

Carole întinse mâna.

— Ce mai faci Ernst? întrebă ea. Aşa cum spune şi lordul Roxburton, vreau să te felicit, este foarte bună.

— Vă mulţumesc doamnă Munton, aşa cred şi eu că este.

— N-o slăbeşti deloc cu antrenamentele, observă Hugo.

— Mylord, mai avem doar două zile, spuse Ernst. Ştiţi că nu este atât de uşor să ne antrenăm, dar astăzi Nicolaus Kindschi e plecat la Pontresina şi ea a venit să-mi spună că este liberă. Nu ne putem duce la patinoarele de la Palace sau de la Suvretta, aşa că venim aici. Nu putem fi văzuţi de cineva prea curios şi vorbăreţ, cu toate acestea satul întreg a venit să privească.

— Şi te surprinde? întrebă Hugo, de obicei nu prea au parte de distracţie gratuită.

Spunând aceste cuvinte, o văzu pe Utta apropiindu-se de ei. Îşi pusese haina peste rochia de patinaj şi încălţase nişte pantofi normali, iar în mâini ducea ghetuţele albe cu patine lucitoare montate pe tălpi.

Cât se schimbase, nu văzuse cu cine vorbea Ernst. Zărise numai sania oprită acolo şi pe el îndreptându-se spre ea după ce terminaseră antrenamentul. Acum, când se uită mai bine la ceas, văzu că se făcuse târziu şi trebuia să se întoarcă repede acasă.

Ernst o adusese cu maşina lui şi acum avea de gând să-i spună că-l va aştepta în maşină, până ce va termina de vorbit cu acei cunoscuţi. Dar când se mai apropie de sanie, distinse clar cine se află în ea. O clipă ochii i se măriră şi roşi.

Se gândise mult la el de când luaseră masa împreună atunci, iar acum nu i se părea numai o coincidenţă că el venise aici şi vorbea cu Ernst. Pe urmă, după ce o văzu pe Carole, încercă un sentiment ciudat pe care nu-l mai ştia.

Ernst se întoarse şi-i zâmbi atunci când se apropiase.

— Domnul m-a felicitat, spuse el, la fel şi doamna Munton.

— Ce mai faci, spuse Carole şi-i întinse mâna. Tocmai îi spuneam lui Ernst că sigur, tu vei câştiga campionatele. Am privit sportivii împreună cu lordul Roxburton azi de dimineaţă, dar nu mi s-au părut nici pe jumătate atât de buni ca tine.

Carole era amabilă în mod convenţional. Un şarm pe care şi-l putea imediat ascunde şi transforma, dar Utta nu ştia acest lucru şi o crezu pe Carole drept cea mai drăguţă persoană pe care o văzuse în viaţa ei. Nu-şi imaginase că o femeie putea fi atât de frumoasă. Blănurile, chipul şi cerceii strălucitori care se asortau cu purpura buzelor construiau o imagine pe care Utta o privi uimită, simţindu-se deodată neimportantă şi de nici un preţ.

— Mulţumesc foarte mult, bolborosi ea, în timp ce se îmbujora treptat, arătând mai mult ca un copil.

— Vreţi să luaţi micul dejun cu mine mâine dimineaţă? îi întrebă Hugo.

Nu ştia de ce făcuse această propunere. Plănuise să nu anunţe invitaţia şi totuşi o pronunţase spontan, fără să o premediteze.

— Nu ştiu mylord, răspunse Ernst, ştiindu-se privit de Utta. Am nevoie acum de fiecare secundă din timpul ei de mâine dimineaţă.

— Voi veni ceva mai devreme spune Utta şi dacă ne grăbim...

Ea semnală astfel acceptarea invitaţiei. Deodată el se simţi încântat că ea va veni.

— Vă aştept după ora şapte, spuse el.

— Mulţumesc, răspunse Utta.

Îl privi insistent cu ochii ei albaştri, contrastând cu tenul deosebit de alb.

— Nu trebuie să lăsăm copilul să răcească, spuse tăios Carole.

— Nu, sigur că nu. Pe mâine Ernst! La revedere Utta!

Birjarul plesni caii cu biciul. Hugo flutură din mână după care îi pierdu din vedere.

— De ce nu mi-ai spus că ai cunoscut-o înainte, sări Carole acuzatoare.

— De ce să-ţi fi spus, trebuia?

— Este foarte drăguţă.

— Crezi?

— Tu nu?

— Da, este foarte drăguţă şi o patinatoare bună, sper să câştige de dragul lui Ernst, nu?

Hugo pronunţase deliberat cuvintele cu răceală indiferentă, dar după aceea se răzvrăti în sine deoarece începuse să joace teatru în faţa lui Carole, ascunsese de gelozia ei faptul că era într-adevăr interesat de Utta.

Carole era prost dispusă. Mergea ca un leu prin cameră, apuca câte o carte numai ca să aibă ce trânti, îşi mestecă capătul ţigaretului, până ce trebui să-l arunce în scrumieră.

Ziua îi mersese prost de la început. Hugo plecase devreme din cameră, de foarte devreme. După plecarea lui, stătuse trează multă vreme, fiind torturată de gândul că n-o ceruse încă de nevastă.

O chinuia din nou întrebarea cea veche. Fusese o proastă? Cedase prea uşor? De ce îi dăduse ceva care nu trebuia oferit decât după nuntă?

Nu putea să creadă că-l şocase cumva. În orice caz era deja cunoscut proverbul că, în timp ce americancele se mărită cu iubiţii lor, englezoaicele se culcă cu orice bărbat care li se pare demn de a fi dorit.

Unde mai pui că Hugo era un om de lume. Totuşi gândul o cuprinse ca o mână de gheaţă, ea nu-l voia ca om de lume, ci ca soţ.

Era deja dimineaţă când adormise, iar de sculat din pat, se sculă la amiază.

Uitându-se în oglindă, văzu că dormise prea mult, la fel îi spuse şi deşteptătorul roz de pe noptieră. Ştia că, oricât de târziu

ar mai fi rămas în pat, Hugo lua micul dejun la şase şi jumătate; şi înainte ca ea să fi sunat după cameristă ca să tragă perdelele, întinse mâna după telefon.

Din camera lui Hugo răspunse Smith.

— Înălţimea sa a ieşit, doamnă!

— Unde?

— Îmi pare rău, dar nu ştiu.

Carole trânti telefonul. Cu degete tremurânde formă numărul de la camera familiei Baker. Nu îi găsi acolo. Se trezise de-a binelea şi acum stătea în pat în capul oaselor; sună apoi după cameristă şi după secretara ei personală.

Călătorea cu o angajată a ei oriunde s-ar fi dus. Învăţase, după ce devenise văduvă, tipicul celorlate bogătaşe din America, care plecau în Europa cu un întreg personal care trebuia să aibă grijă de cerinţele zilnice şi de problemele diverse ale călătoriei.

Secretara îi fusese recomandată de un birou de avocatură din New York. Era simpatică, corectă şi inuman de eficientă.

— Unde sunt Bakerii? o interpelă Carole furibundă, îndată ce ea intrase în cameră ca să primească ordinele.

De parcă ar fi ştiut dinainte întrebarea, domnişoara Withers răspunse prompt:

— Sunt la patinoar, doamnă Munton. Au lăsat mesaj unde îi puteţi găsi dacă doriţi.

— Lordul Roxburton este şi el cu ei?

— Nu.

— De unde ştii?

— Am coborât acum jumătate de ceas să-i înmânez doamnei Baker o telegramă, erau singuri, lordul nu era acolo.

— Atunci unde este?

— O să încerc să aflu, doamnă Munton.

— Nu are rost să vorbeşti cu Smith, nici el nu ştie. Vezi la recepţie, află cu cine s-a văzut, vreau să ştiu unde s-a dus şi cine era cu el..

— Prea bine, doamnă Munton.

Secretara ieşi din cameră calmă şi fără nici o expresie pe chip, de parcă vânarea unui, lord invizibil, era cel mai banal fapt, uşor de realizat.

Carole ieşi din pat. După ce îşi puse pe ea un superb neglije pe care i-l ţinuse camerista, începu să străbată camera în lung şi-n lat.

— Unde s-o fi dus? întrebă ea cu glas tare. De ce n-o fi lăsat un mesaj pentru mine?

— Eu zic că este unul la recepţie, doamnă, spuse camerista repede.

Adèle era cu Carole de ani de zile, cunoştea bine toanele stăpânei şi putea să se descurce cu ele mai bine decât oricare altul dintre apropiaţii ei.

— Da, poate ai dreptate Adèle.

— Dacă este acolo, îl va aduce sus domnişoara Withers, aşa că aşezaţi-vă pe scaun să vă aduc micul dejun, turui Adèle. Dacă nu aveţi grijă, vă apar riduri pe frunte. Grijile sunt marea problemă a fiecăruia în ce priveşte aspectul fizic, i-am spus-o mereu şi doamnei Vanderbilt.

Adèle îi amintea mereu lui Carole cine fusese fosta ei stăpână.

În momente mai încinse, când Carole mai uita de buna creştere şi de glasul dulce, urla la Adèle:

— Mai tacă-ţi fleanca! M-am săturat de snobii ăia cu mare trecere în registrul social. Acum gândeşte-te la mine, eu te plătesc!

Adèle era o persoană care o relaxa totuşi pe Carole. Nu putea fireşte, stăpână cum era, să fie calmă şi graţioasă tot

timpul zilei, să semene cu fetiţa născută în casa imensă şi însorită din Virginia.

Nu că ar fi recunoscut în faţa Adelei adevărata sa origine, dar trebuia realmente să se mai şi relaxeze cumva, cel mai bine în faţa cameristei, care chiar aşa cum i se spusese, nu trebuia, fiind plătită, să pună întrebări, ci să asculte şi să servească.

Adèle îi aducea acum micul dejun, suc de portocale, pâine prăjită şi cafea: nici unt, nici miere...Carole se gândea mereu la siluetă.

— S-o fi dus la Clubul Corvelia, spuse Carole după o clipă de gândire asiduă, în vreme ce-şi sorbea sucul de portocale.

— Trebuie să vă fi lăsat un mesaj doamnă, nu fiţi îngrijorată, răspunse Adèle.

Ea începuse să deretice prin cameră şi după ce termină, ieşi cu o rochie a Carolei, cea pe care aceasta o purtase cu o seară înainte. Coborând, se întâlni cu doamna Withers.

— Aţi adus vreun mesaj? se interesă Adèle.

Domnişoara Withers scutură din cap:

— Din păcate, nu.

— Atunci să ne ajute Domnul! Nu te invidiez că te duci la ea cu veştile.

Spunând acestea, continuă să coboare îngânând o melodie. Nu se putea spune că-i păsa Adelei prea mult de sentimentele lui Carole. Îi plăcea mult la St. Moritz. Portarul o invitase deja la dans în seara ei liberă, iar unul dintre chelnerii şefi n-o scăpa din priviri.

— Îmi pare rău, dar lordul n-a lăsat mesaje pentru dumneavoastră, spuse domnişoara Withers cu vocea ei calmă şi impersonală, iar Carole îşi puse jos paharul cu putere, de se clătină vesela care mai era pe masă.

— Atunci unde e?

— Unul dintre băieţii de la recepţie mi-a spus că a plecat cu o maşină. A venit cineva să-l vadă şi l-a prins chiar atunci când se ducea spre patinoar. Au discutat puţin în hol şi apoi lordul a plecat cu acel domn.

— Cu un bărbat, deci?

— Da, cu un bărbat!

Carole simţi că au mai lasat-o un pic nervozitatea şi încordarea care o apăsaseră de dimineaţă. Nu ştia de ce se temea şi totuşi în minte îi stăruia acea fetişoară dulce cu ochi albaştri care îi urmăriseră până ce sania dispăruse la o cotitură.

Fusese întoarsă pe dos toată ziua.

În timpul prânzului se răsti la Bakeri şi apoi îi refuză când ei propuseră să meargă la schi.

— Mă doare capul, spuse ea la insistenţele lui Mary, dar se uitase atât de strâmb la ea, încât ei se simţiseră uşuraţi că o lăsau la hotel şi puteau să se zbenguie nestingheriţi la soare.

— Nu are nimeni nici un drept să mă trateze astfel! se răfui ea cu duşmanul absent. Nu se calmă până la ora două când primi un mesaj dictat la telefon care suna astfel:

Lordul Roxburton regretă, dar a fost reţinut şi nu poate veni la prânz. Ar vrea însă să se întâlnească cu doamna Munton la cină.

— Trebuia să o fi primit înainte de prânz, spuse ea cu ciudă, mototolind bucăţica de hârtie cu degetele ei lungi.

— Nu cred că este vina hotelului doamnă Munton, răspunse domnişoara Withers. Poate că a fost întârziată de unde a fost trimisă de către lordul Roxburton.

— Ce-mi pasă mie a cui e vina! replică ea furioasă. Poţi să pleci!

Singură în salon din nou, citi şi reciti mesajul după, care îl aruncă la coşul cu hârtii. Nu avea nimic altceva de făcut, trebuia

să aştepte ca el să se întoarcă şi să se războiască cu neliniştea ei: o lăsase singură toată ziua fără nici un regret.

Orele treceau încet de tot, Carole stătea şi fuma ca şarpele, dădea ture prin cameră apăsată de solitudinea impusă de la care nu-şi putea lua gândul.

Dinspre patinoar ajungeau până la ea râsete şi muzică.

Pârtiile uşoare din jurul hotelului erau pline de schiori neexperimentaţi şi copii care se zbenguiau la soare.

Ea stătea în aerul supraîncălzit şi se gândea cu ură la toţi şi toate, chiar şi la ea însăşi. Simţea că durerea fizică provocată de lipsa lui Hugo începuse să-i otrăvească şi mintea. Îl dorea...voia să-l captureze, să-l atragă aşa cum făcuse cu toate lucrurile din viaţa ei. Era ceva pe care nu reuşise să pună mâna de când se măritase cu Dave, de când îi mângâiase mâna cu unghiile ei tăiate scurt, pătrate?

Îşi aminti discordia din familia lui Dave, pe ei îi cucerise, reuşise apoi să se facă acceptată de restrânsa înaltă societate din New York. Mersese apoi la Londra şi pătrunsese în cele mai înalte cercuri şi case. Îl făcuse pe Hugo s-o bage în seamă când toţi îi spuneau că îl are în faţă pe omul cel mai dificil din Anglia.

Se iubiseră apoi. Se gândi la buzele lui care o sărutaseră...o ţinuseră acele braţe puternice...acea pasiune ieşită din comun care îi unise în acea seară, sălbăticia şi primitivismul îmbrăţişărilor...

Închise ochii. Da, îl ţinea în lanţuri mai tari decât oţelul, era sigură! El o dorea! Nu putea scăpa de dorinţă tot aşa cum nici ea nu putea.

În cele din urmă, când fusese răpită de extazul amintirii, se auzi o ciocănitură în uşă. Se întoarse repede. În ochi îi apăruse deodată o lumină ciudată

O auzi pe Adèle venind prin dormitor şi apoi aceasta deschise uşa. Era o voce de bărbat, dar nu era Hugo! Bucuria ei se domoli imediat.

Adèle intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

— Un domn vrea să vă vadă, doamnă.

— Cine este?

Adèle îi puse sub nas o carte de vizită. Carole o privi şi deodată i se crispă tot corpul.

— Nu-l pot vedea...spune-i că sunt în pat, spune-i ce-ţi vine la gură, dar fă-l să plece.

— Prea bine doamnă.

Adèle se duse spre uşă, dar prea târziu. O deschise şi imediat intră don Carlos, cu buzele lui groase schiţând un zâmbet.

— Eşti singură Carole? spuse el, speram să te văd aşa.

— Nu sunt foarte încântată să te văd, spuse ea rece. Vreau să cobor şi să beau o ceaşcă de ceai, prietenii mei vor fi înapoi curând. Sunt la schi.

— Mai este timp până când soarele va dispărea şi se va face mai frig, spuse don Carlos. Vreau să vorbesc cu tine.

— Şi dacă nu vreau?

— E oare un lucru înţelept ce faci?

În timp ce vorbise el se aşezase comod într-un fotoliu şi-şi încrucişase picioarele. Punându-şi apoi degetele la bărbie, o privi amuzat.

— Ce vrei să spui? sări ea.

— Exact ce ţi-am spus, răspunse el. Vrei oare să transformi un vechi prieten în duşman?

Carole se duse repede la uşă să vadă dacă Adèle închisese uşa. Apoi veni spre omul din fotoliu căuia îi vorbi cu glas scăzut şi pierdut:

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să-ţi vorbesc, să-mi spui cum o duci.

— De ce te interesează?

— De ce nu? Mi-o voi aminti mereu pe fetiţa care voia un rol într-un film.

— Pe atunci te numeai Charlie Jackobi.

— Mare lucru! Ce este un nume de fapt? M-am născut în mahalalele din Chicago, dacă te interesează. Avem multe în comun noi, Carole!

— Nu avem nimic! răspunse ea grozav de furioasă. De ce vii acum şi mă hărţuieşti, ca să dezgropi un trecut demult îngropat?

— Mă îndoiesc, spuse don Carlos. Nu uităm noi aşa repede trecutul sau cele întâmplate în tinereţe.

— Eu vreau să-l uit pe-al meu. Tu eşti singura persoană care m-a recunoscut. De ce nu mă laşi în pace?

— Draga mea, este oare cinstit? Niciodată nu m-am băgat în viaţa ta. Am urmărit însă cu interes ascensiunea ta la celebritate, câteodată chiar amuzantă. Ştiu că există nişte articole de ziar unde îţi descrii viaţa din...Virginia.

— Şi de unde ştii tu că nu-i adevărat? întrebă ea furioasă.

Am spus că după ce mi-a murit tatăl, am plecat la Los Angeles ca să lucrez şi...

— Da, da, să „o întreţin pe mama mea cea bolnavă", ştiu, o întrerupse don Carlos. Mie în special îmi place partea unde spui că nu ai avut când să-ţi mai ajuţi la timp mama care murise. De fapt, pentru un cadavru demult îngropat, mama ta arată destul de bine.

— Ai văzut-o?

— Da, acum şase luni. Am avut ceva timp liber şi m-am gândit că ar fi nostim s-o văd pe mama milionăresei Carole Munton.

Carole amuţi o clipă. După aceea, se prăbuşi în scaunul din faţa celui în care se aşezase don Carlos.

— Spui că este bine? întrebă ea după ceva timp.

— Da, este bine. S-a recăsătorit, ştiai?

— Nu, nu aveam nici cea mai mică idee. Cu cine?

— Cu un om de ispravă, chiar mi l-a prezentat. Ţine un mic magazin. Ea mi-a explicat că voise întotdeauna să-l înveţe pe un asemenea negustor cum se prepară mâncărurile.

Carole îşi acoperi faţa cu mâinile. Vedea limpede în minte cam ce fel de om se însurase cu mama ei. Îşi aminti de acele mici patiserii din mahalaua lor sordidă, mâncase destul pe acolo. Plăcinţile şi sandviciurile aruncate în galantar cu plescăit greţos. Scaunele înalte care se rupseseră, mai bine spus fuseseră jumulite de tinerii care se hârjoneau zilnic pe ele, fetele ca ea chicotind şi râzând ca să atragă atenţia.

„Cel de la patiserie", râdeau de el de obicei, îl bârfeau când nu se uita la ele, apoi el deodată le observa. Carole îşi ridică deodată privirea.

— Ce vrei, să mă şantajezi?

— Draga mea Carole, eşti prea prăpăstioasă, spuse don Carlos. Trebuia să-ţi fi dat un rol în acele filme, cred că puteai să faci carieră, în orice caz, ai pus în scenă cel mai interesant scenariu pe care îl ştiu eu şi uite cât a durat.

— Şi ce te interesează pe tine? îl întrebă ea. Am muncit din greu pentru tot ce am acum, aşa cum ai făcut şi tu. N-a fost numai parfum de roze, Dave era beţiv, iar când era beat, era o bestie.

— Lasă că nu a fost nevoie de prea mult timp până să scapi de el, spuse don Carlos suav, iar acum plănuieşti o altă căsătorie.

— Cine ţi-a spus?

El dădu din umeri.

— Scumpo, a putut oare cineva opri zvonurile şi bârfa? Cineva de la Londra mi-a spus că ai avut mare succes şi trecere la lordul Roxburton. „Carole Munton, cu frumuseţea ei fabuloasă,

a fost la premieră cu el", aşa scria parcă, „pariurile sunt de trei la unu că va reuşi să-l scoată din răbdările lui şi din tabieturi..."

—Trei la unu, şopti Carole, după care îşi dădu capul pe spate. nu mai vreau să aud ce a scris dobitocul tău de prieten despre mine, ieşi de-aici şi lasă-mă în pace! Nu vreau să te mai văd. Încep să cred că ai ceva putere asupra mea deoarece ştii ce am fost în trecut.

—Şi nu e aşa? întrebă el.

Privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa.

—Te-am întrebat ce vrei de la mine?

—Nimic din ce crezi tu, trebuie să te încrezi în oameni măcar puţin. Într-o zi s-ar putea să-ţi cer nişte bani, ce mai contează pentru tine o sută de mii de dolari în minus, dar acum îmi merge bine şi în lumea mea am chiar succes. În ultimii ani am făcut nişte descoperiri reuşite; dar lasă...ştiu că nu te interesează aşa ceva. Pe tine însă nu te-am descoperit, iar după câte ştiu, a fost o greşeală. Totuşi nu ştiu dacă ai fi avut acelaşi succes dacă nu jucai din interes propriu.

—Cred că te urăsc, spuse Carole. Vii aici şi mă împroşti cu noroi. Mă faci să mă simt prost. Speri că îmi va fi frică de tine. Te porţi ca un şarpe care se joacă cu un iepure, dar lasă- mă să-ţi spun că nu mă las şantajată uşor. Când va veni vremea aceea şi îmi vei cere bani mulţi, îmi voi spune şi eu: „Spune adevărul şi vom vedea cine te crede". Familia Munton este mai tare decât tine. Ei au spus că sunt din Virginia, dintr-o familie nobilă. Nu vor retrage ce-au spus, orice ar face banditii tăi din Chicago.

—Bine spus şi eroic, aprobă don Carlos. Îşi scoase apoi portţigaretul şi-şi aprinse o ţigară cu o brichetă din aur pe care iniţialele lui fuseseră bătute în diamante. După ce scoase fum pe nări fără să se grăbească, spuse:

— După cum spui, Muntonii te vor ajuta deoarece le convine s-o facă. Dar ce spui de frumuşelul englez care ţi-e la remorcă? Englezii sunt snobi, scumpo.

— Pe el lasă-l în pace, spuse ea brusc.

— Dar de ce? Tare îmi mai plac mie englezii. Câteodată cred că la bătrâneţe mă voi stabili la Londra. E linişte şi nu se poate compara cu harababura de la New York sau de la Chicago. Respect tradiţia lor demodată, respectul pe care îl au pentru neamul curat şi pur, atât la cai cât şi la neveste.

— Încerci să mă înspăimânţi, spuse ea încet. Ştii prea bine că nu te vei duce la el să-i spui toate cele despre mine. Nu ai nimic de câştigat de la mine.

— Poţi fi sigură? întrebă el. Mi-ar fi recunoscător.

— Nimeni nu-l răsplăteşte pe solul care aduce veşti proaste, spuse ea aprig. Unde mai pui că nici n-ar sta să te asculte?

Ochii îi scăpărau, iar don Carlos râse.

— Poate, s-ar putea să mă asculte, de asta ţi-e frică, nu?

Carole bătu din picior.

— Lasă-mă în pace, ţipă ea înfuriată rău, ce ţi-am făcut să mă tratezi astfel?

— Deja sună mai bine, spune don Carlos. Ai devenit mai umană. În vocea ta s-a simţit în fine şi o emoţie autentică. Mai sunt şi speranţe deci.

— Speranţe? Ce vrei să spui?

— Că într-o zi ai putea deveni mai umană, poate că vei reuşi să ai şi un sentiment adevărat pentru cineva. Altcineva afară de tine.

— Devii filantrop, nu? rânji Încă puţin şi-mi vei aminti de cele zece porunci.

— Aş putea face ceva şi mai rău. Va trebui să ţi-o reaminteşti pe a cincea: „respectă-ţi mama şi tatăl..."

— Oh, da, îmi amintesc. E aşadar mama cea care se ţine scai de tine să mă presezi. Ei bine, află că îi trimit bani, ce aş mai putea face? Iar dacă aş trimite mai mult, ştii şi tu că vecinii ar începe cu bârfele. N-ar putea păstra secretul numai pentru ea: „fata mea în sus, fata mea în jos, este bună şi generoasă" etc. Ei ar începe apoi cu întrebările, ar vrea să ştie unde sunt şi ce mi s-a întâmplat.

— Crezi că nu ştie? întrebă don Carlos.

— Ştie? Cine i-a spus? Tu i-ai spus, nu?

Carole îşi holbă ochii.

El scutură din cap.

— Nu, nu i-am spus o vorbă. Eu stau deoparte şi urmăresc ce se petrece. Don Carlos mai trase un fum, după care spuse:

— Ştii, cu filmele astea, am căpătat un simţ al dramei. Privesc totul ca pe un scenariu. Aşa că vreau să văd şi cum se desfăşoară al tău. Poate că într-o zi, la bătrâneţe, o să-l scriu, ajung şi eu un O'Henry. Cine ştie? Multe lucruri ciudate se petrec cu noi.

— Dacă o faci, cumpăr toate exemplarele şi le ard, fie că mă costă ultimul ban.

Don Carlos râse iar.

— Aşadar eşti tare speriată! exclamă el. Vom aştepta să mai vedem deci. Acum unde om fi ajuns oare? La capitolul cinci sau şase. Mai sunt vreo douăsprezece şi gata.

— Te urăsc, ţi-am mai spus! urlă ea. E prea puţin spus şi aşa. Te urăsc de moarte! Dacă sentimentul acesta ar putea ucide, ai fi deja mort.

— Asta se pedepseşte prin a-ţi aminti de porunca numărul şase, spuse don Carlos imperturbabil.

Carole dădu din picioare.

— Oh, mă bagi în toate boalele.

Don Carlos se ridică încet în picioare.

— Bine, atunci mă duc. Întrevederea n-a fost prea amuzantă, aşa că n-o s-o uit repede. Nici tu n-o să uiţi prea uşor. Ne mai vedem la campionate. Când ţi se vor îneca toate corăbiile, îţi voi da poate un rol.

— N-aş accepta ceva de la tine nici dacă aş muri de foame, spuse ea în culmea disperării.

— Nu? Spui aşa acum, dar ai răbdare să mai treacă puţin timp, replică don Carlos. Între timp mai sunt multe alte domnişoare simpatice care ar vrea să le iau în seamă.

Deodată Carole se schimbă la faţă.

— Cauţi pe cineva care patinează bine? Îţi voi da un nume, în ciuda faptului că te-ai purtat aşa cu mine. Este o fată necunoscută care va apărea abia mâine. A fost şcolită de Ernst Zippert, ţi-l mai aminteşti? Este instructor de patinaj aici, dar cu nişte ani în urmă a fost şi el campion internaţional.

— Da, îl ştiu pe Zippert, spuse don Carlos, continuă!

— Numele ei este Utta şi am văzut-o patinând. Se descurcă bine de tot şi este chiar drăguţă.

— Intereseul tău pentru ea este bineînţeles dezinteresat, nu?

— Ce vrei să spui?

— De ce îmi spui tu astea, scumpa mea Carole? Nu eşti genul care să dai o mână de ajutor dezinteresat. Ai tu un motiv de mi-o dai pe tavă. Nu cumva te deranjează frumuseţea ei?

Carole scoase un strigăt de fiară.

— Ieşi afară că te omor! Ieşi de aici imediat!

Puse apoi mâna pe o scrumieră de pe bufet şi o aruncă spre don Carlos, dar nu-l nimeri şi obiectul se sparse în mii de cioburi fine.

— Excelent, draga mea Carole, spuse el, excelent! Dacă vrei continuă tot aşa, o să fii şi tu un om adevărat, nu numai un umeraş pe care croitorii de lux îşi aşează produsele. Eşti o marionetă, vai ce te-am mai insultat! Până şi acestea pot produce un

oarecare efect sau impresie, iar tu te descurci destul de bine cu sforile tale, nu?

Râse şi în momentul în care Carole aruncă o carte după el, după care ieşi încet din cameră.

Don Carlos lăsă uşa deschisă în urma lui şi ea îl auzi chicotind pe culoar. Carole dădea cu pumnii în fotoliu, iar în ochi îi apăruseră lacrimile celei mai cumplite furii. Dădea ca o apucată din picioare, furia aproape că o sufoca, ar fi vrut să-l lovească pe Carlos, să-l calce în picioare cu tot râsul lui. Dacă ar fi avut atunci un pistol în mână l-ar fi împuşcat cu siguranţă. Dar la ce bun? Era fără putere, nici un ajutor nu se zărea în apropiere. Tot ce putea face era să îndure sarcasmul şi râsul lui tăios.

— Dumnezeule, cât pot să-l urăsc! spuse ea cu voce tare şi apoi, deodată, îşi văzu mutra într-una din oglinzile de pe hol. Era aproape descompusă de demenţă, ochii i se înfundaseră în cap şi părul i se zburlise şi cădea în neorânduială peste obraji, se zbătuse şi acum totul îi era în dezordine.

Deodată însă se linişti, deoarece realiză că arăta nu numai furioasă, ci şi... bătrână! Cu mâini tremurânde, Carole îşi aranjă puţin părul şi se aşeză pe un scaun încercând să-şi mai potolească bătăile furibunde ale inimii.

O mai trecuseră pe ea asemenea furii şi înainte, valuri de mânie când strigase la Dave, îl şi lovise chiar. Se mâniase pe alţi bărbaţi care nu voiseră să-i dea ce voia ea sau pe femei care îi stârniseră gelozia.

Pentru prima dată Carole se speriase de ea însăşi; apoi, cu un efort aproape eroic, încercă să şi-l scoată pe don Carlos din minte.

Hugo trebuia să apară în curând. Când va fi cu el, va uita toate ororile pe care i le inoculase Carlos...mamă-sa căsătorită cu cârnăţarul de la colţ! Oameni care ştiau cine este, arătând-o cu degetul şi rânjind.

Trebuia să se mărite imediat cu Hugo. Trebuia să plece cu el în Anglia unde nu s-ar şti decât că este o americancă cu bani. Ştia că întotdeauna se temuse de a fi pusă la gazetă. Acum însă, o dată cu trecerea anilor, ajunsese aproape să creadă acea poveste inventată cu atâta grijă, plantaţia din Virginia, bumbacul...În conştiinţa ei cea mai adâncă rămăsese totuşi o permanentă şi activă teamă.

Avea o imagine despre mama ei, care, în ciuda oricărei bariere impuse de fapte nu prea plăcute, nu putea să i se şteargă din minte. Aplecată peste chiuvetă, cu un şorţ murdar peste talia ei groasă, cu mâinile roşii de apa rece şi cu părul ciufulit şi în dezordine încadrându-i gâtul gros. Câteodată nu-şi putea aminti chipul mamei ei, ci numai imaginea din spate, o parte din acele podele mizerabile şi necurăţate.

— Oh, de-aş uita, de-aş putea uita! se văită ea.

Sări apoi în picioare şi se duse în dormitor. Sună clopoţeii de lângă pat, din care unul fusese special instalat pentru domnişoara Withers şi celălalt pentru Adèle şi pentru chelnerul de la etaj. Oricare dintre ei ajungea la ea în câteva clipe.

— Unde-ai fost? sări furioasă la domnişoara Withers. Am stat singură toată după-amiaza, mă gândeam că ar trebui să-mi aduci ceva ziare sau corespondenţa.

— Încă n-au sosit, doamnă Munton, răspunse aceasta, dar mă duc să întreb la recepţie.

Se răsuci pe călcâie şi dispăru înainte ca stăpâna să-i fi spus şi altceva.

— Adu-mi un whisky cu apă minerală, spuse Carole către chelner şi apoi se întoarse spre Adèle:

— Vreau să-mi schimb rochia! Adu-mi alta!

— O vreţi pe cea purpurie de la Balmin sau pe cea verde care a sosit săptămâna trecută?

— Nu contează. Adu-o pe care vrei tu, răspunse Carole. Oricum, pe asta pe care o am acum pe mine, arunc-o, arde-o, scapă cumva de ea. Nu vreau s-o mai văd.

— Sigur doamnă, spuse Adèle, dar în colţul buzelor îi apăruse un zâmbet fugar.

Era o veste bună. Cineva din hotel îi spusese chiar cu o zi înainte că ar cumpăra pe un preţ bun haine de-ale doamnei Munton, iar această rochie era purtată numai de câteva ori. Carole o cam descususe când o dezbrăcase, dar se putea repara uşor.

— Sunteţi obosită, doamnă, spuse Adèle. Dacă beţi ceva, vă veţi simţi mai bine. Să vă puneţi rochia Balmin, arătaţi minunat în ea.

— O să arăt ca dracu azi, orice aş purta, replică Carole, care se uita chiorâş la imaginea ei din oglindă.

— Nu doamnă! Nu se poate! Un chelner mi-a spuse aseară că sunteţi cea mai frumoasă femeie care a intrat vreodată în acest hotel.

Carole zâmbi puţin.

— Chia aşa a spus? Trebuie să ne gândim la un bacşis bun pentru el când vom pleca.

— Doamna ar fi surprinsă, dacă ar auzi toate complimentele care îi sunt adresate.

— Spune coaforului să vină la mine înainte de cină, spuse Carole, şi găseşte-mi o rochie cu adevărat frumoasă, una pe care n-am purtat-o niciodată.

— Veţi arăta ca o prinţesă, promise Adèle.

Carole sorbi din băutură în timp ce Adèle îi umbla pe la nasturii rochiei. Când fu gata, se simţi deja mai bine şi ca o răsplată pentru toţi nervii ei de atunci, sună telefonul chiar atunci când ultima bijuterie îi fusese prinsă la locul cuvenit, iar Adèle aducea pantofii potriviţi cu rochia.

Carole smulse receptorul imediat; aştepta de ceva vreme.

— Alo, apoi cu un mic strigăt, tu eşti, Hugo? Te-ai întors deci? Mă bucur, vreau să te văd...mi-ai lipsit mult. Da, teribil a fost şi azi. Am avut o zi grea de tot, totul a mers pe dos, m-au obosit toţi. Nu, sunt singură acum. Hai să bem ceva. Eu chiar asta fac acum de fapt...Ne întâlnim jos la o ceaşcă de ceai? Bine. Eşti sigur că nu vrei să vii să mă iei? Da, te rog, mi-ar plăcea...Da, ştii de ce.

Vocea îi era catifelată, iar ochii îi străluceau când pusese jos telefonul: Hugo va sosi în câteva minute şi grijile vor zbura imediat în neant.

Se întoarse în salon. Cioburile scrumierei fuseseră deja strânse, dar mai stăruia mirosul de chiştoace.

I se păru la un moment dat că era urmărită de don Carlos cu zâmbetul lui sarcastic, de undeva din umbră. Cu un gest brusc, deschise larg geamurile. Aerul rece intră imediat în cameră. Cerul avea o strălucire de-ţi lua răsuflarea; Carole era însă preocupată să şteargă toate urmele lui Carlos. Când se făcuse prea frig în cameră, închise geamul şi aduse spray-ul de interior, un produs deosebit de scump pe care îl cumpărase de la Paris; în ciuda costului enorm al flaconului, parfumă generos camera, până ce simţi că dispăruse tot ce mai rămăsese din prezenţa lui don Carlos.

I se păru că trece o veşnicie până să ajungă Hugo. În cele din urmă apăru şi ea alergă spre el şi întinse braţele ca să-i cuprindă capul şi să-l sărute.

— Iubitule, ce mult mi-ai lipsit!

— Chiar aşa?

O sărută cu familiaritate deloc pasionată şi apoi eliberându-se din îmbrăţişarea ei, se duse şi se aşeză confortabil într-un scaun.

— Ce bei? îl întrebă Carole.

— Nu vreau decât puţin ceai, spuse ei. Mă simt de parcă adineauri aş fi luat prânzul.

— Unde ai fost? întrebă ea. Îţi dai seama că până la două n-am ştiut ce e cu tine?

— Nu te-ai gândit la nimic rău, sper? Voiam să-ţi las un alt mesaj ca să nu mă aştepţi la prânz, dar am uitat, ajunsesem deja la vila lui Ian Mayfield, în Samadan.

— Acolo ai fost? sări ea.

— Da, nu-l văzusem de ani de zile, trăieşte aici deoarece nevastă-sa are tuberculoză. Am fost la Eaton împreună şi apoi în acelaşi regiment. Eu eram omul lui de confidenţe şi când a auzit că sunt aici, a venit să mă poftească la masă.

— Puteai să mă iei şi pe mine, spuse Carole ca reproş.

— Nu m-am gândit la aşa ceva, cred că te-ai fi plictisit, ei sunt nişte oameni deosebit de simpli.

— Prietenii tăi nu mă plictisesc niciodată, spuse ea, după care se duse iute spre el şi-şi vârî mâna într-a lui. Mă înţelegi? Vreau să împart totul cu tine, prieteni, interese, viaţa. Oh Hugo! Câteodată tare mai eşti ciudat!

— Şi mi-o tot spui, nu?

El îi ridică apoi automat mâna la buze.

— Acum sunt aici, nu-mi mai împuia capul cu ce-ai făcut în lipsa mea, spuse el. Eşti la fel de nesuferită ca persoanele din biserică care le bârfesc pe cele care nu sunt în biserică.

În glasul lui era o inflexiune ascuţită care lui Carole nu-i putuse scăpa.

— Iubitule, mă bucur mult că sunt cu tine, zise ea, spune-mi cum te-ai distrat la micul dejun.

— La micul dejun? întrebă şi el.

— Da, sigur. Cu Ernst şi cu fetiţa care îi este elevă. Sper că n-ai uitat?

— Nu, n-am uitat, dar mi-au trimis un mesaj că nu pot veni.

7

Utta stătea şi se uita la una dintre concurente, Leni Prokotsch, din Davos care tocmai îşi încheia evoluţia. Aplauzele izbucniră îndată ce aceasta îşi încheiase exerciţiul cu un dublu salt, terminat cu o reverenţă în mijlocul arenei.

Utta se înfioră un pic şi se uită la Ernst.

— Este bună, spuse ea, mai bună...mult mai bună decât mine.

— Ai înnebunit? sări Ernst. Nu a terminat nici o săritură, nu va fi nici măcar printre primele clasate când arbitrii vor fi pus notele finale.

— Nici eu nu voi fi, murmură Utta.

Ernst o privi cu severitate maximă.

— Vrei să spui că eu nu am ochi de arbitru la patinaj? Eu, care am fost campion timp de cinci ani şi după ce m-am retras am mai scos trei campioni? Chiar vrei să spui că sunt mincinos?

— Nu, nu, Ernst. Cum să spun aşa ceva? Cred în priceperea ta, numai că-mi cam tremură genunchii şi simt un ghem în stomac.

— Crezi că a existat vreodată un artist care să nu se fi simţit aşa? o întrebă el. Eu, care am fost şi campion mondial, îţi spun să uiţi de arbitri, de mulţime şi de orice alt stres. Patinează aşa

cum facem împreună dimineaţa, numai cu păsările martori la greşelile tehnice. Vei câştiga cu uşurinţă!

— Voi încerca să fac aşa cum zici tu, spuse Utta încet.

— Gândeşte-te cât am fost de norocoşi, continuă Ernst. Bunicul este plecat, iar mie mi-e frică să nu începem ziua cu o ceartă, o simplă contrazicere îi poate zăpăci până şi pe marii campioni.

— Da, am avut mult noroc, încuviinţă ea.

— Vorbiţi despre noroc şi de aceea am venit şi eu să vă urez aşa ceva, spuse o voce din spatele lor.

Utta se întoarse repede, ţinându-l încă pe Ernst de braţ. Cel ce venise era Hugo. Pentru o clipă chipul lui îi dispăru Uttei din priviri şi în locul lui stărui numai zâmbetul cald al lordului: azi era numai cu o cârjă.

— De ce cauţi să mă eviţi, o întrebă el înainte ca ea să fi putut spune ceva. În fiecare dimineaţă te-am căutat de la fereastră, dar pe ring nu a apărut nimeni.

Utta îşi coborî privirile sub presiunea ochilor lui. Nu-i putea explica care fuseseră adevăratele motive pentru care anulaseră acea nouă invitaţie la micul dejun. Nici ea nu prea ştia de ce. Când se întorsese acasă şi-i spusese bunicii desprea acea invitaţie a lordului, aceasta o rugase să respingă propunerea.

— Nu-ţi pot explica de ce, draga mea, îi spusese doamna Kindschi. Trebuie numai să ai încredere în mine, să fii convinsă că îţi vreau numai binele.

— Ştii deja ceva rău despre lordul Roxburton? o întrebase Utta.

Fusese cam surprinsă de comportamentul bunicii ei, atunci când ea îi vorbise despre acel mic dejun de lá Suvretta, despre omul pe care ea îl salvase de la munte.

Când pronunţase acel nume englez, bunica ei scoase un mic ţipăt de durere.

Bunică-sa însă liniştise lucrurile:

— Nu-i nimic dragă, nu-i nimic.

Refuzase apoi să răspundă la oricare dintre iscodelile Uttei, dar acum ea vorbea foarte deschiş, îşi dădea în vileag simţămintele.

— Nu ţi-am cerut niciodată, micuţo, să faci ceva pentru mine, spusese ea. Nu a fost necesar până acum, adică ceva foarte important.

— Spune-mi de ce bunico, ce-a făcut el sau ce-ai auzit despre el?

— Ce înseamnă acest bărbat pentru tine? replicase doamna Kindschi, l-ai văzut de trei ori în viaţă, numai trei scurte întâlniri, ce poate fi aşa de important? Unde mai pui că are şi pe cineva cu el, poate logodnica lui sau chiar soţia?

— Nu, nu este căsătorit, răspunse Utta. Poate că e logodit, nu ştiu exact.

Simţise cum întreaga bucurie cu care venise acasă de la lac, o părăsea încet, încet. Fusese atât de emoţionată să vadă acea sanie pornind, ştia că îl va vedea a doua zi. Chiar şi laudele lui Ernst dispăruseră insignifiante în aer, nu avea în minte decât faptul că-l va revedea pe englez. Voia să-l asculte vorbind, să-i vadă zâmbetul de pe buze şi licăririle din ochi prin intermediul cărora el o tachina sau o mângâia.

— De ce, bunico, ce-mi ascunzi, de ce?

Doamna Kindschi îşi strânsese gura fermă.

— Nu mai am nimic de spus Utta, dacă-ţi pasă de el mai mult decât de mine, poţi să faci ce vrei.

Tonul rece de dezaprobare, glasul aspru al, bunicii o făcuse pe Utta să îngenuncheze lângă aceasta.

— Nu, draga mea bunică, fireşte că nu e vorba de aşa ceva, dacă tu vrei ca eu să nu mă duc, te voi asculta, fireşte. Numai

că era...atât de diferit de toţi ceilalţi, era interesant...şi...nu pot să explic, am întâlnit numai câţiva bărbaţi la viaţa mea.

Doamna Kindschi o îmbrăţişase cu dragoste.

— Te înţeleg scumpa mea, dar pentru binele tău îţi cer să nu-l mai vezi niciodată.

— Bine bunico, spusese Utta cu voce abia auzită, îţi promit!

Dar acum era altceva, se gândise că, dacă îl va întâlni pe Hugo, va... Dar nu mai putu face nimic. Nu fusese la micul dejun la care o invitase lordul. Îl spusese pe Ernst să trimită un mesaj care să anunţe neputinţa lor de a veni. Nu merseseră nici să patineze la Suvretta. Dar una era să-l evite şi să respecte astfel promisiunea faţă de bunica şi alta să dea nas în nas cu el la patinoar pe neaşteptate. Nu putea fi oricum ostilă sau nepoliticoasă, trebuia să-i răspundă.

Totuşi ce să-i răspundă acelei întrebări? Nu putea găsi nici o explicaţie, nimic concret care să lămurească refuzul ei de a-l mai vedea. Ca femeie ce era, Utta o porni pe calea cea mai accesibilă:

— Am fost foarte ocupaţi eu şi cu Ernst, spuse ea. Acum a sosit clipa cea mare şi sunt înspăimântată, prea înspăimântată ca să mă pot mişca.

— Prostii! râse Hugo de ea. Îi poţi bate pe aceşti oameni la scor şi ştii şi tu bine acest lucru, iar după ce treci de prima fază, te vom vedea la internaţionale.

— Sunteţi prea optimist! îi răspunse Utta. Nu vreau să mă gândeasc acum la internaţionale, azi am destule griji.

— Lasă grijile! spuse Hugo. Tu patinează numai aşa cum te-am văzut eu în acea dimineaţă când te-am invitat la micul dejun. Erai ca o mică pasăre albastră, zburai pe gheaţă şi de aceea ţi-am adus o mică atenţie care să-ţi poarte noroc.

Scoase din buzunar o mică cutie în timp ce vorbea - o cutie de la bijutier.

— Pentru mine? întrebă Utta, ce drăguţ!

Uită o clipă de toate, era absorbită numai de micul dar. Deschise cu nerăbdare cutiuţa şi văzu înăuntru un mic ciob de scânteiere, o păsărică numai din safire montate pe nişte baghete de diamant.

Era un dar mic, dar costisitor şi pentru o clipă Utta nu îşi dădu seama de valoarea obiectului sau de faptul că nu trebuia să primească cadouri de la un străin. Credea că numai din prietenie i se oferise ceva, aşa că îl primi şi ea cu prietenie.

— Mulţumesc, mulţumesc mult, spuse ea. Sunt sigură că-mi va aduce noroc, seamănă cu păsările care vin când le cheamă bunicul.

Dar pomenind acel nume, ea se uită în sus, către Ernst.

— Am fost deja norocoşi, zâmbi el, iar acum...

— Nu mai lipseşte decât un al treilea lucru: trofeul, răspunse Hugo.

La aceste cuvinte ea râse puţin.

— Sunteţi atât de încrezător, spuse ea, aş vrea să simt şi eu tot aşa.

— Care a fost primul noroc? întrebă curios Hugo.

— Bunicul a plecat pentru o săptămână, răspunse ea. Abia îmi venea să cred când mi-a spus ieri dimineaţă că l-a chemat sora lui la Davos, vrea să-l vadă imediat. Este bolnavă şi trebuie să-mi pară rău, cu toate că n-o prea cunosc pe mătuşa Lisette.

— Este mai uşor aşa mylord, se băgă şi Ernst în vorbă. Prea multă vreme m-am temut că poate apărea ceva care să o facă indisponibilă pe Utta, iar acest ceva putea foarte bine să fie Nicolaus, mi-e frică de el, niciodată n-am pretins că nu mi-e.

— Dar n-ai nici un motiv de frică, spuse Utta. Bunicul este sever, dar în rest este foarte bun şi cald. Nu l-am văzut niciodată să-şi iasă din fire. Totuşi, le face pe toate în felul lui, nici bunica nu-i stă în cale când se hotărăşte să facă ceva.

— Nici tu nu poţi, spuse Ernst. N-am putut să dorm destule nopţi, mă temeam că în ultima clipă ai să spui: „Îmi pare rău Ernst, dar nu pot să mă prezint la competiţie. Mi-aş fi pierdut definitiv reputaţia şi oraşul nu m-ar fi uitat niciodată."

— Oh, Ernst! N-am ştiut că ţi-am făcut atâtea emoţii! exclamă Utta. Dar acum îmi dau seama că pentru ţine ar fi fost rău de tot; oamenii ar fi crezut că eleva ta nu este bună şi...

Utta arăta atât de speriată încât Ernst o bătu pe spate cu palma ca s-o încurajeze.

— Nu-ţi face griji, spuse el, eşti aici cu mine. Bunicul este la Davos, iar tu le vei arăta încă o dată cine este Ernst Zippert, cel mai bun instructor de patinaj din Elveţia.

— Cred că vrei să spui din toată lumea, nu? spuse Hugo.

— Dacă va câştiga la internaţionale...da, spuse Ernst.

— Micuţa mea păsărică va face întocmai, spuse Hugo uitându-se spre Utta.

— O să mi-l prind de rochie, îi zâmbi ea lui Hugo. Înăuntru lângă piept, unde n-o poate vedea nimeni, Ernst nu e de acord ca sportivii să poarte bijuterii.

Ea îşi descheie haina groasă de tweed pe care o purta şi apoi Hugo putu să vadă puţin din acel material turcoaz bătut cu paiete strălucitoare.

O privi cum căuta un ac de siguranţă, apoi cum îşi prindea mica podoabă în interiorul corsajului, undeva în adâncitura moale dintre sâni. După aceea Utta îşi ridică ochii spre el.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

El avu o pornire fugară de a se apleca s-o sărute pe buze.

Făcu un lucru apropiat de acesta, gândindu-se că era un copil şi va putea accepta un sărut.

După aceea îşi aminti de stricteţea bunicului şi în ultima clipă se opri. Poate că în cele din urmă era ceva în această atmosferă victoriană pe care Ernst o impusese între ei. Putea el oare să aibă

credit în faţa rudelor atât de autoritare care o separaseră de lume retezându-i libertatea? Frumuseţea ei neatinsă, virginitatea iradiantă era un răspuns la toate.

— Ştiu că îţi va purta noroc, cel mai mare noroc, spuse el, dându-şi seama că vorbea din suflet, sincer.

Privind în ochii Uttei în timp ce vorbea, avu senzaţia stranie că se uită în ceva adânc şi misterios, ceva pe care nu se aşteptase să-l întrevadă acolo, în acele albăstrimi. Era ca şi cum ar fi văzut în ei sufletul cuiva capabil de cele mai adânci emoţii, o bucurie luminoasă şi poate o mare suferinţă...

După aceea, Utta se întoarse în altă parte, iar el trebui să-şi închipuie nişte lucruri care sunau astfel: "nu e decât o copilă, deosebit de feminină, dar tot o copilă, ce-i drept provocatoare şi frumoasă".

Dinspre spectatori se mai auzi un alt ropot de aplauze şi Utta se uită spre Ernst cu subînţeles.

— Ai timp destul, îi spuse el drept asigurare, până la tine mai sunt încă doi.

Când vorbea el aşa, sosi în arenă o sportivă, în timp ce o alta aşteptase dispreţuitoare, cu o haină groasă pe umeri, să-i fie anunţat numele; îndată ce-l auzi, dădu la o parte haina şi se duse spre ring cu o stăpânire de sine vizibilă, lucru pe care Utta îl putea invidia chiar.

— Este Eugénie Velhelm, explică Ernst, e din Lausanne.

— E bună, spuse Hugo.

— Foarte, comentă Ernst. Crede că va câştiga în acest an. Anul trecut a ieşit pe locul doi.

— Deci ea este cea mai primejdioasă rivală a Uttei, spuse Hugo şi o privi cu subînţeles.

Ea se întorsese cu spatele la arenă.

— Nu vreau să mă uit, spuse ea. Hai să discutăm despre alte lucruri, despre păsărica mea albastră, de pildă.

— Scuzaţi-mă o clipă, întrerupse Ernst, trebuie să schimb o vorbă cu un om de acolo.

Porni de lângă ei şi îi lăsă singuri.

— Vă voi spune un secret, spuse Utta. Mai am încă o masçotă pe care mi-o voi lua în ultimul moment, dar nu vrea Ernst. De fapt nici nu ştie. Insistă foarte mult ca nici un elev de-al lui să nu poarte giuvaieruri. Zice că sunt prea stridente şi te atrag de nu mai poţi fi atent la mişcări, dar eu am un inel care a fost al mamei. Era inelul de logodnă şi de câte ori îl port, mă simt apărată, o simt parcă alături de mine protejându-mă de ameninţări.

— Atunci azi ar trebui în orice caz să ţi-l pui, spuse Hugo.

Îi plăcea expresia de panică reţinută de pe chipul Uttei atunci când pomenea de maică-sa, dulceaţa glasului, felul în care i se ţuguiau buzele de parcă dincolo de toate, ar fi tânjit după îmbrăţişarea mamei ei. Avusese dreptate gândindu-se că ea nu era decât un copil care avea nevoie de protecţie şi de grijă.

— O să mi-l pun când îmi voi scoate haina, continuă ea, să nu-i spuneţi lui Ernst!

— Sigur că n-o să-i spun! Păstrez bine secretul tău, de fapt ca orice alt secret pe care mi l-ai spune.

— Nu cred să mai am vreunul.

— Nu pot să te cred, spuse Hugo. Eşti plină de secrete. Cele despre bunicii tăi, despre unde patinezi şi la ce ore. Tu eşti secretul lui Ernst în acest concurs şi eşti la fel de bine şi secretul meu.

— Al DUMNEAVOASTRĂ?

— Da, al meu, răspunse el. Eşti salvatorul meu secret de pe munte. Nu le-am spus niciodată prietenilor mei că mi-ai venit în ajutor. Ştii, când ai dispărut în acea noapte, am crezut că poate nu eşti aievea - un spiriduş sau o zână care trăieşte pe piscuri,

acolo unde nici un muritor nu păşeşte vreodată. Aşa că, n-am spus nimănui despre tine, puteau să râdă de mine şi să-mi spună că tu nu o să apari...niciodată.

Utta ţipă puţin de încântare.

— Ce poveste minunată! Aş vrea să fie adevărată! Nu trebuia oricum să ne mai întâlnim şi ai fi crezut într-adevăr că nu exist de fapt.

— În acest caz mă bucur că n-a fost adevărată povestea, răspunse Hugo.

— De ce!

Era întrebarea simplă a cuiva care niciodată nu flirtase.

— Chiar vrei să-ţi răspund la întrebare? întrebă el.

Ea înţelese imediat şi citi în ochii lui răspunsul. Roşi şi se întoarse puţin.

— Unde este Ernst? întrebă ea.

— Vine imediat, îi spuse Hugo. Chiar vrei să facem un trio din discuţia noastră?

— Da, sigur că vreau să vină, spuse Utta, dar în cuvintele ei se simţea puţină convingere.

Hugo râse uşor.

— Eşti atât de tânără! Uitasem că femeile vii pot roşi. Atunci când te văd roşind, numai cu greu îmi pot spune că este vorba de ceva natural.

Utta îşi ridică palmele la faţă ca să-şi ascundă purpura ce-i năvălea în obraji o dată cu cuvintele lui.

— Vorbiţi aiureli, îi spuse ea.

— Aiureli!? exclamă el. Când îţi spun cât eşti de drăguţă...cea mai drăguţă din câte am văzut în ultima vreme...de multă multă vreme...

Deodată ea devenise foarte tăcută. O clipă privirea îi rămăsese pironită într-a lui, după care ea se uită din nou aiurea.

— Nu cred că trebuie să-mi spui asemenea lucruri mie, spuse ea foarte încet, ca în şoaptă.

— De ce nu?

— Bunicul n-ar...

— Ţi-ai supăra bunicii da, ştiu! Nu ai gândit niciodată separat de ei. Uită-i măcar o clipă. Aminteşte-ţi că ai o viaţă proprie! Ei sunt bătrâni; tu eşti tânără şi în foarte scurtă vreme lumea îţi va sta la picioare. Am un sentiment, poate greşit, că sunt primul bărbat care ţi-a spus că eşti frumoasă. Aşa că ascultă-mă! Într-un an te vor obosi aceste cuvinte, te vei fi săturat să le tot auzi, dar azi ţi se vor părea mai tentante.

El îşi întinse mâna şi-i atinse ei degetele simultan cu atingerea cuvintelor. Tremura asemenea unei păsări care este prinsă de un vânător.

— Eşti foarte frumoasă, Utta.

În glasul lui apăruse deodată o notă adâncă, sunet care părea cam stângaci. Degetele ei se prinseră de ale lui: răsufla precipitat printre buzele întredeschise. Sânii i se mişcau puţin sub corsajul din satin şi apoi ea îşi ridică chipul spre el, arătând în ochi o strălucire înnebunitoare.

Stătură ca vrăjiţi, privindu-se şi uitând de restul lumii, de zgomotul mulţimii. Parcă erau singuri pe piscul muntelui. Pentru o clipă părea că nici inimile nu li se mai auzeau... înainte ca vraja să fie spulberată.

— Haide Utta, urmezi tu!

Era vocea lui Ernst. Nu-l văzuseră, nici nu-l auziseră venind. Acum spre el se întorseseră două chipuri.

— Te simţi bine?

În vocea lui apăruse o consternare subită, i se păruse că Utta arată straniu. Ea lăsă mâna lui Hugo.

— Voi câştiga, spuse ea.

O dată cu aceste cuvinte, ea își scoase haina și i-o dădu lui Ernst. După aceea, aruncându-i lui Hugo o ultimă privire, și lui Ernst, porni pe gheață, mai bine spus, spre locul pe unde intrau concurenții.

Cei doi bărbați rămaseă în liniște, privind-o. Tribuna clocotea de strigăte și aprecieri pentru fata din Zürich. După aceea orchestra începu să cânte, era melodia aleasă de Ernst pentru exercițiul Uttei.

Era ceva foarte diferit de ce fusese până atunci. Niște note moi, unduioase asemeni unui râu de munte care se târăște pe stânci constituiau preludiul unui cântec simplu care te făcea să te gândești la pădurile locuite numai de păsări.

După primele acorduri pe gheață, intră o mică zână îmbrăcată în turcoaz, cu brațele întinse și care se mișca atât de firesc în acele ritmuri, încât publicul cam plictisit de celelalte evoluții, se îndreptă în scaune și-și spori atenția instinctiv.

Se putea auzi parcă oftatul spectatorilor. Când ea se ridică în aer, izbucniră instantaneu aplauzele care apoi conteniră ca prin farmec preschimbându-se în acea liniște absolută, lipsită și de răsuflare, cea care apare de câte ori oamenii se concentrează asupra unui lucru iubit.

Lui Hugo i se păru că programul Uttei fusese deosebit de scurt. Tot timpul avu impresia că purta aripi, nu patine. Era mereu deasupra gheții, nu pe ea și după cum se gândise el dinainte, atunci când sărea, se întorcea parcă foarte greu la pământ.

Muzica ajunse la un crescendo și, pe când se împleteau salturile duble cu răsucirile rapide, Utta încheie așa cum începuse, alunecând cu grație până afară pe gheață, de ai fi crezut că plecase, dar exercițiul continua încă.

Începu imediat tumultul, aplauzele ropoteau, izbucnind furtunoase, mii de voci aclamau din toate colțurile arenei, strigau cu toții și o felicitau pe Utta cu frenezie.

— Bravo! Bravo!

Zgomotul păru să-l trezească pe Ernst din reveerie, alergă repede spre locul unde se afla Utta, surprinsă şi neîncrezătoare că atâţia oameni o aplaudau şi o aclamau.

— Fă o plecăciune, îi porunci el.

Pentru o clipă el se întrebă dacă ea îl auzise, dar imediat ea se duse din nou pe gheaţă, deosebit de timidă. Pentru prima dată se mişca fără acea vrajă a dansului, fără acea graţie care zăpăcise spectatorii. Făcu o plecăciune şi apoi reveni repede la Ernst.

— A fost bine? Cum am mers?

— Perfect, ce mai vrei?

Ea păli o clipă de parcă i-ar fi fost frică de judecata lui, după care se înfăşură în haină şi privi spre locul unde stătea Hugo, şi din nou roşi în obraji, când el venise lângă ea.

— Ai fost minunată, spuse el, ţi-am spus că aşa va fi!

Ea râse puţin de încântare şi fericire.

— Acum vom merge să bem ceva, continuă el.

Găsiră imediat nişte locuri confortabile pe terasa hotelului, loc de unde puteau vedea şi cele ce se petreceau pe gheaţă. Chelnerul porni imediat să aducă cele comandate de Hugo.

— Se impune nişte şampanie, îi spuse el lui Ernst, e o zi mare.

— Chiar aşa mylord, spuse Ernst la rândul lui. Nu-mi era deloc frică, ştiam eu ce ştiam, dar în competiţii nu se ştie totuşi nimic sigur, mai ales când ajungi prima oară în faţa publicului, aşa cum este Utta; lucrul poate fi foarte stânjenitor.

— Da de ce eu, în mod special? întrebă ea.

— Pentru că tu eşti foarte sensibilă. Eşti artistă, draga mea, toţi artiştii a[illegible] toanele lor, ei simt lucrurile mai intens decât ceilalţi oameni. Dar acum mi-am dat seama că eşti mai mult decât atât, eşti un geniu - numai pe un geniu îl salută oamenii cu tăcere, nu cu aplauze.

— Of, Ernst nu vorbi aşa, o să mă apuce plânsul, şopti Utta şi Hugo văzu că într-adevăr îi apăruseră lacrimi în ochi, arătau ca florile de genţiană sub picurii de ploaie.

Împins de un resort nevăzut, el îi puse mâna pe umăr.

— Azi nu este loc pentru lacrimi, spuse el ca poruncă.

— Nu, sigur că nu, răspunse ea, dar nu există oare şi lacrimi de bucurie?

— Nu, dacă ele te fac atât de adorabilă, răspunse el, nu mai contează lacrimile.

Ea roşi şi apoi îşi feri mâna de el. Chelnerul tocmai aduse şampania când Hugo observa că lacrimile dispăruseră.

El ridică paharul.

— Pentru Utta, noua campioană a Elveţiei...pentru cea care peste câteva zile va fi campioană mondială.

— E prea mult spus, interveni Utta. Nici n-am primit rezultatul.

— Mai avem nevoie de un rezultat scris oare? întrebă retoric Ernst, arătând apoi cu mâna spre ringul unde apăruse o nouă concurentă care căzuse deja la o piruetă.

— Dacă nu eşti declarată campioană, voi cere explicaţii prin intermediul presei, spuse Hugo râzând.

Utta scoase un mic ţipăt.

— Dacă va fi aşa, bunicul va citi mâine la gazetă.

— Şi ce dacă? întrebă Ernst, acum este deja târziu. M-am mai gândit la asta şi am realizat că nu mai contează. Dacă eşti campioană naţională, nici măcar Nicolaus Kindschi nu este destul de tare ca să sfideze opinia publică şi să te retragă de la Mondiale.

— Nu sunt sigură, bunicul este un om hotărât.

— Şi tu trebuie să fii hotărâtă, spuse Ernst. Ascultă, Utta, nu am vorbit despre aşa ceva înainte ca să nu te enervez. Ai deja optsprezece ani, majoritatea fetelor îşi câştigă deja existenţa la această vârstă. Bunicul nu te poate opri să intri într-o competiţie

dacă tu vrei să faci acest lucru. Te-a crescut şi tu îl iubeşti, dar trăim într-o lume modernă şi copiii nu-i mai ascultă întocmai pe cei bătrâni, pe bunici sau pe cei pe care trebuiau să-i asculte. Este dificil acest om, dar simt că nu se va opune şi tu trebuie să fii curajoasă, să-i spui că ai de gând să-ţi porţi singură de grijă în viaţă.

— Nu cred că aşa ceva vreau, spuse Utta, oh, Ernst, dacă ai şti cât de mult îi iubesc pe el şi pe bunica. Sunt amândoi nişte oameni minunaţi. N-aş vrea să-i rănesc.

— Îţi cunosc sentimentele, ştiu ce copil bun ai fost, dar nu despre asta e vorba, replică Ernst. Datoria ta este să nu-ţi ascunzi talentele, nu să le ţii la dosnicie de lumea care are nevoie de ele, de cele mai bune lucruri.

— Asta este adevărat, adăugă Hugo. Dacă erai doar un sportiv mediocru, nu conta dacă rămâneai în umbră sau dacă apăreai în lume şi-ţi croiai drum spre vârf. Tu însă eşi vârful. Drept este să nu fi egoistă şi să păstrezi numai pentru tine un asemenea dar.

Utta se uita când la unul, când la celălalt şi zâmbea mânzeşte.

— Toate sună minunat când le spuneţi voi, dar mă voi duce acasă şi ATUNCI? Bunica o să înţeleaga, dar bunicul?

— Cred că voi vorbi eu cu bunicul tău, spuse Hugo. Poate că pe mine mă va asculta.

— Nu, nu, nu! Aşa ceva nu se poate!

— De ce?

— Pentru că i-am promis bunicii...Se opri deodată.

— Continuă, o somă Hugo.

— I-am promis bunicii că nu mă voi mai întâlni niciodată cu dumneavoastră, spuse Utta. Adică, n-am vrut să spun că...dar aşa mi-au venit cuvintele.

— Şi de ce ai promis aşa ceva? întrebă Hugo.

— Nu ştiu, n-a vrut să-mi spună, dar acesta a fost motivul pentru care n-am venit eu şi cu Ernst la micul dejun, bunica a fost foarte insistentă.

— Mă întreb ce-o fi supărat-o? reflectă Hugo, ce spui Ernst, crezi că a ajuns aici reputaţia mea înainte să fi sosit eu?

Ernst dădu din umeri.

— Nici eu nu înţeleg mylord, răspunse el. De obicei doamna Kindschi este foarte înţelegătoare. Poate că nu vrea ca Utta să întâlnească oameni din lumea diferită celei în care trăieşte ea. Ei nu s-au amestecat niciodată cu vecinii lor în nici un fel, iar cu turiştii nu au deloc contact.

— Dar Utta este tânără, nu o pot ţine ruptă de lumea exterioară ca o călugăriţă la mănăstire.

Ernst Zippert făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Trebuie să discuţi asta cu Hicolaus Kindschi, nu cu mine, eu sunt de partea ta,

— E fantastic! izbucni Hugo. Tu Utta, tu nu vrei să mergi şi să întâlneşti oameni, să mergi la dans, nu vrei să faci ce fac cei de vârsta ta?

— Nu ştiu, răspunse ea. Eu am fost fericită. Am învăţat, am mers mereu la schi, iar vara m-am plimbat mult prin pădure, nu am vrut altceva...numai patinajul...Bunica ştia de asta şi am păstrat secret numai faţă de bunicul.

— Şi totuşi ea mă dispreţuieşte! spuse Hugo.

— N-a spus aşa ceva, corectă Utta. A spus numai că nu trebuie să vă mai văd. Are ea un motiv anume...

— Cred că reputaţia mea e de vină, oftă Hugo. Vezi tu Utta, eu m-am bucurat întotdeauna de viaţă şi dacă oamenii fac aşa, fac mereu obiect de discuţie pentru toţi papă-lapte de prin lume care îşi dau cu părerea şi îi judecă cum vor fi ei.

— Da, asta înţeleg, răspunse Utta. Chiar şi în sate există oameni de nimic care discută şi neagă tot ce fac ceilalţi. Stau şi

bâjbâie pe sub perdele după care şoptesc vrute şi nevrute despre prietenii lor. Cred că aşa este oriunde te-ai duce.

— Exact, spuse Hugo. Am o idee, o să vin să o văd pe bunica ta şi o să-şi dea şi ea seama cât sunt de inofensiv, apoi vom fi prieteni, nu numai în secret, ci pe faţă.

— Ar fi minunat, spuse Utta, dar poate că va fi stânjenită de apariţia ta.

— Nu cred, spuse Hugo. Şi acum că am aranjat lucrurile, hai să-ţi mai dau nişte şampanie.

În timp ce el umplea paharele, Ernst spuse:

— Unde este astăzi doamna Munton? Părea foarte entuziastă în legătură cu competiţia, mă aşteptam să fie aici.

— Cred că are alte aranjamente, spuse evaziv Hugo.

Nu crezu de cuviinţă să le explice lor că luase precauţia să-i spună lui Carole că merge şi azi să-şi vadă prietenii.

„Sper că voi sosi în timp, îi spusese el, dar nu mai sări peste mese ca să mă aştepţi. De ce nu mergeţi voi trei să luaţi masa la clubul Corvelia? Este minunat acolo la soare".

Familia Baker salutase cu entuziasm sugestia lui, iar Carole le acceptase şi ea propunerea cu ceva îndărătnicie. Uitase că e ziua cu campionatele, exact cum voise Hugo. El ştia că ea se gândea la Internaţionalele care urmau peste două zile. În acest fel ea se dusese cu Bakerii şi Hugo, cam jenat de propriile minciuni, pornise spre Palace s-o caute pe Utta.

Îl regreta că nu putuse fi deschis în toată povestea, dar acum era fericit pentru grija cu care aranjase lucrurile. Copilul era fermecător şi uitându-se la ea, se gândi că tinereţea ei era o floare de primăvară care venea după tot doliul alb al iernii.

Deodată Ernst sări în picioare.

— Ce prost sunt! Mi-a venit o idee.

Se întoarse imediat şi o luă la fugă de pe terasă spre ring.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Hugo.

Îl priviră cum îşi croia drum prin mulţime, aproape că-i dădea la o parte pe toţi din calea lui. Se îndrepta spre masa unde erau verificaţi sportivii. Îl văzură pe Ernst vorbind cu omul de acolo, după care cei doi îşi zâmbiră.

— Nu pare să fie ceva serios, spuse Hugo, dar a sărit în picioare ca ars.

— Dragul de el, a fost atât de bun cu mine, spuse Utta. Mi-a adus multă fericire anul acesta.

— A fost un mare patinator, spuse Hugo, îmi amintesc cum şi atunci se gândea şi credea că e mai bun decât ceilalţi, aşa cum a făcut şi cu tine.

— Eşti atât de bun, răspunse ea. Cred că micul tău dar mi-a adus atâta noroc.

Vorbind îşi atinse gulerul de la costum.

— Este în siguranţă?

— În perfectă siguranţă, spuse ea.

Utta îşi puse mâna la piept ca să se asigure. Atunci el văzu că avea pe deget un mic ineluş de aur.

— Acesta e inelul cu noroc?

Ea privi în jos.

— Of, am uitat să-l scot, spuse ea. Ce bine că nu l-a văzut Ernst.

— Lasă că a fost atât de emoţionat în urma performanţei tale, încât nu ar fi observat chiar dacă purtai o tiară ca papa de la Roma.

Ea râse, dar îşi scoase imediat inelul.

— Ia să-l văd şi eu, spuse Hugo. Este un inel special?

— Da, a fost al mamei, i l-a dat tata ca inel de logodnă, a fost singurul inel deoarece s-au căsătorit în taină.

— Ia să văd eu!

Ea îi dădu inelul şi Hugo îl privi cu interes. Dar din imaginea lui obişnuită şi interesul aparent, el se schimbă deodată la faţă holbându-se la inel. Îl ridică mai sus, să-l vadă bine.

— De unde îl ai, o întrebă el.

— Ţi-am spus, de la mama.

— Spuneai că i l-a dat tatăl tău?

— Da, tocmai spuneam...

Fură întrerupţi de întoarcerea lui Ernst, era tot numai zâmbet şi radia de fericire.

— Totul e perfect, anunţă el. Credeam că am făcut o greşeală, dar nu - totul e bine, nu mai trebuie să vă îngrijoraţi.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Utta.

— Îţi făceai probleme de faptul că bunicul va citi ziarele.

Tare mai eram proşti! Am uitat că te-am înscris numai cu un nume. Voiam să fie totul secret şi când am fost întrebat de nume, am spus numai „Utta". După aceea am uitat, iar când secretarul m-a întrebat dacă lucrurile rămân neschimbate, am spus că da, uitând că am scris numai „Utta". Uitasem acest amănunt, dar acum văd că este providenţial, i-am spus că nu trebuie să ştie nici măcar presa numele tău. În cazul în care vei câştiga, ei vor anunţa că domnişoara Utta din St. Moritz este câştigătoarea campionatului. Bunicul tău nu este interesat de patinaj şi nu se va uita foarte atent la pozele cu campioni. Dacă va citi „Utta" nu va înţelege mare lucru. Suntem în siguranţă micuţo, siguranţă care va dura o săptămână.

— Oh, Ernst, este minunat! Dar crezi că ziariştii nu vor fi curioşi?

— Le vom spune doar „Utta". Este adevărul. Mulţi patinatori au numai un singur nume - Belita, de exemplu, cine ar întreba mai mult? Belita le ajunge.

— Atunci şi Utta va fi de ajuns, oh Ernst ce deştept eşti!

— Aşa cred eu, spuse Ernst liniştit acum.

Hugo însă se holba în continuare la inel. Nu luase deloc parte la conversaţie şi nici măcar nu observase sosirea lui Ernst.

Utta se întoarse spre el cam fără curaj.

— Pot să-mi iau înapoi inelul, vă rog!

El nu i-l dădu, ci spuse:

— Ştii ce e gravat înăuntru?

— Da, iniţialele tatălui meu.

— Şi poţi să-mi spui şi mie cum îl chema?

Utta privi o clipă în pământ.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar întrebarea este cam incomodă. Ştiţi, toată lumea aici îmi spune Kindschi deoarece acesta este numele bunicilor mei, dar cu mulţi ani înainte, când eram un copil, mi-au spus ei de tata şi mai spuneau că va fi mai uşor dacă mă folosesc de numele lor. Nu este un mare secret, însă nimeni nu m-a întrebat până acum despre el.

— Uite că întreb eu acum.

— La şcoală mi se spunea Utta Kindschi, la fel îmi spuneau profesorii şi oamenii din sat.

— Şi numele tău adevărat?

— Chiar vă interesează?

— Mult de tot!

Ea îşi împleti laolaltă mâinile.

— Din cauza inelului?

— Da, dacă vrei, din cauza lui.

— Cred că ai ghicit deja, spuse Utta, tatăl meu a fost englez.

— Englez? Am crezut întotdeauna că eşti elveţiancă.

— Da, sigur că da, deoarece trăiesc cu bunicii şi m-am născut aici, dar tata era englez.

— Şi cum îl chema pe el?

— Andrew Graye, răspunse Utta.

Hugo privi în jos la inel şi apoi din nou la Utta.

— Andrew Graye a fost vărul meu, spuse el rece, şi din câte ştiu eu, căsătorit n-a fost niciodată.

8

Urmă o lungă tăcere.

Uttei îi păliră obrajii, rămase ciudat de lividă. După aceea Hugo puse inelul pe masă şi spuse:

— A fost inelul vărului meu, iniţialele sunt aceleaşi cu ale mele. Aş vrea să-i întâlnesc pe bunica şi pe bunicul tău.

— Nu, nu se poate aşa ceva.

Cuvintele fuseseră rostite pe nerăsuflate.

Hugo nici n-o mai privea.

— Trebuie să-i cunosc.

Pentru o clipă Utta nu spuse nimic, apoi vorbi cu o demnitate la care el nu se aşteptase:

— Prea bine, bunicul este plecat, dar bunica este acasă, să vă conduc la ea?

— Ce se întâmplă aici? întrebă Ernst privindu-i contrariat. Nu poţi să pleci de aici, uitaţi-vă mylord, a fost scrisă pentru finală.

Hugo privi la programul care îl avea pe masă.

— Mai sunt încă mulţi concurenţi înaintea ei, spuse el scurt. Rezultatele nu vor fi date până diseară, iar noi ne întoarcem până atunci.

— Da, sigur, îţi promit, spuse Utta. Îşi puse apoi mâna pe braţul lui Ernst. Îmi pare rău Ernst, dar trebuie realmente să-l duc la bunica.

Era ceva în expresia chipului ei care elimină obiecţiile lui Ernst. El rămase şi-i privi cum plecau, Utta cu micul ei cap ţinut cât mai sus trecând repede pe lângă ring şi apoi Hugo, care şchiopăta din cauza piciorului, totuşi ajutându-se cu bastonul şi reuşind să se ţină pe urmele ei.

Hugo chemă un taxi, iar ea îi dădu şoferului adresa şi apoi se aşezară pe scaunul din spate. Taximetristul le puse un fel de pătură pe genunchi şi o porniră.

Timp de câteva minute merseseră liniştiţi după care Hugo spuse cam sec:

— Trebuie să mă ierţi, dacă te-am jignit cumva.

— Nu contează ce simt eu, replică Utta liniştită, dar dacă într-adevăr tatăl meu era vărul dumneavoastră, atunci trebuie să o cunoaşteţi şi să discutaţi cu bunica. Vă va explica tot ce vreţi să ştiţi.

— Dar trebuie să fi ştiut şi tu că era vărul meu.

Ea se întoarse spre el şi Hugo văzu în ochii ei numai surpriză şi uimire.

— Dar cum puteam şti? întrebă ea.

— Numele, răspunse el sec. Graye este numele familiei mele, Roxburton e numai titlul.

— Nu prea înţeleg eu cum vine treaba, spuse ea. Eu credeam că sunteţi Roxburton. Nu-mi imaginasem şi alt nume pe lângă acesta.

Vocea ei era atât de sinceră că Hugo fu părăsit de toate îndoielile şi o crezu.

— Atunci care e jocul? întrebă el. Nu putea să treacă peste poveştile Uttei despre stricteţea bunicului ei, aparenta ei inocenţă, lipsa ei de experienţă cu bărbaţii şi cu ceilalţi oameni. El

crezuse că nici o fată din secolul douăzeci nu putea fi atât de ruptă de realitate, iar acum îndoielile i se întorceau însutite.

Ce să fie dincolo de toate aceste lucruri? Inelul lui Andrew era purtat de o fată care spunea că îi este frică, dar al cărei mediu era cu totul elveţian.

Merseseră deja o vreme fără ca Hugo să fi scos o vorbă. În cele din urmă, el spuse:

— Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Şi bineînţeles că nu ţi-l poţi aminti pe tatăl tău.

— Nu.

Silaba rostită de ea veni tăios, Hugo realiză imediat că Utta nu prea avea chef de conversaţie. Respectă deci mândria care dusese la acest comportament reţinut.

Îşi întorsese faţa de la el, aşa încât el îi putea vedea profilul perfect, delicateţea trăsăturilor, năsucul mic şi plinătatea buzelor, bărbia micuţă, fin desenată deasupra gâtului lung.

Era drăguţă, totuşi greu de asemănat cu trăsăturile lui Andrew, care ce-i drept fusese chipeş. El fusese un bărbat înalt şi osos, puternic şi cu trăsături clasice, constituind atracţia oricui l-ar fi cunoscut. Dar că aceasta ar fi fiica lui, părea puţin probabil, deloc plauzibil chiar.

„Trebuie să fie o greşeală la mijloc", îşi spuse Hugo şi pe dată suspiciunile de care nu scăpa, îi apărură din nou în minte.

Andrew avusese numai douăzeci şi doi de ani când murise. Faptul că ar fi avut o nevastă care să stea ascunsă atâţia ani nu părea un lucru plauzibil.

Taxiul începu să urce pe un drum alunecos şi greu care se suia de-a dreptul pe deal.

— Mai bine o luăm pe jos, spuse Utta, altfel ne vom împotmoli.

Hugo se aplecă şi bătu în geamul care îi despărţea de şofer.

— Coborâm aici, spuse el.

Acesta fu încântat că îşi putea opri acolo cursa. Hugo deschise uşa şi coborî pe panta alunecoasă a drumului. Întinse mâna ca s-o ajute pe Utta, dar ea se feri de atingere şi o luă înainte.

Încetişor, unul după celălalt, ei merseră vreo cincizeci de metri şi ajunseră la o poartă mare din fier. Un drum pietruit urmat de nişte trepte, îi ducea spre casă, care se înălţa mult peste nivelul obişnuit al unei construcţii de la munte.

Era o căsuţă elegantă, îşi zise Hugo, dar nimic nu era pretenţios sau luxos la ea. Era o cabană tipic elveţiană, din acelea care se vedeau peste tot în ţară.

Utta deschise uşa şi intră într-un holişor.

— Bunico! strigă ea.

— Aici sunt draga mea, se auzi o voce şi Utta deschise o uşă care ducea spre living.

— Intraţi? întrebă Utta, pronunţând primul cuvânt după tăcerea prelungită ce urmă după părăsirea patinoarului, de această dată privindu-l drept în ochi.

Văzu atunci şi el că în acei ochi frumoşi se citea ură deja, culoarea lor se închisese mult; se vedea în ei ceva adânc şi dur şi Hugo se simţi deodată ruşinat, gata să-şi ceară scuze. Ar fi vrut să-i spună dintr-o suflare că suspiciunile lui nu erau fondate, orice ar fi fost; în orice măsură, el simţea că ea nu putea fi cumva amestecată în ceva rău. Însă, nu mai era timp pentru declaraţii alambicate. Ea intrase în salon, iar el trebuise firesc s-o urmeze.

În prima clipă văzu numai flori şi raze de soare, apoi pe un fotoliu o văzu pe doamna cu păr argintiu pe care şi-o imaginase. Se vedea din primul moment asemănarea Uttei cu bunica ei, dar Hugo mai observă şi altele. Nobleţea acelor trăsături era dovada nu numai a educaţiei alese, ci şi a caracterului. Dulceaţa acelui zâmbet sugera o personalitate încântătoare.

După aceea, când ea văzu cine intrase, se schimbă la faţă, chipul ei deveni imediat tragic. Îi privi pe Hugo şi apoi din nou pe Utta, spre care apoi îşi întinse braţele ca s-o îmbrăţişeze.

— Lordul Roxburton a vrut să te vadă bunico, spuse Utta, am fost deci nevoită să-l aduc aici.

— Da, draga mea, răspunse doamna Kindschi.

Îşi întinse apoi mâna spre Hugo care o ţinu puţin şi o duse respectuos la buze.

— Utta mi-a vorbit despre dumneavoastră, spuse ea. Aţi dorit să mă vedeţi?

El dădu din cap afirmativ.

— Da, dar dacă se poate...singuri, vă rog!

— Dar vreau să rămân, sări Utta. Te rog bunico, este drept...

— Cred că ar fi mai bine scumpo dacă aş fi între patru ochi cu lordul, spuse doamna Kindschi, dar spune-mi mai întâi ce ai făcut acolo?

— Cred că Ernst e mulţumit de mine, bunico.

— A câştigat fără nici un dubiu campionatele, spuse Hugo.

— Nu ştiu dacă să mă bucur sau dacă să regret, spuse doamna Kindschi. Hai, Utta, te aşteaptă puţin lapte la bucătărie.

— Bine bunico.

Hugo nu putu decât să admire obedienţa Uttei, ea ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei. O privi cum pleacă şi apoi se întoarse spre bunica ei.

Nu luaţi loc?

Ea îi arătă un scaun din faţa celui pe care stătea ea, iar gestul cu care făcu acest lucru, se vădi la fel de graţios ca evoluţia Uttei pe gheaţă.

Mulţumesc, spuse el. Se aşeză apoi. Cred că ştiţi de ce am venit, nu?

— N-aţi vrea să explicaţi totuşi?

— Utta purta astăzi un inel despre care mi-a spus că a aparţinut tatălui ei.

— Aşadar aţi şi aflat! exclamă uşor doamna Kindschi.

— Cred că-mi sunteţi datoare cu o explicaţie, spuse Hugo. Ştiţi că acum eu sunt capul familiei.

— Da, ştiu, replică ea. Când am auzit că Utta v-a întâlnit am ştiut că soarta va fi mai puternică decât mine. Presupun că dacă ar fi fost să fac ce trebuia, normal era să vin să vă spun adevărul, un adevăr care trebuia spus cu mulţi ani în urmă. Speram totuşi, poate prosteşte, că va fi doar o întâlnire fără urmări, ocazională, că veţi pleca şi ea va rămâne ascultătoare, adică fără permisiunea de a vă vedea.

— Şi de ce aţi dat asemenea porunci?

— Deoarece mă rugam să se dezvăluie acest secret al familiei Graye numai după moartea lui Nicolaus.

Hugo ezită un pic, după care spuse aceleaşi cuvinte pe care i le spusese şi Uttei:

— Din câte ştiu, Andrew n-a fost niciodată însurat.

Doamna Kindschi zâmbi puţin.

— Ştiam că asta va fi atitudinea dumneavoastră, anticipasem.

Se ridică de pe scaun şi merse spre un birou care se afla la fereastră. Dintr-un sertăraş scoase o hârtie şi i-o dădu apoi lui Hugo care o citi cu grijă.

— Înţeleg, spuse el. Andrew s-a căsătorit cu fiica dumneavoastră în 1936.

— Da, aşa este.

Cu trei săptămâni înainte de a fi ucis, remarcă el.

Ea încuviinţă şi scoase un oftat lung.

— Mai bine vă povestesc de la început. Eu am fugit ca să mă mărit cu soţul meu şi am fost fericită, mai fericită poate decât meritam. Nu am regretat niciodată pasul făcut atunci. Nici soţul

meu, a fost şi el mai fericit decât oricare altul dintre cunoscuţii lui, totuşi oamenii sunt tare ciudaţi...Din pricină că el şi-a furat fericirea cumva, era hotărât ca fiica lui să nu treacă prin clipe de aceeaşi intensitate şi nesiguranţă vecine cu disperarea. A crescut-o foarte strict. Se numea Marguerite ca şi mine, poate că avea şi ea ceva din spiritul meu înfocat şi aventuros, nu ştiu. Câteodată l-am acuzat pentru prea marea lui severitate, dar el a fost întotdeauna stăpân acasă la el. Am crezut uneori că-l voi influenţa, dar nu se poate face nimic o dată ce a hotărât ceva.

Cum a ajuns Marguerite să-l întâlnească pe Andrew, nu voi şti niciodată, poate pe munte sau la schi, ori la vreo petrecere de-a tinerilor. Andrew iubea Elveţia, cred că ştiţi deja. A venit aici cu vreo doi sau trei ani înainte de moartea lui.

— Da, îmi amintesc, o întrerupse Hugo.

— Îşi petrecea tot timpul pe munte, continuă doamna Kindschi şi râdeam cu toţii de englezul acela nebun care voia să urce piscuri pe care nu le-ar fi încercat şi nici nu le încercase nimeni, apuca pe drumuri care erau foarte periculoase după opinia omului obişnuit.

— Marguerite l-a adus acasă deoarece voia să-l cunoască pe soţul meu; pe atunci trăiam la picioarele Matterhornului şi Andrew îşi cumpărase o mică locuinţă aproape de noi, o cabană. Voia să fie a lui, un boţ de Elveţie, aşa ne-a spus. Iubea această ţară. Cred că numai dragostea lui pură pentru munţi l-a putut apropia de soţul meu. Îl vedeam destul de des atunci. Apoi, vacanţa i s-a terminat şi a dispărut pentru şase luni. Nu a scris niciodată, nu că ar fi fost necesar, dar de fiecare dată se întorcea zâmbitor şi impetuos continuându-şi prietenia de unde o lăsase.

— Cred că am fost ori proastă ori oarbă să nu văd că Marguerite îl îndrăgea deja. Am fost mai degrabă ca bărbatul meu, o credeam un copil şi nu vedeam că avea şi ea sentimente

femeieşti. În ultimul an al vizitelor lui, nu am stat cu ei decât o săptămână. Mama mea, pe care nu o văzusem de când mă măritasem, se îmbolnăvise rău de tot şi tata şi-a călcat peste mândria lui proverbială şi m-a chemat acasă, deoarece ei i se apropia ceasul morţii. Am plecat la Paris pentru câteva săptămâni, dar a trebuit să rămân şapte luni. Mama încă rezista, dar ne aşteptam cu toţii ca fiecare zi să fie ultima. Doctorii renunţaseră; nu mai puteau face decât să-i uşureze durerile, dar ea nu murea...Eu mă simţeam frântă între durerea iubirii de mamă şi cea pentru copil şi pentru soţ.

— Nicolaus îmi spusese să nu mă grăbesc, înţelegea şi apoi într-una dintre scrisori mă anunţa că Andrew Graye murise. Insistase să întreprindă o anumită ascensiune în ciuda sfaturilor primite de la cei mai buni ghizi. Plecase pe o vreme îngrozitoare, în condiţii imposibile şi nu se mai întorsese. Apoi soţului meu nu-i place să scrie scrisori, doar câteva propoziţii laconice şi în rest nimic.

— În apăsarea şi durerea provocată de moartea inevitabilă a mamei mele, mărturisesc că-l cam uitasem pe Andrew.

Când m-am întors după funeraliile mamei, era vară deja. Eram nespus de bucuroasă că îmi voi revedea din nou soţul şi fiica. Am ajuns seara târziu, Nicolaus mă aştepta la gară şi după ce am intrat în casă, s-a dus să parcheze maşina. Eu credeam că o voi vedea pe Marguerite aşteptându-mă în prag, dar ea se afla în salon, unde nu era prea multă lumină.

Am alergat şi am sărutat-o după care i-am spus: Ia să te văd, parcă a trecut o veşnicie de când nu te-am văzut, nici nu mai ştiu cum arăţi, eşti bine? Eşti fericită? Draga mea ţi-a fost dor de mine?

— După aceea am ţinut-o la distanţă de un braţ de mine, pe faţă avea o expresie ciudată.

— Ce-i cu tine draga mea, nu arăţi prea bine!

— Nu-i nimic mamă, o să-ţi spun mai târziu, spuse ea.

— Eu m-am dus în cameră să despachetez, mâncasem în tren, dar ea tot s-a dus să facă sandvişuri şi cafea. După aceea s-a întors cu ele, iar eu am privit-o la lumină şi am văzut că ceva nu era în regulă cu ea. Totdeauna fusese subţire ca siluetă, arăta cam ca mine. Acum însă, era schimbată şi am fost pe dată cuprinsă de suspiciuni. Nu puteam să dau crezare unor asemenea gânduri...Am rămas şi m-am holbat la ea. Marguerite a roşit toată şi apoi a venit la mine.

— Mamă, spuse ea...Dar atunci spre ruşinea mea, mi-am pierdut cumpătul, am sărit furioasă asupra ei, am întrebat-o ce o împinsese la aşa ceva. Am strigat la ea să-mi spună cine fusese banditul care o adusese în aşa hal şi m-am jurat să-l ucid cu mâna mea. Ea însă nu spusese nimic, ruşinea şi tăcerea ei mi se părea ca o proclamaţie a păcatului şi vinei. În cele din urmă am spus:

— Dispari din faţa mea! Mâine vom hotărî ce-i de făcut cu tine. Doar pot să-ţi spun că mi-ai ucis iubirea şi tot ce aveam ca sentiment pentru tine!

Vocea doamnei Kindschi păli şi ea îşi duse mâinile la faţă.

Hugo se aplecă puţin îaninte.

— Vă rog, nu vă consumaţi atât!

— E mult de atunci, spuse ea.

Îşi scoase apoi o batistă albă şi-şi şterse ochii.

— M-au dat peste cap acele cuvinte aruncate la mânie, am fost atât de proastă şi neîncrezătoare...Nu mi-o voi ierta niciodată...niciodată.

— Dar era bine, ea se căsătorise cu Andrew, spuse Hugo.

— Da, aşa era, încuviinţă ea. Atunci însă nu ştiam şi acele cuvinte dure au rămas ultimele pe care i le-am adresat Margueritei.

— Ultimele?

— Da, ultimele. Dimineaţa ea plecase deja. Lăsase o notiţă pe perna din camera ei: „Mami, îmi pare rău, dar plec. Regret că te-am supărat atât de rău, nu mai pot vorbi despre el acum".

— Asta a fost tot? întrebă Hugo.

— Tot, spuse doamna Kindschi. Nimic nu mă mai putea alina.

— I-am spus şi lui Nicolaus, s-a mâniat şi el, s-a îngrozit, la început nici nu m-a crezut. Fiind bărbat, nu sesizase schimbarea fetei, crezuse că poate nu se simţea bine şi de aceea stătea mai mult pe acasă. Fusese foarte ocupat, era plecat tot timpul, adesea rămânea chiar şi trei patru nopţi pe munte. Pe atunci nu numai că era cel mai cunoscut ghid al Matterhornului, dar era şi şeful ghizilor din sat.

Nu voi uita niciodată cât de nenorociţi am fost în timpul acelor seri lungi de vară, ni se păreau goale fără copil. După o săptămână, când începusem deja să ne facem griji serioase în privinţa ei, am primit o scrisoare de la moaşa Margueritei, de la Lausanne, ne scria că e acolo. Nu se simţise bine când ajunsese, dar schimbarea îi făcuse bine, nu aveam de ce să ne facem griji.

— Trebuie să mergem s-o aduceam înapoi, spusese Nicolaus, dar eu am mai amânat momentul reîntâlnirii, al explicaţiilor şi cel în care trebuia să aflu numele celui care îi făcuse pocinogul.

— Nici unul dintre noi nu crezuse vreo clipă că este vorba de Andrew. Nu ştiu de ce; poate că eram orbi ca şi părinţii mei sau poate pentru că nu vedeam în el decât un băiat deloc legat de ideea de căsnicie sau de familie.

— Săptămânile treceau şi într-o zi m-am hotărât: „Ei bine, plec!" Aşa i-am spus soţului meu. Dar acel mâine era prea târziu! Doamna Kindschi îşi duse iar la ochi batista. Sosi apoi telegrama, continuă ea. Cam când împachetam eu să plec, Marguerite murea, însă copilul născut prematur, trăia.

Am coborât la Laussanne, nu-i mai puteam spune cât o iubesc, că nimic nu-mi putea distruge sentimentele faţă de ea.

Voiam să urăsc copilul deoarece el fusese cauza nenorocirilor, dar când l-am văzut, am simţit că îmi regăsisem fiica. Era un boţ de om, dar îmi umplea din nou inima de dragoste.

Doamna Kindschi zâmbi puţin.

— Era ca şi cum aveam din nou un copil după atâţia ani în care tânjisem după copii, dar nu mai putusem avea alţii. Nu crezuse nimeni că micuţul va trăi, dar moaşa Margueritei îmi spuse că s-a luptat mereu să trăiască, în ciuda faptului că doctorul pusese să fie botezat, crezând că va muri. O numise Utta, primul nume care îi venise în minte şi aşa a şi rămas, deoarece nu l-am mai schimbat niciodată ca să nu schimb şi norocul copilului.

Mi-am înmormântat apoi copila şi am pornit în cele din urmă spre casă împreună cu moaşa şi copilul. Simţeam că el umple golul şi liniştea aceea de care mă temusem, acel gol lăsat de lipsa cântecelor Margueritei sau de cea a paşilor ei alergând pe trepte.

Utta venise să o înlocuiască în casă şi de asemenea în inimile noastre.

— Trebuie să fi avut vreo şase luni şi deja ne descoperisem orbirea şi aflasem, după dureri neînchipuite, adevărul. De la moartea ei nu vorbisem despre bărbatul care o nenorocise, credeam că a trădat-o şi nu discutam niciodată cu soţul meu despre el, dar ştiam că era la rândul lui sfâşiat de tristeţe.

Apoi într-o zi, când doica spăla copilaşul, iar eu stăteam lângă ea, aceasta spuse:

— O să aibă picioare puternice, aşa cum spunea şi Marguerite, că o să semene cu tatăl ei.

— Am tăcut o clipă surprinsă de cuvintele ei, ea ştia deci ceva necunoscut mie, apoi am spus:

— Ţi-a spus ea cine este tatăl copilului?

Doica mă privi surprinsă.

— Da, sigur că da. Vorbea mereu despre el, biata fată. Ținuse totul prea mult în suflet, așa că izbucnise precum pâraiele primăvara. Dacă ați fi fost și dumneavoastră acasă, ar fi fost mai simplu, dar așa ea se temea rău de tatăl ei și durerea ținută ascunsă atâta vreme începuse s-o otrăvească.

— Durerea? repetasem eu prostește.

— Da, deoarece se dusese pe lumea cealaltă, spusese doica neînțelegându-mi cuvintele, dar așa i-am spus eu, că cei ce mor tineri, se află în grația lui Dumnezeu. Te va urmări copile, și va avea grijă de tine, așa i-am spus, continuase ea.

— Prin urmare, a murit? întrebai eu. Nu-mi dădusem încă seama.

Ea o scosese între timp pe Utta din baie și o așezase pe genunchi, după care se uită la mine:

— Vreți să spuneți că nu cunoașteți numele tatălui acestui copil? Numele soțului Margueritei?

— Soțului?! am strigat eu. Dacă aș fi știut de căsătorie, nu mai întrebam nimic.

— Aibă milă de dumneavoastră Dumnezeu din ceruri, spuse doica, nu-mi închipuiam că nu știți! Ea îmi spusese că nu-i vorbise despre asta tatălui și că dumneavoastră v-ați supărat rău pe ea, ați făcut-o să plece. Nu mi-a mai spus și despre alte gânduri negre pe care le aveați, despre cele pe care nimeni nu și le-ar închipui având un copil ca Marguerite.

— Am izbucnit atunci în plâns și am ascultat adevărul.

— Marguerite se căsătorise în secret cu Andrew Graye. Presimțise parcă moartea acestuia. Se iubiseră cu mare foc și patimă, el voise chiar să meargă la Nicolaus să-i spună tot adevărul. Ea însă știa că acesta din urmă n-ar fi stat la vorbă despre căsătorie sau despre alte asemenea treburi, nu ar fi consimțit nici măcar la o logodnă până la vârsta majoratului ei. Deoarece și eu fusesem foarte tânără când fugisem cu el, Nico-

laus spunea mereu că femeile trebuie să aştepte mai întât să le vină mintea la cap.

"Noi am fost norocoşi", spuse el odată în felul lui ceremonios, lucrurile însă puteau lua o altă întorsătură, puteai să fii nefericită, puteai să spulberi toate speranţele unui bărbat care nu era de rangul tău.

— Marguerite ştia că nu putea spera nimic de la tatăl ei, iar eu eram la Paris. Andrew o convinsese deci să se căsătorească pe ascuns. Era un lucru care îi plăcea mult, adică pericolul şi nesiguranţa, toate i se păreau astfel mai interesante.

— Asta aşa este, spuse Hugo. Era stilul lui să facă numai ce era interzis.

— După legea elveţiană, el avea domiciliul aici, continuă doamna Kindschi. Singura problemă era că ea avea nevoie de permisiunea noastră, neîndeplinind condiţia de vârstă. Dar nici aceasta nu fusese o oprelişte pentru el, am un act în birou - certificatul de naştere al Margueritei, a cărei dată de naştere a fost schimbată şi plastografiată cu mult meşteşug. S-au căsătorit la Berna, după cum vezi, pe şase ianuarie. Era la numai câteva ore de drum şi după aceea s-au întors acasă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Presupun că s-au întâlnit la el acasă, iar când Nicolaus era plecat, au venit la noi. Nu pot şti exact. Bănuiesc numai că au fost foarte fericiţi în acele ceasuri furate, dragostea trebuie să fi fost tare dulce, o dată ce luptaseră atât pentru ea.

După aceea el a murit, îmi închipui acum prin ce disperare trebuie să fi trecut fiică-mea la auzul veştii. Nicolaus nu era atunci acasă. Când se întorsese, ea se purta ca şi cum nimic nu se întâmplase, deşi el simţea că ceva s-a schimbat. Pot numai să-mi închipui prin ce iad a trecut sărmana, nu putea vorbi nimănui despre ce avea pe suflet, despre faptul că era deja văduvă şi apoi...că purta un copil de la cel dispărut.

Toate acestea o făcură să fugă atunci când am ajuns eu acasă şi m-am purtat atât de crud cu ea, o condamnam pentru o crimă necomisă, chiar şi acum mi-e tare greu să mă gândeasc la felul în care m-am purtat cu ea.

— Nu trebuie să vă mai faceţi reproşuri, spuse Hugo. Poate că numai ştirile despre răul din lume ne fac să-l punem înaintea binelui.

Doamna Kindschi îl privi auzind aceste cuvinte.

— Şi dumneavoastră? spuse ea.

— Da, m-am gândit la asta când am văzut-o pe Utta cu inelul lui Andrew, ea spunându-mi că a aparţinut tatălui ei.

— Mi-e teamă că aşa gândesc toţi, spuse ea.

— Dar asta nu este o explicaţie, continuă Hugo, de ce nu a-ţi luat legătura cu familia lui Andrew, era un om foarte bogat, vă daţi seama?

— Nu-mi mai păsa cine era, chiar şi când a aflat Nicolaus adevărul, nu a fost în stare să-i ierte secretul actelor lui. De parcă s-ar fi temut mereu de aşa ceva. Iar când s-a întâmplat, nu a acuzat-o pe Marguerite, ci pe sine, că nu a avut grijă de ea. Şi cu Utta este la fel de sever cum se purta cu propria fiică.

— Ea este totuşi copilul lui Andrew, spuse Hugo încet.

— Da, ştiu! Mai ştim că trebuiau înştiinţate rudele lui Andrew, dar necunoscând adevărul timp de şase luni, am mai avut nevoie de încă şase ca să mă gândesc la el. În 1938 a venit criza din München, mi-am spus că, fiind război, Utta va sta mai bine la noi. Fiecare eveniment, fiecare clipă a acelor ani mă încredinţa că Utta va sta mai bine cu noi.

Apoi, în 1939, a început războiul. Utta avea numai doi ani şi jumătate pe atunci. Am decis că vom lua legătura cu rudele lui Andrew numai în cazul supreavieţuirii Angliei, dar când am fost sigură de acest lucru, Utta devenise ca şi a noastră, în întregime.

În 1945 Utta avea nouă ani, era fericită cu lecţiile ei, fericită cu viaţa pe care eu şi bărbatul meu o duceam mereu aici. El era gata să se pensioneze şi ne-am mutat la St. Moritz, deoarece el se născuse nu departe chiar de locul acesta.

— Şi Utta ce-a făcut, întrebă Hugo.

— Adică ce să facă? întrebă doamna Kindschi la rândul ei.

— Nu v-aţi mai gândit la ce pierdea ea? La poziţia pe care trebuia să o moştenească? Andrew nu numai că era bogat, dar avea şi o anumită poziţie în Anglia. Utta ar fi trebuit să stea cu fete din clasa ei socială, să meargă la petreceri, să vadă lume, să facă toate acele lucruri pe care le face orice domnişoară de lume.

— Ştiu, răspunse bunica ei, am crescut şi eu cam în aceleaşi condiţii şi totuşi fericită am fost numai cu soţul meu, n-aş fi putut rămâne cu cei... din clasa mea.

— Eraţi căsătorită, spuse Hugo scurt.

— Da, aşa este, răspunse ea. Dar voi fi directă cu dumneavoastră, lord Roxburton. Mi-a fost mereu teamă că Uttei îi lipseşte ceva, dar credeam că poate soţul meu are dreptate. Aici nu avem nici probleme, nici greutăţi, viaţa este simplă, dar fericită.

— Nu cred să fie chiar aşa, spuse Hugo. Aţi avut deja anumite probleme, altfel Utta n-ar fi acum campioana Elveţiei.

— Asta aşa este, uitasem! încuviinţă doamna Kindschi. Trebuia să-mi dau seama că neliniştea Uttei sporeşte, viaţa ei e cumva îngrădită, dar trebuia să aleg între a-mi asculta soţul şi a o lăsa de capul ei. Acest fapt nu este decât pedeapsa mea; v-a întâlnit apoi pe dumneavostră.

— Asta n-a fost greşeala dumneavoastră, spuse Hugo. Ea m-a salvat, a făcut primul pas.

— Da, îmi amintesc, spuse bunica Uttei, dar dacă nu mergea la patinaj, n-o mai vedeaţi niciodată. Aţi fi uitat-o şi nu aţi fi ştiut că e fiica lui Andrew Graye.

— Poate că aşa ar fi fost, dar soarta nu e decât un fel de a crea coincidenţe dintre cele mai ciudate, în cele mai neaşteptate locuri, spuse Hugo. Oricum este prea târziu, trebuie să vedem ce este de făcut.

— De făcut? întrebă doamna Kindschi.

— Utta trebuie să vină în Anglia, spuse el, trebuie să înţelegeţi acest lucru. Bunicul şi bunica ei au murit, dar bunica mea, care este străbunica ei, trăieşte şi mai sunt o mulţime de veri care ar vrea s-o cunoască.

Doamna Kindschi îşi duse mâinile la ochi.

— Nu ştiu ce-o să spună soţul meu!

— Eu zic că va accepta inevitabilul, replică Hugo. Unde mai pui că şi mare parte din averea unchiului meu îi va reveni ei.

Chiar dacă nu există o astfel de clauză în testamentul lui, cred că a avut grijă personal ca ea să devină foarte bogată.

— Presupun că ar trebui să vă mulţumesc pentru acest lucru, spuse doamna Kindschi şi totuşi simt că vă urăsc: eu am renunţat la bani pentru fericire, iar bogăţia o va îndepărta pe Utta de această minune a lumii.

— Nu credeţi că este ceva pe care trebuie să-l decidă singură? întrebă Hugo.

Vocea lui era moale, dar deodată doamna Kindschi îşi întinse spre el mâinile:

— Vreau să vă urăsc şi nu pot, spuse ea. Este ceva în dumneavoastră care îmi aminteşte de bărbaţii pe care i-am întâlnit în tinereţea mea, poate că aveţi dreptate, Utta nu e potrivită pentru viaţa la care am constrâns-o noi, m-am temut totdeauna de cel cu care se va căsători.

— Va avea de unde să aleagă în Anglia, spuse Hugo.

— Da, înţeleg, spuse ea. Dar înainte de a porni atât de vijelios la treabă, va trebui să vorbesc cu Nicolaus şi cu Utta în persoană. Pot să vă întreb ceva? spuse ea după o clipă de ezitare.

— Sigur că da, oricè, spuse Hugo.

— Îi veţi spune vreodată Uttei despre îndoielile mele privind legitimitatea ei, despre lipsa de milă pe care i-am arătat-o mamei ei? Eu i-am spus cine a fost tatăl ei, doar atât, că părinţii ei s-au căsătorit în secret. A înţeles că nu trebuie să menţionez acel nume în faţa bărbatului meu. Vorbim adesea despre el şi am învăţat-o că trebuie să fie mândră de el.

— Frumos din partea dumneavoastră, spuse Hugo.

— Credeţi că puteam să fac altfel, nu? sări ea tăios. Mi-a fost drag Andrew, dar cam prea sălbatic ca să poată ferici o fată.

— Mă tem că aşa sunt cei din familia Graye.

Doamna Kindschi îl privi cu o anumită licărire în ochi.

— Şi dumneavoastră?

— Bineînţeles, replică el.

— Nu cred, poate că vreţi numai să daţi această impresie, fără a fi necesar cu adevărat.

— Sunteţi prea bună doamnă, râse el. Prietenii mei vă pot spune altfel de poveşti despre mine.

El îi luă mâna şi o duse la buze.

— Nu-mi puteam imagina că cineva poate fi atât de franc şi totodată atât de încântător şi plin de graţie, îi spuse el. Soţul dumneavoastră trebuie să fie într-adevăr un om excepţional, a reuşit să vă scoată din lumea aleasă...pierderea este a noastră.

— A trecut multă vreme de când n-am auzit asemenea cuvinte galante, spuse ea, şi totuşi credeam că numai francezii sunt astfel...

— Ca şi cel mai rău soi de englez, interveni Hugo.

— Degeaba încerci să te acoperi de negreală.

— Cred că o puteţi chema pe Utta, spuse Hugo şi îşi privi ceasul. Trebuie s-o duc la patinoar, Ernst va avea un atac dacă nu se prezintă la finală.

— Chiar a câştigat? întrebă doamna Kindschi îndreptându-se spre uşă.

— Fără nici o îndoială! Numai dacă nu cumva arbitrii sunt beţi şi orbi...

— Lui Ernst îi va părea tare bine, spuse doamna Kindschi.

Deschise uşa şi o chemă pe Utta. Într-o clipă aceasta intră în cameră. Îl privi pe Hugo, apoi pe bunica ei...nu zâmbea, semăna cu o gazelă care fusese speriată pe neaşteptate. Doamna Kindschi îşi întinse mâna.

— Micuţa mea, spuse ea. Lordul Roxburton este unchiul tău.

— Eşti sigură? întrebă Utta, vorbind parcă cu Hugo.

El sesiză subtilitatea replicii ei.

— Foarte, foarte sigură, răspunse el şi lasă-mă să-ţi spun cât de mult mă bucur că te-am găsit.

— De ce? întrebă Utta.

— Nu este normal? Am mulţi veri şi nepoţi, dar nici unul nu este atât de nobil şi de talentat, nici o verişoară, atât de frumoasă!

El făcea în mod deliberat lumină în întunecimea care se aflase între ei şi ea simţi că peste prăpastia care se căsca atât de adâncă, fusese aruncat un pod. Se înmuiase parcă nodul care i se pusese în piept. Parcă soarele ar fi topit un sloi de gheaţă. Soarele surâsului lui...De emoţie, ea scoase un ţipăt.

— Mă bucur, tare mult mă bucur.

Hugo înţelese ce voia ea să-i spună.

— Da, eşti nepoata mea, spuse el repede, şi i-aş propune bunicii tale să te lase să mergi în Anglia, să-ţi cunoşti şi celelalte rude.

— Sunt multe?

El observă un licăr de teamă în ochii ei.

— Destule, dar nu sunt cine ştie ce aprige, nu trebuie să-ţi fie teamă.

— Pot să merg, o întrebă Utta pe bunică-sa.

— Vrei să mergi, draga mea?

— Da, foarte mult!

Era o lovitură pentru ea să o audă rostind cuvintele de care îi fusese atât de frică, dar le suportă cu demnitate.

— Atunci trebuie să aranjăm, spuse ea încet.

— Şi acum să mergem la bietul Ernst căci altfel o să înceapă să-şi smulgă părul cu amândouă mâinile, spuse Hugo. I-am promis că te duc înapoi şi aşa voi face.

— Da Ernst, uf! uitasem, spuse Utta încetinel.

El o privi tăios să vadă dacă nu cumva juca teatru, dar îşi dădu imediat seama că nu era aşa. Era deosebită de orişicine, îşi spuse Hugo, care dintre celelalte fete ar fi uitat atât de uşor de un campionat cu premii atât de ademenitoare.

— O aduc eu pe Utta înapoi după ce este totul gata, îi spuse Hugo doamnei Kindschi. Îi daţi voie să cineze cu mine astă seară la Suvretta?

— Oh, te rog, te rog bunico, spune da! sări Utta ca să învingă ezitarea bunicii.

— Hai, treacă şi asta, spuse ea.

— Mulţumesc! Utta o sărută pe obraz şi apoi merse la Hugo şi-şi băgă repede mâna într-a lui.

— Repede! spuse ea, Ernst se va îngrijora şi a fost atât de bun...

— Vin, vin, spuse Hugo.

Pentru a treia oară duse la buze mâna doamnei Kindschi.

El realiză pentru prima oară cât de mult o necăjise şi o întristase povestea aceea.

— Mulţumesc pentru tot, îi spuse el.

— Vă rog s-o aducèţi pe Utta cu bine acasă, îl rugă ea.

În acele cuvinte era un anume sens care lui nu-i putea scăpa.

— Voi avea grijă de ea, promise el. O urmă apoi pe Uttá în curtea însorită şi apoi o apucară pe drumeagul îngust care ducea la St. Moritz.

— Ai discutat ceva cu bunica mea, spuse Utta.

— Da, spuse Hugo, am vorbit ceva timp, dar a fost important fiecare minut, deoarece la sfârşit am atins imposibilul.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am mai spus că data viitoare când te voi invita la cină, veispune „da".

9

Carole era îngrijorată. Dacă nu i-ar fi păsat atât de mult de lungile ei unghii purpurii, şi le-ar fi ros până la sânge. În loc să facă aşa ceva, şi le băgă în gură stând la masa din sufragerie şi privind în gol la panorama însorită a zăpezii.

Din ziua în care Hugo plecase la acele blestemate de campionate, neducându-se deci la prietenul lui, ea ştiuse că l-a pierdut, fiecare ceas care trecea adâncind între ea şi el o prăpastie care o îndepărta de ţelurile ei.

În public se purta atent cu ea, dar în particular aducea tot felul de scuze şi-i evita cererile pasionale, era în întregime prins de altceva.

Utta, Utta! Cât putea să urască acest nume, o ura pe fată, îi ura frumuseţea naturală şi proaspătă, aerul acela primăvăratic de inocenţă cu care nu prea se putea lupta, era cel mai cumplit inamic întâlnit de Carole! I se părea cea mai perversă farsă a sorţii: cum de putea această fată, care putea atrage orice alt bărbat, cum de era ea o rudă pierdută a lui Hugo?!

— Ce-i de făcut? se întrebă Carole.

Era aproape o agonie fizică să se simtă atât de neajutorată şi neputincioasă. Contase mult pe faptul că i-ar deveni indispensabilă lui Hugo, crezuse că-l va câştiga ca pe Dave, că-l va prinde în aceleaşi mreje oţelite ale voinţei ei neabătute: acum însă, ştia că pentru Hugo nu era mai mult decât un alt episod din viaţa lui de crai. Totuşi simţise că la sosirea lor în Elveţia, el ar fi vrut s-o ceară de nevastă. Fata aceasta însă se interpusese între ei.

Carole se ridică în picioare şi străbătu încăperea. Avea chef să spargă un cap, să dea cu pumnii în perete, să urle sau să facă ceva care s-o elibereze de frustrarea aceea, dar până la urmă...la ce bun?

— Îl iubesc! Îl iubesc!

Strigase tare aceste cuvinte, ştia că pentru prima oară în viaţa ei aveau sensul lor adevărat. Îl iubea pe Hugo, nu mai mult decât iubise pe altcineva, deoarece ştia că nu mai iubise pe nimeni. Întreg trupul o durea sub apăsarea acestui sentiment, tânjea după atingerea lui, după mâinile lui, după buzele...

Îl dorise la început pentru titlu, deoarece se bucura de o poziţie inviolabilă, lucru pe care şi-l dorise ea mai mult decât orice, dar acum îl voia numai pe el.

— M-aş mărita cu el şi dacă n-ar avea un şfanţ sau nume sau altceva, spuse ea iarăşi cu voce tare, ştiind cât de adevărat era. Voia omul, nu lordul.

Încercase în clipele de intimitate să-l aducă la cuvintele mult aşteptate, dar niciodată, chiar şi în cea mai aprinsă pasiune, nu o iubise pe măsura declaraţiilor. Se controla pe sine cu o forţă supranaturală aproape, se gândi ea cu ciudă. În schimb ea se cam pierdea cu firea...ce era de făcut?

Se privi în oglindă şi simţi că rivalitatea cu Utta era inegală. Fragilitatea tinerei fete crea un contrast, Carole apărea greoaie şi urâtă, diferită de aspectul ei adevărat. Ea însă era destul de perspicace să-şi dea seama când se afla în termeni favorabili sau pierdea, realiza că trebuia să facă ceva disperat sau să accepte înfrângerea.

Îşi puse mâna pe frunte. Hugo trebuia să fie jos, la Campionatele Internaţionale, privea ca şi ieri alături de Utta ca şi cum viitorul lui ar fi fost în joc, nu al fetei.

Astă seară trebuia însă să se termine concursurile şi Carole se gândi cum ar fi mai bine pentru ea: să piardă Utta sau să câştige. Pentru gelozia ei era greu de acceptat o Uttă victorioasă, triumfătoare şi adulată, dar într-un anumit sens totuşi, victoria ar fi împiedicat-o să mai stea atât de mult cu Hugo.

Succes şi faimă, lucruri care aveau şi reversul lor bine ştiut de Carole...Utta putea cădea într-un vârtej de contracte care ar fi ţinut-o departe de Hugo. Numai la acest gând, Carole se pomeni strigând de bucurie.

Străbătu repede camera şi merse la telefon.

— Vreau să vorbesc cu don Carlos Jacara, spuse ea telefonistei.

După o clipă auzi vocea acestuia.

— Alo.

— Alo, Carlos, tu eşti? Aici e Carole.

— Ce onoare! Sunt copleşit de minunatul sunet al vocii tale!

— Ascultă Carlos, vreau să te văd, poţi veni acum la mine?

— Încântat, după cum am mai spus înainte, tare mă miră subita atenţie care mi se acordă.

— Repede!

Carole puse jos receptorul.

Când intră Carlos, ea îşi ciocănea dinţii cu o unghie.

— Intră!

El era zâmbitor şi linguşitor, un comportament unsuros care ei nu-i prea plăcea. Ca de obicei, purta o groază de giuvaieruri, iar costumul era prea strâns croit, nu putea fi comparat cu eleganţa simplă şi neafişată a lui Hugo.

— Prezent! spuse el simplu, dar o privi atât de dispreţuitor încât ea simţi nevoia să-l plesnească.

— Stai jos, spuse ea scurt.

El o ascultă cu zâmbetul pe buze, ea spuse apoi tăios:

— Carlos, cred că îmi datorezi ceva!

— Într-adevăr!

— Da. M-am tot gândit la timpurile când ne-am văzut întâia oară. Eram pe atunci proastă şi rudimentară, dădusem în doaga filmelor, dar tu m-ai sedus şi acesta este un lucru greu de uitat oricât ne-am ascunde noi după degete.

— Poţi să-ţi aminteşti că pe atunci erai mai mult decât binevoitoare şi gata de orice? întrebă el suav.

— Speram numai să capăt ceva de la tine, replică ea. Voiam un rol şi ai fi putut să mi-l dai dacă ai fi vrut.

— Nu era atât de uşor, răspunse el.

— N-ai făcut nimic pozitiv, spuse ea acuzatoare. Ai luat tot ce puteam eu oferi, tot ce-ai vrut şi apoi mi-ai dat pe scară la gunoi. Nu eram destul de isteaţă sau experimentată ca să te ţin pe lista de aşteptare aşa cum ar fi făcut o damă mai bătrână. Dar n-ai fi fost oricum interesat de mine, nu? Ţi-au plăcut mereu prospăturile, asta e specialitatea ta.

El continua să zâmbească.

— Ce vrei să spui cu astea? Pot să fumez? Îşi scoase din buzunar tabachiera.

— Vreau să-ţi spun că ai ceva datorii de plătit, am nevoie de ajutorul tău, spuse Carole.

— Nu văd ce-aş putea să fac.

— Nu apelez la partea ta cea bună, spuse ea. Numai Dumnezeu ştie dacă ai şi aşa ceva; şi te rog să-ţi achiţi datoria, a stat destul timp neplătită.

— Prea bine, ce anume vrei să fac?

— Vreau să scapi de patinatoare!

— Utta? Ştiam eu că te cam jenează, spuse don Carlos zâmbind.

— De ce credeai asta? îl întrebă ea rece.

— Aşa este normal, nu? Vrei să te măriţi cu lordul, dar eu nu risc un ban în pariurile favorabile ţie, n-ai nici o şansă.

— De ce spui asta?

Carlos făcu un gest cu mâinile.

— Se amestecă uleiul cu apa? Niciodată!

— Avem destule în comun, nu ştiu ce vrei să spui!

— Ba ştii prea bine. În sfârşit, ce mai contează! Dacă zici că ai vreo şansă, treaba ta, mult noroc. Crezi că Utta îţi stă în cale?

— Sunt sigură, a descoperit că e nepoată sau verişoară cu el. Ştiai?

— Nu, dar aceasta este o rudă destul de confortabilă.

— Nu-i chiar aşa prostule! explodă ea. Chiar aşa este cum auzi. O căsătorie secretă încheiată înainte de război. O va lua cu el în Anglia îndată ce se termină concursul.

— Şi ce să fac eu?

— Să împiedici acest lucru. Ia-o în America. Cauţi o stea, nu? Este destul de drăguţă.

— Asta aşa este, spuse el.

— Destul de drăguţă şi pentru tine, pentru afacerile tale!

— Din nou trebuie să fiu de acord cu tine.

— Atunci du-o de aici. Oferă-i ce vrei, dacă vrei plătesc eu diferenţa între ce poţi oferi tu şi ce o poate atrage pe ea.

— Văd că tare mai vrei să scapi de ea, spuse el.

— Faci asta pentru mine?

— Voi face ce-mi stă în putinţă, nu ca obligaţie, voi avea şi eu plăcerea mea.

Carole oftă uşurată.

— Atunci aşa rămâne. Trimite-mi o chitanţă cu cheltuieli.

— Şi dacă nu ţine? Intenţionam oricum, chiar înainte de a vorbi cu tine, să-i fac un contract, o propunere aşadar. Abia aştept să văd cine va câştiga campionatele.

— Ea le va câştiga! spuse Carole.

— Bine atunci. O voi aborda astă seară. Dar dacă refuză?

— N-o să refuze, mă auzi? Fă-o cât mai atrăgător cu putinţă. Zăpăceşte-o cumva, culcă-te cu ea! Orice! Nu prea ştie multe, e naivă. Când vrei, poţi fi al dracului de ispititor Carlos, aşa că ai grijă să nu-ţi scape.

— Mă flatezi! spuse el, chiar îmi ridici speranţele. În acelaşi timp intuiţia îmi spune că fetiţa asta nu poate fi sedusă aşa cum sugerezi tu.

— Pune laba pe ea, trebuie să reuşeşti.

— Dar nu vreau deloc să am de-a face cu lordul, spuse el bătând în retragere.

— Nu este nici un motiv ca el să intervină. Eu o să fiu aceea care te-va prezenta fetei. Lasă că văd eu. Cred că astă seară va cina aici, ori singură cu lordul, ori cu noi toţi. Chipul i se înnegri şi ea adăugă:

— Nu prea pare în stare să stea o seară fără ea.

— Eu te-am avertizat că zbori prea sus, spuse don Carlos.

Carole se întoarse furioasă spre el.

— Vezi-ţi tu de ale tale, nu de mine. Ştiu ce fac şi am nevoie de ajutorul tău numai în ce priveşte fata.

— Foarte bine, ce spuneai mai devreme?

— O voi face să vină aici din timp. Îi las un mesaj să urce direct aici când soseşte. Unul dintre uşieri îi va spune lui Hugo că a sunat şi va întârzia un pic. Vei avea un sfert de ceas sau aşa ceva să-ţi faci treaba.

— Se pare că ai prevăzut toate detaliile, spuse don Carlos.

Mai este o problemă: poate că fata nu vrea faimă, filme şi bani.

— Ce te face să crezi aşa ceva? Toate fetele vor filme.

— Poate că ea este mai aparte.

— De ce spui asta?

— Am mai auzit eu despre ea. Am făcut ceva cercetări de când mi-a pomenit de ea. Am încercat chiar să-i vorbesc, dar n-a mers, acel instructor joacă foarte bine rolul de câine de pază; iar la ea acasă am dat peste o doamnă cu părul alb, bunică-sa probabil, care mi-a trântit uşa în nas.

— Deci ai încercat deja, urlă Carole.

— Da, am încercat, dar nu-ţi face griji, sunt gata să mai încerc. Dacă la început nu reuşeşti...sau cum sună sloganul tău?

Carole rămase cu spatele la el privind pe geam.

— Cer numai fericire, spuse ea încet.

— Pentru cei ca noi acesta este lucrul cel mai rar din lume, spuse el liniştit.

— De ce spui asta?

— Deoarece suntem la fel, replică el, nişte aventurieri, nimic mai mult...

— Oh, dar eu...

— Nu mă întrerupe. Este adevărul şi ar fi bine să ni-l lămurim bine între noi, amândoi suntem lipsiţi de scrupule, necinstiţi chiar atunci când trebuie să punem mâna pe ce vrem. Este un lucru

pe care l-am descoperit cu mulţi ani în urmă şi cred că aşa ai făcut şi tu.

Carole se înfioră.

— Niciodată până acum n-am vrut aşa ceva, spuse ea. Pentru o clipă păru patetică, se întoarse cu faţa spre el. Nu mă las eu bătută de această coadă de mătură palidă, iar tu mă vei ajuta!

— Da, te voi ajuta! Îmi vei plăti datoria, poate că şi datorită mie eşti ceea ce eşti astăzi.

— Şi ce sunt eu? întrebă ea sfidătoare de parcă ar fi acuzat-o.

— O femeie foarte simpatică, spuse el suav. Se ridică apoi în picioare. Atunci rămâne ca fata să vină aici pe la opt şi jumătate?

— Chiar aşa, promise ea. Nu mă laşi baltă, nu?

— Dacă pot, nu.

— Mulţumesc!

O clipă ochii li se întâlniră şi ea îşi întoarse privirile de la el.

— Este pentru prima oară când am putut să-ţi vorbesc fără să te urăsc, spuse ea, iar acum aproape că îmi placi.

— Asta fiindcă ţi se pare că merge cum vrei tu, spuse el zâmbind. Cel mai greu lucru în viaţă este să realizăm că ne plac oamenii chiar atunci când nu se întâmplă aşa cum vrem.

Plecase înainte ca ea să mai poată adăuga ceva, iar când fu singură se cutremură, dându-şi seama de adevărul pe care îl auzise.

Cu Hugo nu prea mergea aşa cum voia ea. Îl iubea şi îl dorea. Chiar o bucura faptul că, din punct de vedere fizic, el o tolera într-o oarecare măsură. Se întrebă dacă nu-l putea stârni refuzând să-i acorde anumite favoruri pe care el le accepta atât de indiferent; ştia totuşi că nu avea puterea să se ţină departe de el; îl dorea cu înfocare, cu un fel de lăcomie rapace, imensă.

— Nu-l pot pierde, nu pot!

Rostise cuvintele tare şi apoi îşi închise ochii ferindu-se parcă de lumina zilei.

Stând pe marginea arenei, Hugo se gândea la Carole şi se bucura în sinea lui că nu-l însoţise în acea după-amiază. Ştia el bine, cu toate că avea impresia că disimulează perfect, că această femeie era geloasă rău pe Utta. Se vedea din fiecare cuvânt adresat fetei, din întreaga ei atitudine: încerca în permanenţă să o umbrească şi să o întreacă în strălucire pe Utta.

În ciuda faptului că situaţia nu era lipsită de anumite momente de disconfort, Hugo nu putea să nu se amuze de felul în care naivitatea Uttei rămânea neatinsă de atacurile Carolei, chiar nu simţea nimic din afronturile ascunse ale acesteia. Nu putea decât s-o admire nemăsurat pentru acest lucru.

„Este cea mai drăguţă persoană pe care am cunoscut-o eu vreodată", îi spusese Utta, „hainele ei mă fac să mă simt mică şi rău îmbrăcată. Niciodată n-aş putea să arăt ca ea, e sigur, chiar de-aş avea toţi banii din lume".

Hugo se stăpâni, era cât pe ce să spună că ar fi fost ultima lui dorinţă ca ea să arate ca şi Carole. Utta era pierdută în rochiţa ei simplă şi curată pe care şi-o cumpărase din magazinele oraşului sau poate şi-o confecţionase singură. Purta nişte haine simple cu mâneci largi şi gulere drepte care ar fi fost desconsiderate de orice şcolăriţă din Anglia; Utta însă le purta cu o graţie care o făcea pe Carole să apară ca o pupăză în culori ţipătoare prea plină de bijuterii.

Hugo îşi spusese nu o dată că această fată se deosebea de oricare dintre cunoştinţele lui anterioare. Nu-i plăcuseră niciodată fetele tinere, le considerase stângace şi prostuţe, i se păruse că nu au ce-i spune. Utta era atât de diferită de ideile

lui...oricând era gata să asculte şi nu pretindea niciodată să ştie ceva care de fapt îl ignora.

— Spune-mi despre ce este vorba, se ruga ea şi apoi asculta cu evlavie explicaţiile lui Hugo.

Acest lucru era o mângâiere mult mai plăcută decât încolăcirea pasionată a braţelor în jurul gâtului, asalturile înfocate ale Carolei.

Utta dădea dovadă de o demnitate pe care Hugo o considera dispărută demult la femei, mai ales la cele tinere. Vedea în aceasta o latură a educaţiei date de bunica, de-o parte şi un apanaj al sângelui aristocratic care îi curgea în vine, de cealaltă. Când se spuneau lucruri mai vulgare sau jenante, Utta se retrăgea în dosul acestui scut de demnitate pe care el nu putea decât să-l respecte.

De asemenea, era în întregime neatinsă de ascensiunea meteorică spre faimă, evita fotografii şi îl rugase pe Ernst să ia seama să nu fie fotografiată mai mult decât era nevoie.

— Trebuie să ne aducem aminte de bunicul, spusese ea odată.

Hugo înţelese că era realmente speriată de acest gând. Nu-şi dădea seama cât de mult i se schimbase viaţa de când îl întâlnise pe el atunci pe munte.

Încercase să-i mai spună câte ceva despre Anglia, despre legăturile sociale, despre poziţia deosebită care o aştepta în lumea din afara staţiunii St. Moritz; ştia că puternicele ei legături cu copilăria nu slăbiseră deloc de pe urma apariţiei lui în calea ei. Il acceptase în cercul ei exclusiv, dar atitudinea îi rămăsese neschimbată.

Nu te pot asemui cu nici una dintre fetele pe care le-am întâlnit în viaţa mea, îi spusese el odată.

— Da? Îmi pare rău, poate că este din pricina lipsei prietenilor în jurul meu, îi spusese ea. Am fost totdeauna foarte singură.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, îi replică el imediat, şi nu încerca să te schimbi, ar fi păcat să strici o asemenea vrajă.

Ea zâmbise şi în obraji îi apăruseră acele două cute mici pe care le observase el din prima dimineaţă, când luaseră împreună micul dejun.

— Eşti bun cu mine, spusese ea, dar ştiu cât sunt de nerecunoscătoare. Când vom ajunge în Anglia, nu voi şti să mă port şi-ţi va fi ruşine cu mine. Mai bine mă laşi aici.

— Chiar vrei să fac asta? o întrebă el. Intenţionez să te iau cu mine în Anglia, vreau să văd ce mutră o să facă bunică-mea când o să te vadă. I-am scris deja despre descoperirea mea şi am rugat-o să le povestească şi celorlalţi despre tine. Să spun că ar fi numai uimiţi, ar însemna că vorbesc cu reţinere.

— Chiar crezi că le-aş fi pe plac? întrebă Utta.

— Sunt sigur!

— Mi-e cam frică să merg atât de departe de casă, dar la gândul că eşti şi tu cu mine, mă mai liniştesc.

— Voi încerca să am grijă de tine, spuse el şi se întrebă de ce îi suna oare glasul atât de solemn când făcea promisiunea...

— Nu mă laşi singură cu acei oameni ciudaţi? întrebă ea.

— Nu, cum o să te las?! După ce o să-i cunoşti, vei vedea că nu sunt chiar aşa de ciudaţi, ei sunt cei pe care îi cunoştea bine tatăl tău şi pe care îi iubesc mult.

— Era ca tine? Tata, vreau să zic?

— Nu, chiar deloc!

— Îmi închipuiam eu, nu prea arăţi tu a tată.

Hugo râse.

— Şi cum ar trebui să arate un tată?

— Nu ştiu, nu-mi amintesc să fi avut vreunul, dar sunt sigură că n-ar fi ca tine.

El râse din nou. Spunea atât de multe lucruri serioase, dar amuzante în realitate. Dimineaţa se trezea nerăbdător să o vadă din nou.

Îi privi profilul aşa cum stătea lângă el, în timp ce se uita la patinatorii de pe gheaţă. Mulţimea de aproape trei mii de oameni aclamă evoluţia perfectă a suedezei şi Utta bătu şi ea din palme, bucurându-se vădit de reuşita celeilalte.

— E minunată! exclamă ea. Va câştiga cu siguranţă.

— Şi tu ce-o să faci?

— Nu sunt atât de bună ca s-o pot învinge, spuse Utta. Dar nu contează, doar că Ernst va fi dezamăgit, iar mie îmi va părea rău pentru el care şi-a dat atâta osteneală.

Vorbea deschis, absolut fără ascunzişuri, realiză Hugo, nu se gândea nici o clipă la sine, nici măcar nu se sinchisea să ia în seamă premiul mare şi faima după care alergau toţi ceilalţi sportivi.

— Mai ai douăzeci de minute până intri, îi spuse el. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Mă duc să-mi pun patinele, dacă nu sunt gata, Ernst va fi îngrijorat.

Hugo se apleacă repede şi-o sărută pe obraz.

— Mult noroc micuţa mea! spuse el din nou, ia-ţi aripioarele cu tine să le ai la glezne!

Observă imediat roşeaţa din obrajii ei după care Utta dispăru. Ceea ce nu mai ştia el, era că ea îşi atinse cu mâna locul unde fusese sărutată, parcă dorind să fie sigură de el în timp ce se îndrepta spre cabină.

— Aripi la glezne, îşi repetă ea, şi apoi le simţi legate la inimă.

Îl iubea! Era sigură, aşa cum fusese sigură de toate întâmplările din viaţa ei. Îl iubea poate din prima clipă când îl văzuse pe zăpada muntelui, înjurând glezna accidentată. Iubea licărirea din ochii lui, cea cu care o privise în clipa în care ea

apăruse cu Hans şi Ludwig, când îi luminase chipul cu lanterna; îl iubise chiar de când intrase în căbănuţa de pe munte.

Apoi micul dejun! Îl iubise în timp ce îl privea cum o scruta ironic, ea care nu mai luase masa cu un străin, îi punea întrebări în doi peri şi-şi dregea glasul în acelaşi fel.

Îl iubise şi în acea zi de la lacul Silvaplaner când îl văzuse venind cu Carole. O duruse inima când îi văzuse plecând, aceeaşi durere simţită când îi interzisese bunica să-l mai vadă.

Iubire fusese, iubire permanentă şi totuşi ea nu cuteza să dea un nume ciudatei licăriri care îi aprinsese inima, inima ei înaripată.

— Îl iubesc!

Lumea i se păru de aur, sfinţită de mângâierea soarelui.

Când ajunse la Ernst, acesta o privi uimit, deoarece era radioasă şi ochii îi străluceau ca stelele.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el simţind că nimeni nu putea arăta aşa decât după aflarea unei veşi bune.

— Nu! răspunse ea întrebătoare. Oh Ernst, sunt atât de fericită, simt că trebuie să câştig, o fac de dragul tău, deşi suedeza e mult mai bună decât mine.

— Eşti mai bună decât ea, spuse Ernst, numai că ea are mai multă experienţă şi-i poate atrage de partea ei pe arbitri. Tu ai grijă să dai tot ce poţi! Aminteşte-ţi ce ţi-am spus şi uită de oamenii dimprejur!

„Uit eu de toţi, afară de unul", se gândi ea. Hugo o voia în frunte, aştepta s-o aplaude, vărul ei, omul iubit.

Ea scoase un oftat de încântare.

— Arăţi de parcă ai fi găsit o comoară, spuse Ernst în glumă.

— Poate că-i aşa, zâmbi ea.

Nu se gândea la bănetul despre care îi vorbise Hugo, cel care o aştepta în Anglia, ci vedea în minte părul lui grizonat, ochii cenuşii sub sprâncenele negre, forma dreaptă a bărbiei şi felul în care i se ridicau colţurile gurii când zâmbea.

„Sunt îndrăgostită", își zise ea și își ținu respirația de emoție.

— Încă zece minute, spuse Ernst înfrigurat.

La marginea ringului, Hugo se gândea cam la aceleași lucruri în timp ce se uita la ceas. Realiză apoi că pe scaunul părăsit de Utta se așezase cineva. Era Carole.

— Am ajuns la timp? întrebă ea veselă, adică o pot vedea pe Utta? Sper că n-a evoluat deja, nu?

— Nu, n-a fost încă, răspunse el.

— Este minunat atunci, spuse Carole, o vom privi împreună.

Arăta grozav, era îmbrăcată într-o haină verde smarald, cu garnitură bej, iar deasupra avea o capă scurtă de blană. Se aplecă spre el și-și puse mâna fină peste a lui.

— Iubitule, e minunat, adică suntem împreună singuri pentru câteva minute.

— Da! răspunse el absent și ea își dădu seama că de fapt nici nu auzise ce-i spusese.

— Ești nervos? întrebă ea în glumă.

— Nu, sigur că nu, minți el.

— Ba eu cred că ești, îl acuză Carole. Știi Hugo, când ai să te așezi și tu și ai să ai o familie, vei fi unul dintre acei părinți care stau la rândul întâi la serbare sau care asistă la ora de dans a copiilor.

Hugo râse la aceste cuvinte, dar ea observă prea bine că era cu ochii țintă la intrarea concurenților. Carole simți că o cuprind iar nădușelile. Ce farmece să-i fi făcut fetișoara asta de uitase de toate?

— Hugo! îl strigă ea pe șoptite, și când în cele din urmă el se întoarse spre ea, dădu cu ochii de o Carole aproape înlăcrimată.

— Ce ai pățit? o întrebă el.

— Nu prea mă bagi în seamă! spuse ea.

— Dar ce-am mai făcut?

— Mă neglijezi cam mult.

— Îmi pare rău că te văd gândind aşa.

El privea iar spre ring şi Carole simţi că o apucă năbădăile. În acea clipă nu avea nici un rost să încerce să-i atragă atenţia. Trebuia să înghită şi gata, să aştepte şi să se înarmeze cu răbdare, lucru, ce-i drept, greu de avut în cantităţi mari.

— Va câştiga? îl întrebă ea, forţându-se să vorbească normal.

— Sunt sigur că da. Am aranjat o petrecere pentru astă seară, vine şi Ernst.

— Şi dacă nu câştigă?

— Câştigă, n-ai tu grijă, spuse el apăsat.

După ce se stinseră aplauzele pentru sportiva precedentă, numele Uttei fu anunţat la staţia de amplificare.

— Fräulein Utta, reprezentanta Elveţiei!

Muzica era aceeaşi, folosită şi la Campionatele Naţionale, dar dacă atunci execuţia fusese bună, acum era înmiit mai deosebită.

Lui Hugo i se părea că e prea uşoară şi nu-i putea urmări mişcările. Alerga în jurul ringului, se răsucea şi aluneca până ce el simţi că-şi pierde răsuflarea. Şi apoi, după ce izbucniră aplauzele, simţi o durere în ochi de pe urma concentrării cu care urmărise exerciţiul.

Carole aplauda fără chef lângă el; în jurul lor se auzeau fel şi fel de comentarii. Numai Hugo stătea în tăcere, nu se mişca, nu aplauda, ci era pur şi simplu împietrit.

— Hai că s-a terminat, spuse Carole. Când vom şti situaţia?

Cu un mare efort el se adună din acea visare.

— Nu mai devreme de câteva ceasuri, mai sunt încă trei concurente şi apoi arbitrii se vor duce să discute evoluţiile fiecăruea.

— Atunci hai să bem ceva, sugeră ea.

— Mai bine merg la Utta, spuse el.

Carole fu cât pe ce să urle de furie, dar reuşi să se stăpânească şi să alerge spre Utta când aceasta apăru şi reuşind să-şi mascheze enervarea afişă doar încântarea.

— Ai fost minunată draga mea, absolut minunată! Suntem tare mândri de tine, nu-i aşa Hugo? În mod intenţionat se puse pe sine alături de Hugo ca să-i arate cât erau de apropiaţi. Ce-aţi zice de o băutură?

Hugo, în acest timp o admira la Utta.

— Ştii că ai fost nemaipomenită? o întrebă el.

Ea îl privi îndelung vrând parcă să spună de ce, dar nefiind loc de asemenea declaraţii, răspunse:

— Ai vrut să-mi înaripez picioarele, şi iată că aşa a şi fost.

Pentru o clipă li se întâlniră privirile. Utta respiră repede, iar apoi se auzi vocea lui Carole ca o doagă spartă:

— Sunt sigură că vrei să bei sau să mănânci ceva dragă, trebuie să fii extenuată, mergem la hotel?

— Mă duc la vestiar să-mi scot patinele, spuse Utta.

— Să vin şi eu cu tine să te ajut, propuse Carole.

— Nu vă deranjaţi! răspunse Utta, dar Carole insistă.

Vestiarul era gol şi Utta se aplecă să-şi scoată ghetele ei albe la care erau fixate patinele, asistată fiind de Carole.

— Hugo era tare îngrijorat pentru tine, sporovăi ea.

— Chiar aşa? întrebă Utta. Eu n-am fost deloc nervoasă, am uitat de spectatori aşa cum mi-a spus Ernst că trebuie să fac.

— Îl faci pe bietul Hugo să-şi ia foarte în serios responsabilităţile, râse Carole. Oricum este un antrenament bun pentru vremea când va avea şi el copiii lui.

Utta nu spuse nimic, aplecată cum era deasupra ghetelor, iar Carole continuă după o pauză studiată.

— Are de gând să te ia cu el în Anglia ca să-i poţi întâlni şi tu pe ai lui, mă gândesc că şi tu eşti destul de nerăbdătoare să

ajungi la Rox. Casa este minunată şi cred că vei sta acolo cu noi multă vreme.

— Degetele Uttei conteniră deodată cu trebăluiala. Se îndreptă apoi de şale şi o privi pe Carole:

— Aţi spus „noi", veţi fi şi dumneavoastră la Rox?

Carole dădu din cap.

— Sigur că da. Nu ştii că eu şi cu Hugo ne vom căsători? Nu, n-aveai de unde să ştii! Este secret, un secret pe care nimeni nu-l ştie.

— Nu, nu ştiam, spuse Utta aproape gâtuită.

— Nu trebuie să spui nimănui, o avertiză Carole. Şi nu discuta cu Hugo, te rog!

— Nu, dacă e secret...răsuflă Utta.

Se apleca din nou ca să-şi dea jos ghetele, care păreau deodată grele ca de fier, îi trăgeau în jos picioarele de parcă erau de plumb.

10

Don Carlos stătea în salonul lui Carole, fuma trabuc şi aştepta s-o vadă pe Utta sosind. Era atât de prins de gânduri, încât nici nu auzi bătaia timidă din uşă, ci când se întoarse, o văzu stând în prag cu un aer întrebător pe chip.

— Îmi pare rău, şovăi ea, credeam că este camera doamnei Munton...

— Aşa şi este, spuse Carlos ridicându-se în picioare. Nu intri?

— Cei de jos mi-au spus că doamna Munton vrea să mă vadă.

— Se îmbracă, îi explică el, m-a lăsat pe mine aici ca să îţi ţin de urât.

Utta zâmbi.

— Mulţumesc, spuse ea, dar nu pot aştepta prea mult, lordul Roxburton mi-a spus că vom cina la opt şi jumătate.

— Ora s-a schimbat, masa va fi la ora nouă, după câte ştiu eu, spuse don Carlos. Poţi să bei ceva?

Merse spre barul bine garnisit care promitea realizarea oricărui cocteil.

— Nu, mulţumesc!

— Nu bei? făcu el.

— Câteodată puţin vin, dar acum mai bine aştept până la cină.

— Atunci sper să nu te superi dacă eu îmi pun un whisky, zise el. Trebuie să beau în sănătatea ta.

Utta dădu din cap.

— Mă tem că nu merit.

— Te asigur eu că meriţi, replică el. Ai evoluat minunat; chiar dacă ar fi să nu ieşi pe primul loc, tot trebuie sărbătorit evenimentul.

— Eu nu mă supăr pentru mine, răspunse Utta, dar Ernst care îmi este profesor ar fi dezamăgit, este convins că voi câştiga.

— Cam aşa ar fi normal, spuse don Carlos, am auzit că arbitrii au deliberat o groază până ce au desemnat-o câştigătoare pe fata din Suedia.

— Nu mă surprinde deloc, zâmbi Utta, mie mi s-a părut nemaipomenită.

— Dacă m-ai întreba pe mine, spuse don Carlos aduncându-şi băutura de la bar, aflã că nu le-a venit să creadă că eşti chiar atât de bună. Mulţi dintre aceşti arbitri sunt foarte conservatori. Nu mai auziseră de tine până acum şi de aceea au bănuit că este ceva necurat la mijloc.

Utta râse.

— Sunteţi bun cu mine, dar n-am câştigat deoarece nu sunt atât de bună cum crede Ernst.

Ochii negri ai lui don Carlos rămaseră o clipă fixaţi pe chipul ei. În glasul fetei nu era nici urmă de amărăciune, nici pe figură nu i se citea aşa ceva. Era fenomenală, o femeie care pierdea jocul şi nu-şi ieşea din fire, nu se plângea deloc.

Ochii lui o măsurară atent, îi analiză fiecare punct de pe chipul ei rotund, albeaţa tenului era cuceritoare, poziţia capului mândră, iar felul în care îşi mişca mâinile vădeau cea mai aleasă graţie feminină. Era tare drăguţă, se gândi el; îşi puse deodată paharul pe masă.

— Mai bine iei loc, vreau să discut cu tine.

Ochii Uttei se măriră puţin de surprindere după care se aşeză pe mica sofa. El veni şi se aşeză lângă ea.

— Vreau să discut cu tine, spuse el, nu numai din pricină că te consider cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o în ultimul timp, dar şi pentru că am o propunere pentru tine, o ofertă.

Utta arătă din nou surprinsă, dar nu spuse nimic. Avea o calitate înnăscută a liniştii. Ceva original pentru o fată ca ea.

— Şi cum n-am făcut prezentările, pot să-ţi spun că sunt don Carlos Jacara. Nu cred că ai auzit de mine, dar multe dintre fetele ce au concurat azi mă cunosc şi ştiu că mă aflu acum în St. Moritz.

— Aveţi vreo legătură cu patinajul? întrebă ea.

Don Carlos negă dând din cap.

—Nu, spuse el, sunt ceea ce la Hollywood se cheamă un nas fin la descoperit talente. Acum caut pe cineva pentru un rol principal pe care îl voi pune într-un film al companiei mele, iar eroina trebuie să fie o mare patinatoare.

—Fata din Suedia ar fi mai bună pentru acest rol, spuse Utta.

—Nu-i atât de frumoasă ca tine, spuse el.

Ea îl privi pe furiş, aproape bănuindu-l de ironie, după care spuse repede:

—Îmi propuneţi deci un rol în film?

—Exact, încuviinţă el, şi anume cel principal. Nu numai că eşti frumoasă, dar eşti de statură potrivită şi patinezi minunat.

—Sunteţi foarte amabil, zâmbi ea, mă simt măgulită, dar mi-e teamă că nu e cu putinţă.

—De ce? întrebă el.

—Da, este imposibil, repetă ea. Vedeţi, chiar dacă bunicul mi-ar da voie să filmez, lucru de care mă îndoiesc, trebuie să merg la Londra cu vărul meu, lordul Roxburton.

—Şi după ce mergi în Anglia? întrebă don Carlos, ce-ai să faci după aceea? Vrei să duci o viaţă anostă alături de nişte oameni pe care nu-i înţelegi? Sau ai de gând să te foloseşti de minunatele talente cu care eşti înzestrată? Unde mai pui că nici nu ştii câţi bani îţi ofer ca salariu?

—Nu mă interesează banii, răspunse ea. Vorbise atât de sincer încât don Carlos rămase fără grai. Patinez ca să mă distrez şi m-am distrat puţin cu prilejul acestei competiţii, dar la altele nu cred că voi mai participa. Patinez de plăcere, nu pentru a câştiga faimă şi cel mai rău lucru mi se pare că trebuie să fiu văzută de atâta lume.

Don Carlos o privea uimit.

—Chiar vorbeşti serios?

—Bineînţeles! Ce aş mai putea adăuga?

— Atunci eşti fata cea mai extraordinară dintre toate câte am întâlnit eu în viaţa mea, exclamă el. Înţelegi tu ce-ţi ofer eu? Faimă, bogăţie şi un loc în faţa opiniei publice.

Utta râse încetişor.

— Sună îngrozitor, dacă aş accepta, aş fi cel mai nenorocit om de pe lume.

— Şi aşa eşti tu fericită!? se miră don Carlos. Era prea experimentat cu femeile ca să nu fi observat unda care trecuse pe chipul ei, uşoara tristeţe disimulată perfect de altfel. Se aplecă deci ca să fie mai aproape de ea.

— Ascultă-mă, hai să facem o încercare, vino cu mine la Hollywood pentru un singur film, unul SINGUR. Să vadă şi ei ce se poate face cu tine. Nu este oare mai tentant să fii numărul unu în lume decât să rămâi viaţa întreagă în grădina din spatele casei?

În vocea lui era o notă de sinceritate care lipsise înainte. Utta însă îi răspunse parcă în ciuda propriei voinţe:

— Sunteţi prea bun, înţeleg eu bine. Încercaţi să mă ajutaţi, să faceţi ceva pentru mine, dar înţelegeţi că nu pot face aşa! Există şi motivele pe care vi le-am mai spus, dar eu urăsc acest fel de viaţă, nu vreau faimă, vreau să văd lumea, să întâlnesc oameni, dar aşa ca mine, ca un om simplu, nu ca un exemplu bun de criticat şi de luat în râs.

— Să presupunem că ai văzut deja lumea şi ai cunoscut ceva oameni, dar eşti dezamăgită. Ştii că aşa va fi!

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că suntem mereu dezamăgiţi de lucrurile pe care le credeam minunate, răspunse el.

Din nou trecu pe chipul Uttei acea umbră şi ea îşi împleti în poală degetele. „Ceva a deranjat-o", îşi spuse el şi fu împins să spună din curiozitate:

— Nu-mi spui şi mie despre ce este vorba?

— Despre ce să fie vorba? întrebă ea.

— Ce te-a supărat?

Ea se întoarse cu fața la el.

— De ce să fiu supărată?

— Am avut destul de a face cu femeiele la viața mea, spuse el. Şi am şi ceva sânge de țigan în vine, aşa că pot să şi prevăd câte ceva.

— Nu-i nimic, spuse ea. Nimic care ar fi de spus altcuiva.

— Dar foarte important pentru tine, insistă el.

— Nu este oare important tot ce simțim şi tot ce ne dezamăgeşte?

— Nu se înscrie aici şi campionatul pierdut? o întrebă el.

— Sigur că nu! Replica rapidă era cea mai bună dovadă a adevărului nemijlocit.

— Atunci un bărbat te-a dezamăgit, nu?

Utta se ridică.

— Vă rog, să lăsăm discuția baltă. E o prostie că mă supăr şi la fel că-mi dezvălui sentimentele. Bunica mi-a spus mereu că sentimentele personale trebuie bine ascunse. Când eram mică nu mă lăsa să plâng în public. Bun exercițiu, aprobă don Carlos după care se ridică şi el în picioare şi merse spre ea.

— Eşti tare frumoasă, spuse el dulce, dacă un bărbat te-a necăjit, află că mai sunt o mie gata să stea la picioarele tale. Aş putea fi şi eu printre ei? Vorbind el îşi întinse brațele şi o prinse pe Utta de coate.

Utta, preocupată de propriile gânduri şi sentimente, nu-şi dăduse seama că tonul prietenos se schimbase, la fel şi expresia acelui chip măsliniu. Când o atinse cu mâna, ceva din răutatea pe care o ținea el ascunsă sub paravanul de dezinteres, comunică direct cu ființa Uttei: cu un mic salt, ea se dădu înapoi din fața lui. Degetele lui însă continuau să o strângă de coate şi în glas îi apăruse o anumită răguşeală care nu prevestea nimic bun.

— Eşti frumoasă, prea frumoasă ca să fii nefericită.

— Lasă-mă să plec!

Vorbise destul de calm, dar don Carlós ştia după mica venă care i se vedea Uttei pe gât, că era speriată.

Carole spusese adevărul când menţionase gustul lui Carlos. Îi plăceau fetiţele. Chiar şi ea însăşi, cu toate sofisticările ei, nu mai prezenta interes pentru el. Când fusese o tinerică cu haine ieftine şi aspiraţii înalte, el se arătase tare interesat de ea, îi voise...tinereţea! Acum tinereţea Uttei îl atrăgea pe don Carlos, uitase de toate şi era numai lăcomie, ca un şarpe.

— Te învăţ eu ce este cu fericirea.

Ea îi simţi răsuflarea caldă sufocând-o, degetele îi străpungeau carnea moale, iar apoi, cu groază imensă, ea simţi că vrea s-o sărute.

Cu o agilitate, care fusese sporită şi de orele de antrenament şi cu o putere de care nu se credea capabilă, ea se smulse din strânsoarea lui. Se depărtă de el imediat şi se aşeză la celălalt capăt al canapelei, după care spuse:

— Dacă...doamna Munton e...gata...

— Nu pleca, ţipă el. Nici nu te voi lăsa altfel.

În timp ce vorbise se dăduse câţiva paşi înapoi şi ea îşi dădu seama cu groază că stătea între ea şi uşă. Cu un eroic simţ al autocontrolului reuşi să spună:

— Dacă doamna Munton nu e gata, eu merg jos! Mă aşteaptă lordul şi nu vreau ca şi ceilalţi să aştepte până să apar eu.

— O să poţi pleca numai dacă mă laşi să te sărut înainte.

El privea încântat efortul ei de a-şi ascunde teama. Numai fetele cele tinerele de tot puteau tremura aşa ca nişte păsărici prinse în laţ, ochii lor erau ca cei de gazelă hăituită, le fremătau buzele şi cu eforturi supraomeneşi încercau toate să-şi menţină vocea calmă.

— Nu ai nici un drept să-mi faci asemenea propuneri, spuse Utta.

Am venit aici invitată de doamna Munton, ea nu va accepta ca eu să fiu insultată în lipsa ei.

— Dacă aşa crezi tu, află că nu mă înţelegi bine, nu o înţelegi nici pe scumpa de Carole, oricum las-o, uită de ea! Tu vrei să ieşi, dar trebuie să şi plăteşti, de ce ţi se pare mult!?

Utta simţea că inima îi bate peste poate de tare. În viaţa ei nu se mai întâlnise cu aşa ceva. Nu putuse să creadă că o asemenea bestie se poate ascunde într-un bărbat. Se simţea revoltată şi îngreţoşată de vocea lui, iar la gândul că acest urât o şi atinsese, se adăugă şi oroarea de a fi sărutată de el.

Se gândi ce avea de făcut. Dacă striga ieşea o scenă pe cinste, dacă ar fi vrut să dea peste el, sorţii de izbândă nu i se păreau deloc favorabili, era mai puternic decât ea. Zâmbea acum libidinos cu buzele lui groase, iar ea se simţi deodată terorizată şi mai tare de ideea că nu se afla în apartamentul doamnei Munton, ci în al LUI! Dacă era o capcană? Orice ar fi spus sau făcut, nu mai putea să scape?!

Ea nu era nici proastă, nici atât de inocentă să nu-şi dea seama că lumea le rezerva fetelor şi locuri unde să se umple de noroi. Bunică-sa, cu spiritul practic al francezilor, îi explicase cam cum este lumea, viaţa şi adevărul despre dragostea dintre bărbat şi femeie. De asemenea, mai citise câte ceva, dar ce i se întâmpla acum depăşea orice lectură.

Carlos, spusese parcă citindu-i gândurile:

— Eu n-aş striga, zidurile hotelurilor sunt groase, nu prea cred că ar veni cineva, chiar dacă te-ar auzi. Te las să pleci numai în condiţiile stabilite.

— Se vor întreba ce am păţit şi vor veni să mă caute.

— Mă îndoiesc. Cine mai ştie că eşti aici afară de portar? Poate numai la nouă şi un sfert, şi jumătate, vor începe să se întrebe. Este un privelegiu al femeii să întârzie.

„Se joacă cu mine", se gândi ea speriată de tot. „Se joacă ca mâţa şi şoarecele"; Tot timpul în care vorbise, el păstrase un zâmbet alunecos şi dezgustător, fiecare cuvânt era spoit de acest rânjet neserios.

„Trebuie să-mi menţin calmul", se gândi ea şi, în ciuda faptului că inima îi bătea nebuneşte, reuşi să-l înfrunte cu demnitate.

Chiar atunci îşi văzu salvarea: o bucăţică de lemn cu trei butoane din sticlă, aşezată pe măsuţă lângă telefon, de unde se putea chema chelnerul, valetul sau camerista.

Când îşi dădu seama ce avea de făcut, îşi mută privirea de la sonerii şi se întoarse spre agresor. „Nu trebuie să-mi ghicească intenţiile, îşi zise ea, ar putea să ajungă acolo înaintea mea".

— Nu ai nici un drept să te porţi aşa, spuse ea.

— Am dreptul bărbatului care este atras de o femeie.

În timp ce el vorbea, Utta se apropie de butoane. Don Carlos crezu că va ridica telefonul, dar când o văzu presând toate cele trei butoane, şi auzi soneriile, realiză rostul acţiunii ei. Se duse spre ea şi o prinse în braţe înainte ca biata fată să poată acţiona cumva. Utta se luptă cu el nebuneşte, mai puternic decât crezuse. Omul avea braţe de oţel care o strângeau ca o menghină. Chipul lui se apleca spre ea, iar când îşi feri faţa de el, îi văzu ochii pe jumătate închişi, plini de poftă şi gura aceea flămândă care o căuta pe a ei.

După aceea, când îşi dădu seama că lupta nu era fructuoasă, că nu se putea elibera şi că mai erau doar câteva clipe până ce el o va fi învins complet, se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, intră, reuşi ea să îngâne, iar el îşi luă imediat braţele dimprejurul ei.

Pentru o clipă, ea se clătină şi-şi pierdu echilibrul, iar fără ajutorul unui scaun ar fi căzut cu siguranţă. Numai chipul ce apăruse în uşă, cel al chelnerului, venit la comandă, o făcu să-şi vină în fire. Fără să se uite la Carlos, o porni spre uşă. Numai educaţia şi disciplina creşterii ei o făcură să poată merge, nu să alerge spre uşă şi numai după ce auzi zgomotul închiderii în urma ei, şi văzu că nu e nimeni care s-o vadă, o rupse la fugă.

Fugi nebuneşte fără să-şi dea seama de direcţie, trecu de lift pe care nu-l recunoscu, străbătu coridorul lung căutând scările.

Apoi, după ce dădu colţul, nimeri peste cineva care exclamă uimit:

— Utta! Ce cauţi tu aici?

Era Hugo şi ea se lipi de el pentru o clipă, gândindu-se că se afla în siguranţă, că el ar apăra-o orice ar fi, că-l va împiedica pe don Carlos s-o atingă.

— Ce s-a întâmplat, cine te-a necăjit?

Ea îi auzea întrebările, dar i se părea că vin de la mare depărtare, o clipă ea nu putu decât să stea nemişcată şi tăcută, bucurându-se de apărătorul ivit lângă ea providenţial.

Inima îi bătea nebuneşte, sângele îi zvâcnea în urechi, îşi cam pierduse răsuflarea din pricina goanei pe coridor, nu putea decât să se sprijine cu capul de pieptul larg al lui Hugo.

— Ce este? Cine te-a speriat? o întrebă Hugo.

Cu o voce care părea neobişnuit de slabă ea şopti:

— Acum...e bine.

Îşi ridică apoi mâna la frunte ca să pună în ordine buclele răvăşite.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Nu-i... nimic. Pe cuvânt de onoare că nu este nimic! Nimic ce ţi-aş putea spune şi ţie.

Chipul îi era livid şi el observă că ochii ei semănau cu cei ai unui animal salvat de la moarte sigură.

— Insist să-mi spui adevărul, spuse el.

O ţinea încă în braţe protector, dar ea se mişcă puţin şi se mai depărtă de el.

— Sunt bine...a fost numai o prostie din partea mea că m-am consumat atât.

— Şi de ce te-ai consumat? întrebă el.

— Un bărbat, dar...să nu mai vorbim despre asta!

— Dacă te-a insultat cineva, trebuie să ştiu, spune-mi cine a fost!

Imediat ea realiză că cel din faţa ei era greu de învins şi de înfruntat şi chiar atunci îşi aminti în a cui cameră îl întâlnise pe don Carlos. Se eliberă de el şi spuse:

— Acum sunt bine, răspunse ea, sunt cu tine. Vreau să uit cele petrecute, nu vreau să provoc necazuri, aşa că hai jos!

— Dar ascultă Utta! Sunt vărul tău! Am dreptul să-ţi port de grijă, dacă vreun nenorocit te-a necăjit, îi voi da o lecţie de neuitat.

— Nu, te rog! Nu va fi de nici un folos, strigă ea. Şi poate că nici n-a fost atât de rău cum mi s-a părut. Poate că fetele nu trebuie să se supere din această pricină, nu ştiu, sunt tare neştiutoare.

Hugo îi puse mâinile pe umeri şi-i spuse după ce o întoarse cu faţa spre el:

— Cum se numeşte acel om?

— Nu spun! Preţ de o clipă ea îl privi sfidătoare, dar apoi slăbi din nou, îşi duse mâinile la ochi şi fără să-şi dea seama ce face, îşi îngropă faţa în haina lui. Vreau să uit, şopti ea, te rog, hai să mergem jos la ceilalţi, nu mai vreau să fiu singură în acest hotel.

Cu un simţ care era o raritate la el, Hugo realiză că ea ajunsese la capătul puterilor. Avusese biata de ea o zi grozavă,

fiind şi dezamăgită în sinea ei de pierderea campionatului. Putea el să afle şi mai târziu faptele şi să-i dea celui în cauză lecţia cuvenită, oricine o fi fost el. O cuprinse cu braţul de mijloc.

— Nu te mai las singură, îţi promit! Trebuia să fi venit să te iau ca şi aseară, este numai vina mea şi te rog să mă ierţi.

Ea zâmbi printre lacrimi ca un soare de aprilie printre nori.

— Aşa e mai bine, încuviinţă el, privind-o atent. „Ce copil este de fapt", se gândi el mângâind-o pe părul moale care se lipise de sacoul lui elegant; îl privea printre degete ca o veveriţă sperioasă.

— Hai jos şi-ţi voi da să bei ceva, spuse el.

— Prea bine, spuse ea ascultătoare şi se apleacă să-i dea bastonul pe care el îl scăpase din mână.

— Îmi pare rău, era cât pe ce să te dobor, spuse ea.

Hugo văzu că ea făcea eforturi pentru a părea calmă şi-i plăcu acel curaj.

— Haide! spuse el.

Numai atunci ea se văzu într-una dintre oglinzile care decorau holul. Speriindu-se deodată, ea îşi duse mâinile în păr.

— Te rog, pot să mă aranjez puţin înainte? N-aş vrea să ghicească ceilalţi despre ce este vorba.

Carole Munton era şi ea acolo, ar fi putut deci să-şi închipuie ce s-a întâmplat.

— Da, sigur că da, făcu Hugo. Vino la mine în cameră, este foarte aproape de aici, Smith îţi va da tot de trebuinţă.

— Cine este Smith?

— Valetul meu, spuse el scurt.

El o conduse, în timp ce vorbeau, spre o uşă pe care apoi o descuie cu cheia.

Apartamentul avea un holişor ca şi cel al lui Carlos, o baie şi un dormitor care se deschideau din salon.

— Smith!

— Da înălţimea voastră!

— Domnişoara vrea să se aranjeze, vezi dacă poţi să găseşti cele ce-i sunt trebuincioase.

— Sigur, mylord!

Smith deschise uşa dormitorului şi Utta intră. Camera era mare, dar în ciuda luxului evident, se simţea şi o anumită austeritate masculină, impusă de locatar. Totul era pus la punct şi, dacă pe masă nu ar fi zăcut nişte perii cu mâner din fildeş, ai fi spus că nu stă nimeni acolo.

Smith îi găsi un pieptene cu care ea îşi aranjă părul, după care se spălă pe mâini şi-şi aranjă rochia un pic mototolită. Intră apoi timidă în salon unde o aştepta Hugo.

— E mai bine acum? o întrebă el.

— Da, mulţumesc, murmură ea.

— Am deschis o sticlă de şampanie, numai pentru noi doi, spuse el. De aşa ceva ai nevoie, de o băutură. Este cel mai bun leac pentru şocuri.

— Crezi că asta am păţit eu? întrebă ea. Zâmbea şi-i apăruseră gropiţele în obraji.

— Sunt sigur, spuse el.

Ea luă paharul şi-l duse la gură.

— Eşti foarte bun cu mine, spuse ea, mă tem ca nu cumva să fiu o povară pentru tine.

— N-o să fii niciodată aşa ceva, răspunse el. Te cunosc doar de puţin timp, dar ştiu că eşti ultima persoană pe care s-o etichetezi cu asemenea cuvinte.

— O spui doar ca să mă mai linişteşti, zise ea. De fapt chiar acum te fac să întârzii la petrecere.

— La petrecerea TA, o corectă el.

Utta dădu din cap.

— Nu o merit.

— Pentru că n-ai câştigat? Dar copila mea, e monstruos că nu te-au desemnat pe tine campioană; dar, afară de asta, realizezi tu ce-ai obţinut?

— Este meritul lui Ernst, nu al meu, spuse ea, şi mi-e teamă că se simte ţare dezamăgit acum.

— Din câte îl ştiu eu pe Ernst, până acum a şi luat atâtea pahare de felicitări, de se simte cu capul la tavan, spuse Hugo.

Ea râse.

— Sper să fie aşa.

— Hai să mergem jos să ne mai desfătăm cu şampanie!

— Nu mai vreau, spuse ea. Puse jos paharul din care abia băuse câteva înghiţituri. Sunt gata!

Hugo însă nu se mişcă, ci îi puse o mână sub bărbie şi-i ridică puţin căpşorul.

— Regret că ai păţit ceva rău, spuse el, nu vreau să simţi că lumea este un ansamblu de gropi şi de capcane. Vreau să fii fericită.

El simţi apoi un uşor tremurat sub apăsarea mâinii şi se gândi că ea era încă speriată din cauza celor păţite. Îşi plecă pleoapele sub privirea lui şi apoi se depărtase de el şi de atingerea degetelor lui.

— Să mergem jos, spuse ea.

— Da, sigur că da.

Hugo îşi luă bastonul şi o urmă pe coridor în tăcere, după care se opri în faţa liftului pe lângă care ea trecuse ca fulgerul. Când ajunseră în hol, văzură că acolo erau aşteptaţi de o mulţime de admiratori, printre care Carole, familia Baker, Ernst - care aşa cum anticipase Hugo, era cam dus pe apele şnapsului! - veniseră şi cei doi Mayfield, prietenii lui Hugo.

— Ah, aici erai Hugo! spuse Carole când ei se apropiaseră de micul grup. Ne întrebam dacă mai aveaţi de gând să ieşiţi.

— Sigur n-am întârziat mai mult decât voi? întrebă el aspru. Utta, cred că nu i-ai cunoscut pe Bakeri şi pe prietenii mei, soţii Mayfield.

Utta dădu mâna cu ei fiind privită pe furiş de Carole. Ce se întâmplase în salonul unde stătuse cu don Carlos? Asta era întrebarea principală a lui Carole. Când ieşise din dormitor, deja plecaseră amândoi. Spera din tot sufletul că el reuşise s-o convingă cu filmele lui, fusese deşteaptă că stabilise clar poziţia ei faţă de Hugo în acea după-amiază (nunta, etc., se gândi ea).

Îl privi cum stătea alături de ea şi o prezenta celorlalţi.

„A naibii fată!", se gândi ea furioasă. Hugo fusese al ei înainte de apariţia minorei ăsteia, acum se părea că el o dăduse de tot uitării pe ea, cea care conta. Era absorbit de acea nou- venită. Bărbaţii! O să fie mereu la fel, se gândi ea. Noutatea unui chip de femeie, un chip drăguţ care apare şi gata, uită totul: obligaţii, afecţiune, chiar intenţiile trecute.

„Dar voi lupta pentru a-l avea", îşi spuse ea. „Voi lupta şi voi câştiga împotriva acestui şoarece lipsit de experienţă". Poate că o fi ea bună la patinaj, dar ce contează? Hugo o va găsi plictisitoare, de vreme ce nu poate discuta despre ce discută cu ceilalţi prieteni din jurul lui; când va descoperi că nu au nici un interes comun, va afla acest lucru şi de la prietenii plictisiţi. Unde mai pui, se gândi ea, că nu va mai arăta ea tot aşa de bine când va fi dusă departe de casă. Arăta bine în haine de schi, dar rochiile ei de seară vorbeau clar despre ea: un produs local de care întreaga Londră ar râde.

Conştientă de propriile veşminte de la Paris şi de liniile perfecte ale trupului ei, Carole se ridică în picioare, strălucitoare cu şiragul de rubine pe care îl purta la gât.

— Să mergem la masă, spuse ea. Sunt sigură că tuturor le e foame.

Juca rolul de gazdă cu aerul de a se bucura de drepturi indiscutabile. Îi aşeză pe toţi la masă, ea însăşi lângă Hugo, iar Utta în stânga lui. Ar fi pus-o ea pe fată altundeva, dar nu cutezase, nu ştia până unde se putea merge cu Hugo, fără să-l scoată din pepeni.

— Te-am dezamăgit mult Ernst, o auzi Hugo pe Utta spunându-i instructorului.

— Draga mea, sunt tot atât de mândru de tine de parcă eu aş fi concurat, răspunse el. La anul îi batem noi, nu-ţi face griji, la anul o să vadă ei, ascultă-mă pe mine.

Utta nu spuse nimic, dar Hugo văzu ce expresie avea chipul ei.

„Nu prea vrea ea să mai concureze", îşi spuse el, „dar de ce nu"?

Era greu de imaginat că ieşise pe locul al doilea din lume. Era atât de tăcută şi de modestă, încât Hugo, care luase parte la întreceri atletice, îşi spuse că această celebrare era cea mai neobişnuită dintre toate câte a văzut el mai înainte. Mai ştia de asemenea că experienţa Uttei o cam întorsese pe dos, indiferent de felul şi de natura ei. În acea seară ea nu avea pe chip acea strălucire care o făcea să fie diferită de toate celelalte. Era drăguţă, zâmbea şi totuşi îi lipsea acea minunată spontaneitate.

Hugo se simţi deodată gata să-l ucidă pe cel ce-o necăjise, îi mai răpise din inocenţa şi farmecul ei adolescentin, deja ea nu mai putea intra în lume cu aceeaşi deschidere sufletească dinainte.

„Cine dracu să fi fost", se întrebă Hugo, dar era greu de răspuns la această întrebare.

El nu ştia că Utta se gândea acum la el şi nu la don Carlos.

Fata o privea pe Carole care stătea lângă el şi-şi pusese pe braţul lui mâna cu unghii roşii în semn de posesiune, îl privea

languros, încât nimeni nu mai putea avea nici o îndoială în privinţa relaţiei lor intime.

„Îl iubeşte", se gândi Utta, „iar el o iubeşte pe ea". În inima ei se înfipse o săgeată foarte dureroasă. Înainte de a veni la cină se gândise că îi este tare foame, dar acum se juca doar cu mâncarea şi sorbea din când în când din vin.

— Eşti obosită? o întrebă Hugo cu blândeţe, iar ea simţi că o inundă un val cald o dată cu vădita lui grijă pentru ea. Aşa cred, spuse el, trebuie să ajungi repede în pat.

— Da, cred că ar fi cel mai bun lucru.

Utta se gândi apoi de câte ori nu stătuse în pătuţul ei şi se închipuise venind la Suvretta pentru a lua masa, voise mereu să vadă şi ea veselia şi chipurile oamenilor care se ascundeau în spatele acelor ferestre luminate. Era aici acum şi totul însemna atât de puţin...Putea să-i vadă doar pe Hugo şi pe Carole stând unul lângă altul şi nu mai voia decât să ajungă acasă cu gândurile ei.

I se părea că, de când Carole îi vorbise despre viitoarea lor căsătorie, ceva de gheaţă îi cuprinsese inima. Acele cuvinte păreau că s-au transformat într-un ghem tare în pieptul ei, nemaiputând să se bucure de nimic aşa cum reuşise în trecut.

Nu era ca şi cum dragostea ei pentru el ar fi avut nevoie de ceva, nu voise niciodată, nici în cele mai avântate închipuiri că el s-ar putea căsători cu ea, nu cu altcineva. Se gândise că va putea fi acolo, că va putea fi alături de el cu iubirea ei.

Gândul că el aparţinea alteia era marea durere.

Îşi dorea să nu-l fi cunoscut niciodată, acest om să nu fi intrat niciodată în viaţa ei. Ar fi trăit în continuare cu bunicii ei în căsuţa, lipsită de cunoaşterea inimii zdrobite, de celelalte mizerii care colcăiau pe-afară. Cât de înţelepţi fuseseră ei s-o ţină departe de lume, se gândi ea, să-i spună că asta este fericirea! Era un adevăr! Oamenii puteau aduce doar necazuri şi amărăciune,

numai dezamăgiri. Se gândi la don Carlos şi fu cuprinsă de fiori. Îl privi pe Hugo şi simţi că e gata să izbucnească în plâns.

Spre uimirea ei, cina se sfârşi chiar atunci. Nici nu observase cum se succedaseră felurile. Nu mai ţinea minte ce mâncase şi ce se spusese în jurul ei. „Ce proastă sunt", se gândi ea, o lăsase numai pe Carole să poarte toate discuţiile. Ajunseseră în hol.

— Hai să mergem la club, propuse cineva.

— Sigur că da, fu de acord Carole. Vreau să dansez, tu nu?

— Eu o conduc pe Utta acasă, spuse Hugo, e obosită, a fost o zi grea pentru ea.

— O să vii mai târziu, nu?

— Voi vedea, spuse el scurt.

O luă apoi pe Utta de braţ.

— Haide, e timpul să te culci, aşa că spune-le noapte bună.

Parcă era o fetiţă dusă acasă de dădacă. Ascultătoare, ea dădu mâna cu toată lumea, îşi puse apoi haina şi se urcă în maşina care aştepta la scară.

— Te rog să nu te mai necăjeşti atâta cu mine, mă descurc şi singură, spuse ea încet.

— Termină cu prostiile, răspunse Hugo.

Portarul le acoperi picioarele cu o pătură, sus străluceau stelele, iar luna o pornise spre pârgul ei.

— Ce noapte, exclamă el. Mi-ar plăcea acum să mai fiu pe o pârtie de schi şi s-o iau la vale.

— Hai să mergem, spuse Utta cu o licărire fugară în ochi.

— Uiţi că sunt şontorog, răspunse el.

— Ah, da, desigur. Entuziasmul îi păli şi ea rămase tăcută.

— Acum că sunt în starea asta cu piciorul accidentat, aş putea să întrerup vacanţa şi să te duc să te prezint familiei. Propun să plecăm poimâine spre Anglia, acum că şi competiţiile s-au terminat.

Urmă o linişte neaşteptată.

— Eu...cred că nu vreau să...merg! spuse Utta bâlbâindu-se.

— Dar mi-ai spus, se opri el, că...nu ţi-e frică.

— Cred că mi-este, spuse Utta sinceră. Cred că ar fi mult mai bine să pleci şi să mă uiţi. Lasă-mă să rămân cu bunica şi cu bunicul aşa cum am trăit mereu.

— Cum de ţi-a venit deodată aşa o idee? întrebă Hugo. Mai vorbisem noi despre asta şi înainte, voiai să mergi cu mine prin lume, să-ţi vezi rudele, să vezi tot ce n-ai apucat să vezi până acum, lucrurile pe care ţi le pot arăta eu.

Utta simţi că inima îi învie din nou la sunetul vocii lui.

„De ce"? se întrebă ea, „de ce vorbea aşa când voia de fapt să fie cu Carole, nu cu ea"? „Oare toţi bărbaţii sunt interesaţi de orice femeie ce le apare în cale"? Se simţi deodată mică şi ameţită.

— Nu cred că voi veni, spuse ea.

— Dar trebuie, spuse el ferm. Nu te teme, voi avea grijă de tine.

— Dar eşti atât de ocupat...Cuvintele îi veneau greu, dar nu voia să amintească despre ce îi spusese Carole.

— Ocupat cu ce? întrebă el.

— Ţi-aş sta în cale, spuse ea chinuit.

— N-o să-mi stai deloc, cine ţi-a băgat aşa ceva în cap?

Atunci Hugo, căutând o explicaţie, încercând să-şi închipuie ce-o supărase pe Utta, îşi aminti deodată expresia de pe chipul lui Carole, când Utta revenise de la vestiare în acea după-amiază. Nu ştia de ce se gândea la asta, dar cu ochiul minţii putea deja să întrevadă ceva. Carole făcuse ceva sau avea de gând să facă ceva. O cunoştea destul de bine, ştia când punea ceva la cale sau când îi reuşea vreu mic complot născut în inima ei.

Nu credea însă că cele spuse de ea o tulburase pe Utta şi totuşi... nu ştii niciodată, femeile sunt creaturi ciudate. Poate că

ea îi sugerase copilei să se poarte aşa. În acest caz planul ei se putea ghici repede. O luă de mână pe Utta şi o strânse prieteneşte.

— Ascultă Utta, noi doi vom avea multe zile bune împreună. Ne vom distra şi sunt sigur că nu va fi mai plăcut pentru mine decât pentru tine. Nu am nimic care să-mi răpească timpul şi astfel mă voi ocupa numai de tine şi din toată inima, îţi voi arăta şi propria ta ţară, Elveţia, ştiu cât de mult o iubeşti.

— Asta mi-ar plăcea, dar..., ezită ea.

— Dar ce?

— Nu vreau să stau în calea nimănui, spuse ea, amintindu-şi de promisiunea faţă de Carole.

— În a cui cale? spuse el. Draga mea copilă, când vom merge la Londra, vei sta cu bunica mea, care abia te aşteaptă şi te vrea ca oaspete. Iar când vei veni la Rox, eu îţi voi fi gazdă şi abia aştept.

El simţi că degetele ei îl strânseseră puţin de mână.

— Dar presupunând că...te însori...sau aşa ceva, întrebă Utta.

Hugo râse puţin. Avusese deci dreptate, Carole îşi băgase coada.

— Cine ţi-a băgat aşa ceva în cap? întrebă el. Nu am nici un gând să mă însor, cu toate că mulţi se gândesc că e ceva care mi-ar prinde bine. Nu! Sunt liber, necăsătorit şi aşa vreau să şi rămân.

Nu-i văzu Uttei chipul, dar simţi că în fiinţa ei plăpândă se întorsese viaţa şi vitalitatea. În glas îi apăruse clinchetul ca de clopoţel, ochii îi străluceau şi abia putu să îndruge:

— O să ne distrăm, nu!?

11

Pe măsură ce avionul se ridica printre nori, Utta pierdea din vedere pământul, dispăruse cu totul furat de acea cortină de vată.

Era primul ei zbor. Nu era speriată, dar se simţea întru câtva în nesiguranţă şi-i cam pierise glasul, numai dansul licăririlor din ochii ei erau mărturie a experienţelor pe care le încerca.

Trecuse şi prin momente de tristeţe, cele ale despărţirii, se lipise de bunica ei şi nu prea putuse să-şi ia rămas bun cum se cuvine. De asemenea, despărţirea de bunicul fusese destul de complicată.

— Te rog, nu te supăra pe mine bunicule, spusese ea după care se ridicase pe vârfuri ca să-l sărute pe obrazul ars de soare.

Când se întorsese cu o zi înainte, chemat de o telegramă a bunicii, trebuise să afle întreaga poveste ce se derulase în acele câteva zile, plus cea derulată tot anul. Utta, care se temea de mânia lui, descoperi că nu era decât mâhnit de faptul că soţia şi fata lui conspiraseră împotriva lui.

„De ce nu mi-ai cerut voie?" spusese, nu o dată, ci de mai multe ori, şi fu greu să îi explice că le fusese frică de refuzul lui.

Poate că Utta realizase numai acum că bunicul ei era foarte bătrân, păruse întotdeauna atât de tânăr şi puternic în multe

privinţe, dar acum, o dată ce ea nu mai depindea în întregime de el, înţelese că era la fel de şubred ca şi bunica.

— Cum aş putea să vă mulţumesc pentru cele făcute pentru mine? întrebase ea, pe nerăsuflate. În ochii bunicii apăruseră atunci lacrimi, dar bunicul clătinase numai din cap:

— Am făcut puţine, spusese el. Te-am iubit numai.

De aceea fusese atât de greu să plece, se gândi Utta când venise momentul. Îi rănea într-o oarecare măsură deoarece trebuia să aibă o viaţă separată de ei. Bunica înţelegea prea bine, dar bunicul părea cuprins de tulburare, de parcă n-ar fi putut să priceapă cum de putea ea părăsi totul deodată, tot începutul vieţii ei. Cum de putea ea să ceară mai mult decât ceea ce avusese el mereu: fericire!

Când avionul lăsa în urmă Elveţia, şi pornea peste Europa ca să ajungă în Anglia, Utta simţi că o parte a vieţii ei se încheia. Un nou capitol se deschidea şi cu toate că se uita spre el cu interes, nu putea să nu vadă şi viitoarele probleme şi obstacole peste care avea să treacă, la fel cu cele din viaţa pe care o părăsea.

Îşi aminti că citise undeva, oricât ar călători cineva, tot singur cu sine rămâne, aşa că nu făcuse ea oare o prostie plecând? Poate că ar fi fost mai bine să rămână cu ce-i era drag şi familiar, cine ştie?

„Dar mă pot întoarce", îşi spuse ea! Îşi făcuse într-adevăr planuri să se întoarcă într-o lună.

Hugo îi invitase pe bunici să locuiască în Anglia, dar în vreme ce ei mulţumeau pentru invitaţie, refuzau de fapt acea ospitalitate.

„Suntem prea bătrâni, avem tabieturile noastre", spusese doamna Kindschi, ea are noi perspective. Eu vreau doar să stau la fereastră.

— Este o lume în miniatură, spuse Hugo înţelegător.

— Văd că aţi înţeles, spuse bunica Uttei zâmbind. Când plec la Paris, mi-e tare dor de casă, de soţ şi de viaţa pe care o trăiesc de atâţia ani, de fiecare dată este greu să stau şi timpul pe care mi-l planific, alături de familia mea.

Era între acei oameni o înţelegere minunată, o afecţiune adâncă între cei doi bătrâni, iar dacă i-ai fi despărţit unul de celălalt ar fi însemnat să-i laşi complet fără rost pe amândoi.

Utta însă era altfel, se gândi el. Era vremea ca ea să vadă şi alţi oameni de vârsta ei, să găsească prieteni care să-i mai îndulcească singurătatea, experienţe care să-i anuleze ignoranţa faţă de lume. Totuşi chiar şi după asemenea gânduri, Hugo ştia că ea nu s-ar schimba prea mult. Avea ceva atât de proaspăt şi neîntinat în firea ei, încât uneori şi el se gândea că mai bine i-ar fi fost în lumea ei mică, conservatoare. Îşi râdea însă în sinea lui, învinuindu-se de a fi prea imaginativ.

— Sunt eu oare mai diferită de celelalte fete pe care le ştii? Îl întrebase Utta într-o zi.

— Este o diferenţă, dar este în întregime un avantaj al tău, îi răspunsese el.

— Nu, nu este adevărat, spusese ea. Nu vrea nimeni să fie ciudat, să se holbeze la tine toţi, să te bârfească.

— Aici greşeşti, spuse Hugo. Dar ştiu ce vrei să spui. Te asigur însă că oamenii se vor holba la tine deoarece eşti frumoasă.

— Sper să fie aşa cum spui tu, răspunse ea serioasă, făcând o mutrişoară de copil uimit, de Hugo se simţi imediat îmboldit s-o ia în braţe.

Îi spunea destul de des că va avea grijă de ea, dar ştia prea bine că existau şi nişte lucruri pe care nu le putea niciodată face, nu-i putea da acea siguranţă de care ea era instinctiv lipsită.

Nu-i putea scoate din minte frica ei de a nu face gafe în public, sau alte greşeli pe care le fac cei neexperimentaţi, oricât de tare s-ar strădui cineva să-i apere.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el zâmbind.

— Nu vreau să-ţi fie ruşine de mine, răspunse ea.

El se gândi o clipă şi vru să-i spună ce mult însemna ea pentru viaţa lui, cât era de interesat şi încântat de ea, cum încerca un sentiment cu totul nou, pe care nu-l mai încercase şi cu alte femei, dar...până la urmă râdea în sine de acele gânduri ridicole. Ea era numai un copil şi chiar dacă era normal să se ataşeze de el, îl credea în orice caz un bătrân, un adult. Când va ajunge în Anglia, va întâlni mulţi tineri, care vor fi mai potriviţi pentru a fi lângă ea, ar fi amuzanţi şi încântători.

Hugo însă, se întrebă totuşi, de ce nu voia să o vadă pe ea alături de tineri pe care îi întâlnise pe la sindrofii, cei pe care el îi considera drept nişte coate-goale fără minte.

„Uite că îmbătrânesc", îşi spuse el, idee care îi displăcea mai mult decât orice altceva.

Dacă Utta fusese tulburată de despărţirea ei de bunici, ei bine, nici el nu se descurcase mai lesne cu Carole.

Carole venise la el în cameră înainte de plecarea lui şi începuse să-şi dea frâu liber pasiunii, după care încheiase cu lacrimi şi reproşuri.

— Când te mai văd? întrebase ea de dimineaţă.

— Te întorci în Anglia sau pleci direct în America atunci când vei părăsi staţiunea, o întrebase el.

— Cum de mă întrebi aşa ceva, cu atâta cruzime? sărise ea. Sigur vrei să mă întorc în Anglia?

— Da, răspunse el apatic, voiam să ştiu doar ce planuri ai.

— Planul meu este să fiu cu tine, răspunse ea catifelând cuvintele.

— Va fi cam greu, spuse el.

— Ce vrei să spui?

El luă o ţigară.

— Ai uitat că mă voi juca de-a scufiţa roşie cu Utta? Mi-am asumat răspunderea să am grijă de ea şi s-o plimb prin lume, să vadă şi ea totul aşa cum este.

— Dumnezeule mare! Dar nu ai destule verişoare care să se poată ocupa de aşa ceva? întrebă Carole.

— Destule, spuse el. Dar vreau să mă ocup personal de ea.

— Deci asta este, spuse Carole.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta?

— Ba lasă că ştii tu prea bine, spuse ea, dar nu te credeam chiar aşa de sensibil cât să te apuci de legănat copii. Apoi nu-i dai şi ei nici o şansă. Eşti primul bărbat pe care l-a văzut, sigur că e moartă după tine, dar dacă s-ar uita puţin împrejur, ar putea vedea altfel lucrurile.

— Chiar mă aştept la aşa ceva, spuse Hugo. În ceea ce mă priveşte, află că interesul meu pentru ea porneşte de la faptul că este fata lui Andrew.

— Poţi să spui prostia asta oricui, căci ştiu eu ce ştiu, explodă Carole.

Hugo dădu din umeri.

— Bine, fie cum spui tu.

Carole îşi muşcă puţin buzele, după care spuse:

— Nu ne certăm cumva?

— Nu, sigur că nu, spuse Hugo.

— Te iubesc Hugo! Ştii, nu?

— Mi-ai mai spus tu câte ceva, replică el, dar fiecare înţelege sentimentul acesta în feluri particulare.

— Nu cred să te fi iubit cineva ca mine, spuse ea.

— Mă simt flatat, spuse el, eşti foarte dulce şi generoasă.

— Cred că ne potrivim tare bine, spuse ea repede.

El îşi dăduse imediat seama de rostul vorbelor ei şi fu cuprins de o jenă. Nu mai era nici un fel în care s-o oprească din ce voia să spună.

— Nu vreau să te părăsesc Hugo, continuă ea. Vreau să fiu cu tine, nu poţi înţelege asta?

Înţelegea el foarte bine, dar făcea pe prostul deliberat.

— Dragă, dacă vii în Anglia ne mai vedem noi, aşa pe furate. Vii tu la Rox, iar eu voi avea destulă treabă la Londra.

— Dar nu asta vreau eu, replică ea. Of, nu fi obtuz, de ce nu vrei să mă iei de nevastă?

— Ia te uită! Sprâncenele lui se ridicară mirate de parcă ar fi auzit lucrul acesta pentru prima oară. Draga mea, aş fi un soţ înfiorător, nimeni nu s-ar putea obişnui cu toanele mele, mă apucă nebunia şi mă ţine câte o săptămână, iar de divorţ am oroare.

— Nu ar fi nici un divorţ dacă te-ai însura cu mine, spuse Carole, aş fi o nevastă bună, ştii doar că avem aceleaşi gusturi în privinţa oamenilor şi a lucrurilor, sunt bogată Hugo, ştii bine; chiar dacă ai şi tu bani, nu cred că există cineva în Albion care să nu vrea şi oarece dolari americani. Însoară-te cu mine şi vom fi fericiţi.

Drept răspuns Hugo o luă de după umeri şi o sărută pe obraz.

— Draga mea Carole, spuse el, nu ştii ce ceri, eu sunt un burlăcoi înveterat şi mă îndoiesc că mă voi căsători vreodată aşa cum ar vrea şi bunică-mea. Unde mai pui că dacă aş face-o, aş reuşi să devin grozav de plictisitor.

— Oh Hugo, cum de poţi fi aşa de prost! strigă Carole, nu ai fi niciodată plictisitor şi îţi promit că nu voi divorţa niciodată de tine. Însoară-te cu mine şi vom fi deosebit de fericiţi împreună.

Încetişor, el de desprinse din îmbrăţişarea ei, de braţele acelea unduitoare care i se încolăciseră de după gât.

— Îmi pare rău că pot trece drept un mare egoist, spuse el suav, dar vreau să mă simt liber.

Carole își cam înfipse unghiile în palme, ca să nu urle cumva de furie sau să se repeadă la el.

— Mai gândește-te, se rugă ea. Vei vedea că-ți va fi dor de mine în săptămânile ce vin, până ce voi veni și eu la Londra. Gândește-te și închipuie-ți cât vom fi de fericiți împreună. Promiți?

— Da, mă voi gândi, promise el.

Când fu în sfârșit lăsat în pace, răsuflă ușurat de parcă trecuse printr-un pericol care nu contenise încă.

Își dădu seama cât fusese de nebunesc gândul de a se însura cu ea. N-o iubise niciodată. Păruse numai bună pentru poftele cărnii, dar numai înainte de a i se fi predat așa de repede.

"Bărbatul este vânător", se gândi el, pomenindu-se repetând vechiul proverb. Se mai gândise el, că dacă va fi să-și găsească pe cineva de însurătoare, va trebui să aibă loc și o vânătoare înainte. Indiferent ce-i spusese el lui Carole despre libertate, știa că într-o bună zi va avea nevoie de un moștenitor la Rox. Nu putea suporta gândul că Eddie va intra acolo și-și va aranja meticulos porțelanurile în dulapuri, într-o manieră afectată care îl făcuse pe Hugo să simtă că ar vrea să-l lovească pe dobitoc.

Nu, copii voia, fii straşnici care să învețe să tragă cu pușca și să vâneze, fiice care să împodobească casa cu frumusețea lor. Un gând minunat! Apoi Hugo râse în sinea lui. Cât de pompos putea gândi! Totuși toată vorbăria despre căsătorie îl făcea să simță oarecare seriozitate. Venise în Elveția sperând că la întoarcere să fie logodit. Știind poate că Utta îl salvase de la o prostie de neiertat, putea să-și dea seama că fără ea, ar fi devenit din ce în ce mai interesat de Carole, ar fi fost atras pe drumul pe care ea încercase să-l atragă cu acele nopți de amor înfocat.

Da, Utta era cea căreia trebuia să-i mulţumească. Nu ştia însă că, în camera ei, Carole gândea aceleaşi lucruri cu nişte nuanţe diferite însă;

— Blestemata asta de patinatoare, spunea ea ca leul în cuşcă, ea m-a dat peste cap, dar nu trebuie să mă las învinsă.

Rostise aceste cuvinte sfidătoare, holbându-se în oglindă.

O să-i lipsesc, îşi spuse ea, acele nopţi de amor aprins trebuie să fi fost şi pentru el de neuitat. După aceea, când o avusese lângă el pe Utta zi de zi, aflase şi el cât de goală putea fi mintea unei fete de felul ei, neumblată prin lume.

Carole se gândi la ea când avea aceeaşi vârstă, la banalităţile pe care le înşirase cu o încredere zdrobitoare, la felul ei de a nu putea urmări nişte argumente şi de a eşua în conversaţiile serioase. Fusese fericită numai când oamenii o băgaseră excesiv în seamă şi-şi amintea că, fiind soţia lui Dave, cerşise complimente aşa cum alte femei cereau bomboane sau băuturi.

O să-l plictisească ea repede, îşi spuse ea strâmbându-şi gura de ciudă, încerca să-şi stimuleze propriul moral ca să-şi poată spune că refuzul nu fusese cel final.

Nu poate fără mine, se gândi ea, amintindu-şi de Dave, care nu putuse să trăiască fără ea.

Numai că Hugo era cu totul deosebit de Dave. Nu mai văzuse ea altul la fel care să fie atât de liber, deşi faimos pentru crailâcurile lui. Ceea ce ea nu putuse niciodată înţelege, era că el considera femeile ca pe nişte obiecte de uz zilnic, din cele bune însă; reprezentau ceva frumos, aşa cum este frumos un vas cu flori care apare la un moment dat pe masă. Se desfăta cu ele; voia să le aibă pentru o scurtă vreme pe fiecare, dar nu dorea să le aibă veşnic. Nu se gândea că ar putea fi el acela de care altcineva s-ar putea dispensa.

— Măcar de-ar fi gelos! Unde era vorba de femei era şi el prezent! Dar exclusivitatea i se părea ceva fără sens...

—Îl prind eu, spuse Carole din nou, ca un semn al hotărârii ei nestrămutate. Se depărtă apoi de privirea propriilor ochi, ca să nu vadă ascuţişul fricii şi posomoreala durerii.

Undeva deasupra norilor, Hugo se gândea cu uşurare că scăpase de ea pentru totdeauna. Nu avea nici o intenţie să reînnoiască legătura cu ea, chiar dacă venea la Londra. Nu era nimic mai deprimant decât o afacere amoroasă încheiată aşa. Cât îl priveşte pe el, această afacere durase numai câteva zile. Doar perseverenţa ei mai prelungise viaţa amorului pierdut şi-i dăduse prilejul să reflecteze că nu trebuia să fie atât de dur cu ea sau mitocan, deoarece la un moment dat se gândise serios la ea.

Din punctul lui de vedere, îşi luaseră rămas bun pe vecie. Aşa că se aşeză şi mai comod pe scaun şi hotărî că femeile sunt un mare blestem pe lumea asta. Numai mişcarea uşoară de lângă el îl făcu să-şi aminteascpă de Utta.

Era tare simpatică în hainele ei de călătorie, un sacou cadrilat de culoare albastră şi o cămaşă asemănătoare, la care se adăuga şi o pălărie asortată, minunat potrivită cu buclele ei strălucitoare. Avea haine simple şi puţin costisitoare, dar de la bunica ei moştenise abilitatea de a face să pară elegantă orice ar fi purtat.

—Te distrezi? o întrebă.

Ea zâmbi şi răspunse cu ochi strălucitori.

—Mi-era frică să nu-mi fie rău, dar mă simt minunat!

—Asta e bine.

—Nu mai vorbesc, poate vrei să dormi, spuse ea. Bunica îmi spunea că nimic nu e mai plictisitor decât o femeie care vorbeşte neîncetat în tren sau în călătoriile lungi, când bărbaţii vor să doarmă.

— Dar nu sunt deloc obosit, spuse el. Cuvintele ei treziseră în el sentimentul că ar fi bătrân şi de neluat în seamă.

„E foarte tânără", îşi spuse el, şi simţi că trebuie să-şi repete de o sută de ori aceleaşi cuvinte într-o singură zi.

În timp ce zburau, nu numai Carole şi bunicii Uttei se gândeau la ei, regretându-le plecarea, ci chiar Ernst se trezi smuls de don Carlos din mulţimea de prieteni care-l felicitau la o halbă de bere.

— Vreau să vă vorbesc, spuse el.

Ernst îşi puse jos berea cam nemulţumit şi-l urmă pe acel domn într-un colţ unde erau mai feriţi de urletele celor de la bar.

— Care-i problema domnule, întrebă el.

Îl ştia bine pe don Carlos, din vedere şi după reputaţie. Chiar dacă era treaba lui să aibă parte de asemenea specimene, simţea o scârbă acerbă faţă de acel american, ca şi faţă de ceilalţi compatrioţi ai lui.

— Despre Utta vreau să vorbim, spuse don Carlos.

Ernst nu făcea decât să aştepte, ştia că veneticul acela încercase să pună mâna pe Utta pentru un film nenorocit, mai ştia că acest specimen, o supărase pe fată, nu se ştie prin ce mijloace.

— Ştiţi că-i ofer un rol mare la Hollywood? întrebă don Carlos.

— Da, am auzit, spuse Ernst.

— M-a refuzat, dar am motive să cred că într-o zi mă va căuta. O voi întâlni eu în Anglia, dar când va veni să-şi vadă bunicii, dă-mi şi mie de ştire. Vin imediat din America, dar oricum îţi las o carte de vizită.

Don Carlos scoase un pix de aur din buzunar şi o carte de vizită pe care scrise un număr de telefon. În timp ce el făcea asta, Ernst îl privea cu oarecare îndoială şi neplăcere, deoarece avu o mutră cam acră atunci când luă cartonaşul acela.

— Asta este pentru dumneata, spuse don Carlos scoţând nişte bani din portofel.

— Nu, domnule, mulţumesc, spuse Ernst.

Refuzul lui păru să-l aţâţe pe don Carlos.

— Dar trebuie să-i primeşti neapărat. Unde mai pui că mai sunt persoane în oraş care nu ţi-au oferit încă de băut.

— Aş prefera să nu iau bani de la dumneavoastră, domnule, refuză Ernst.

— Înţeleg, spuse Carlos, faci ceea ce faci pentru Utta deoarece ţi-e dragă, aşa şi trebuie, eşti demn de laudă pentru acest lucru. Este o fată tare drăguţă şi va ajunge departe, îţi promit, poate că m-am apropiat de ea prea repede. Este prima oară când concurează la un aşa campionat şi în scurtă vreme va fi foarte dornică să-şi consolideze avantajul dobândit acum. Dacă vine la mine, voi aranja eu totul pentru ea.

— Nu va veni, spuse Ernst încet.

— De ce spui asta?

— Cred că ştiţi şi dumneavoastră răspunsul la fel de bine ca şi mine, domnule!

Don Carlos se holbă în urma lui cu o strâmbătură urâtă pe chip, în acel moment urând-o parcă şi pe Utta. Simpla menţionare a acelui nume, îi făcea pe oameni să se uite chiorâş la el.

„Un nătâng şi un prostănac", aşa îl numise Carole şi cuvintele acelea îi răniseră profund mândria.

Nu era nici prostănac, nici nătâng, numai că în viaţa lui nu dăduse peste nimeni ca Utta. Se gândi la frumuseţea ei speriată şi simţi din nou acea excitare care pusese atunci stăpânire pe el, în camera lui Carole.

Poate că fusese prea impetuos, poate că speriind-o nu măsurase prea bine şansele şi totuşi din acea teamă a ei retrăise nişte clipe minunate, aşa cum nu mai simţise de ani de zile. Nu era nici un motiv ca acest instructor să fie dur cu el. Omul era

aprins de succes, asta era problema lui, toţi sunt la fel. Succesul îi se urcă mult mai repede la cap decât vinul.

Mormăind nişte cuvinte în barbă, don Carlos se duse s-o caute pe Carole. Ştia bine cam ce simţea şi ea după plecarea lui Hugo şi voia să încerce să prindă din urmă ceea ce tocmai pierduseră amândoi.

Ploua când avionul ateriză la Londra şi Utta îşi înfăşură cât mai bine pardesiul pe corp, deoarece cu vântul nu era deloc de glumit. Îi pătrundea la oase. Era obişnuită cu frigul, dar acesta era diferit de gerul uscat din Elveţia.

— Tare este întunecat, nu? îl întrebă ea pe Hugo, după ce trecuseră de vamă şi acum se îndreptau spre uriaşa limuzină lângă care aştepta un şofer în uniformă.

— Întunecat? întrebă Hugo. După părerea mea nu este decât o zi urâtă.

Utta se gândi la soarele strălucitor care lumina ferestrele de acasă şi o cam trecură fiorii. Nu era prea cinstit să compare lumea veche cu cea nouă, după atât de puţină vreme. Se îndreptă în scaun ca să vadă mai bine străzile pe unde treceau.

— Aici nu există şi sate, nu ajungem şi la ţară? întrebă ea după o vreme.

— Nu aici, spuse Hugo, tot ce-i aici se cheamă Londra.

— E foarte mare, spuse ea oftând, „iar eu aşa de mică", adăugă ea în sine, cuvinte pe care şi le va fi repetat destul de des în zilele următoare.

Casa bunicii lui Hugo, de exemplu, părea enormă cu toate că Hugo îi spusese că bătrâna lady Dowager Loth trăia modest.

Era o casă înaltă şi urâtă, cu cinci etaje, aproape de piaţa Berkeley, având o scară strâmtă şi camere înalte.

Lady Loth îi aştepta în salon. Uttei i se păru o cameră întunecată, fără altă culoare care s-o lumineze. La început abia

de-şi putu vedea gazda printre atâtea măsuţe şi scaune înalte, porţelanuri şi scrinuri, lucruri care păreau să umple casa până la refuz.

După aceea, într-un scaun de lângă şemineu, Utta văzu o femeie bătrână care nu prea semăna cu bunica ei. Era mătăhăloasă, osoasă şi aparent fără o formă anume, iar părul ei alb era neglijent prins la spate, pe ceafă. Purta o rochie neagră fără vreo pretenţie de eleganţă, iar la gât atârna un şirag de perle învechite şi decolorate, care erau practic nevandabile din cauza concurenţei japoneze din ziua de azi. Pe degetele umflate de reumatism, lady Loth purta o sumedenie de inele cu pietre preţioase, dar cu o montură demodată, în metale care mai trebuiau lustruite.

— Deci ea este fiica lui ANDREW! exclamă ea cu o voce fermă în timp ce Hugo o săruta. Tot atunci Utta privi în cea mai pătrunzătoare şi tăioasă pereche de ochi albaştri pe care îi văzuse în viaţa ei.

— Da bunico, fata lui Andrew, repetă Hugo.

— Nu semeni deloc cu el, spuse cucoana cu un ton aproape acuzator.

— Bună ziua, spuse Utta cât putu de politicoasă.

Bătrâna doamnă îi puse o mână pe umăr.

— De ce-ai stat ascunsă atâţia ani? Nu e prea frumos din partea ta, ştii?

— Dar bunico, nu te mai holba aşa la bietul copil, nici măcar n-a apucat să se aşeze, spuse Hugo. Am călătorit mult şi sper că putem bea aici măcar un ceai.

— Lasă că ştiu eu că vrei tu şi ceva mai tare, nu numai ceai, spuse lady Loth cu un chicotit. Sună din clopoţel, nu ştiu de ce mai întârzie Baxter cu ceaiul.

— Chiar când spusese aceste cuvinte, intră un valet bătrân, care se chircise de tot în hainele prea mari pentru el, şchiopătând şi aducând o tavă mare din argint.

Utta privea fascinată cum era aşezată masa lângă bătrâna doamnă.

Nu mai văzuse în viaţa ei atâta argint la un loc, un ceainic cu apă fierbinte, un altul mai mare pentru amestec, apoi tot felul de vase mai mici pentru frişcă, zahăr sau lapte. Ceştile şi farfurioarele erau din cel mai frumos porţelan chinezesc văzut vreodată. Dar în ciuda fastului nemaipomenit, de mâncare nu prea era mare lucru. Doar câteva felioare de pâine cu unt care nu aveau nici un gust, o prăjitură fadă şi ciudată, şi apoi nişte biscuiţi care nu fuseseră păstraţi în cutie ermetică şi de aceea se înmuiaseră.

— Ce mai faci Baxter? întrebă Hugo.

— Cât se poate de bine, spuse el cu o voce tremurată.

— Cu Baxter nu prea sunt probleme, afară de faptul că se tot gândeşte la câţi ani are, spuse lady Loth. Are intenţia să se retragă, dar i-am spus să-şi mute gândul de la aşa prostie, este cu doi ani mai tânăr decât mine.

— Vei împlini optzeci luna viitoare, nu bunico?

— Cam aşa, spuse ea. Nu-i nici un secret vârsta mea, dar nici nu mă gândesc mereu la ea. Un whisky cu apă minerală pentru lord, Baxter!

— Prea bine, lady.

Bătrânul ieşi şchiopătând din cameră şi Utta îl privi ca fascinată.

Avea să afle mai târziu că lady Loth era o figură...

— Dacă la vârsta mea nu pot să spun ce gândesc, atunci când? remarcă ea ca de obicei, vorbe după care ar fi urmat vreo observaţie răutăcioasă la adresa vreunui interlocutor.

Fusese căsătorită de trei ori; prima oară când era tânără, cu un ofiţer de cavalerie impetuos din toate punctele de vedere. A doua oară cu bunicul lui Hugo căruia lui îi fusese devotată; iar a treia oară o făcuse la şaizeci de ani, când era văduvă, cu lordul Loth, un mareşal cu faimă care murise acum zece ani.

— Trăiesc aici foarte rustic, nu trebuie să te aştepţi la cine ştie ce lux, îi spuse ea Uttei.

Hugo zâmbi.

— Nu mă aştept, sigur că nu, sări Utta. Găsea această casă, care nu se schimbase probabil de treizeci de ani, impresionantă pe de-o parte, şi înspăimântătoare pe cealaltă.

Hugo avu deodată dorinţa de a-i arăta moşia lui Rox, să-i vadă mutra la vederea bătrânului conac, cu mobila lui elegantă, tavane pictate şi tablouri scumpe.

Important era însă ca Utta să-i întâlnească familia şi era mai bine ca acest lucru să se petreacă la Londra. De parcă i-ar fi citit gândurile, lady Loth spuse:

— Soră-ta, Pamela, vine mâine de la ţară. A fost pe aici şi a făcut mare tevatură auzind că trebuie s-o găzduiască pe Utta în apartamentul lor: „Ştii cât suntem de înghesuiţi, bunico. Utta ar putea sta în camera lui Walter, ce-ţi mai baţi tu capul cu o fetişcană".

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— I-am spus că dacă m-aş fi sclerozat, aş fi înştiinţat-o mai demult. Dacă nu e loc pentru copilul lui Andrew în această casă, înseamnă că s-au dus toate pe copcă, conchise lady Loth cu vehemenţă. E bine şi pentru servitori să aibă ceva de făcut, se cam lenevesc. Nu-i mai pot ţine în frâu ca înainte. Aveam şi multe petreceri...

Se opri puţin, apoi continuă:

— Adevărul este că majoritatea prietenilor mei au cam răposat. Dacă vreau să mai dau acum o petrecere, nu pot să

invit decât nişte fantome. Ea vorbise tăios şi fără a căuta să-şi atragă simpatia, iar Hugo se apropie de ureche şi-i spuse:

— Gata bunico, ştiu eu că ai mereu câte doi fanţi tineri care să se ţină după dumneata.

Ea chicoti puţin auzind aceste vorbe.

— Generalul se ţine mereu după mine, dar e surd de-a binelea, nu poate auzi nimic din ce-i spun şi nu-mi convine să-mi risipesc perlele mele de cuvinte înţelepte.

Hugo îşi dădu capul pe spate şi râse tare.

— Eşti de nevindecat bunico! Mă întreb dacă eşti într-adevăr genul de părinte de care Utta are nevoie, a fost crescută foarte rigid. O s-o sperii de moarte dacă nu o iei cu binişorul.

— Nu şi dacă mai stă ceva vreme cu tine, replică ea cu anume subînţeles. Apoi zâmbind puţin spre Utta, spuse:

— Dacă ţi se pare posomorât la noi, sopune-mi, mai există şi camera lui Walter, cu toate că prea confortabilă nu este.

— Sunt sigură că aş fi fericită aici, spuse repede Utta, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră că vreţi să aveţi grijă de mine.

Lady Loth o privi scrutător.

— Există o asemănare cu Andrew în felul cum zâmbeşti, spuse ea. Era un băiat tare bun.

— Aş fi vrut să-l fi cunoscut.

— Şi eu, spuse lady Loth simplu. N-a fost prea frumos din partea lui să se căsătorească aşa, nu pot să-mi închipui ce-o fi fost în capul lui.

— A vrut numai să facă după cheful lui, spuse Hugo. Ştii tu, bunico, acesta e un lucru pe care l-am moştenit cu toţii.

— Ar fi bine ca măcar tu să nu faci aşa, spuse ea. Ce s-a întâmplat cu americanca?

— Vorbeşti despre Carole Munton? întrebă el cu răceală.

— Ştii bine că despre ea este vorba, spuse lady Loth. Am auzit că te ţineai după ea, sau mă rog, ea după tine?

— Da, aşa este, încuviinţă el. Am fost împreună, dar ea, fireşte, a rămas în Elveţia.

— Nu e nimic firesc aici, spuse lady Loth. Ai terminat cu ea, nu?

Hugo se uită la ea cam stânjenit. Era sigur că Utta asculta, cu ochii cât cepele, plini de interes, privindu-l când pe el, când pe ea.

— Eşti prea curioasă şi devii indiscretă, bunico, spuse el evaziv. Pot s-o conduc pe Utta şi să-i arăt camera ei?

— Bineînţeles că nu! Ellen va face acest lucru când se va termina cu despachetatul, nu-i deloc nevoie să ne mâni de la spate în felul tău modern. Ellen are şi ea nevoie de un anumit timp.

— Bine atunci. O s-o las pe Utta cu tine şi voi veni apoi s-o iau la cină, mâncăm în oraş ca să mai vadă şi ea cum e Londra.

— Oh, ce frumos! exclamă Utta. Era pentru prima oară că auzea aşa ceva şi chipul îi radia de fericire. Dar cu ce trebuie să mă îmbrac?

— Ai o rochie de seară? Da, sigur că ai, te-am văzut cu ea la St. Moritz.

— O am şi pe aceea şi încă una scurtă. Bunica zicea că la Paris toate fetele umblă cu rochii scurte. E nouă şi foarte şic.

— Bine, pune-o pe aceea, spuse Hugo zâmbind. Ai şi o pelerină de seară? Dacă nu, o să luăm de la bunica, cu toate că ale ei sunt vechi şi miros a naftalină, deşi rele nu sunt nici pentru o mantie princiară.

— Da, chiar aşa este! Miros a naftalină! izbucni lady Loth, cu parapon. Va alege Ellen. Le aeriseşte în fiecare iarnă şi apoi le pune la loc în sertar cu lavandă. Auzi, naftalină! Pfui! Ia-o din loc, ai devenit prea neruşinat ca să fii nostim.

— Îmi pare rău bunico, dar împrumută-i şi Uttei ceva. Vom ajunge prin toate locurile pretenţioase şi nu vom fi înapoi până la ziuă, deci nu e nevoie să ne aştepţi.

— Nici să nu-ţi închipui că aş face aşa ceva, replică bunică-sa. Dar mă bucur că o scoţi şi pe ea în lume. Eşti băiat bun când vrei. Ochii lor se întâlniră şi ai ei clipiră cu un anume acord năstruşnic.

Îşi puse mâna pe umărul Uttei când trecu pe lângă ea şi-i zâmbi, deşi chipul ei avea un aer cam neîncrezător.

— Nu-ţi fie frică de ea; spuse el. Mai mult latră, că de muşcat nu prea muşcă.

Utta se uită cu luare-aminte la lady Loth. Era cea mai aprigă doamnă venerabilă din câte văzuse ea la viaţa ei.

— Mai mănâncă ceva, îi spuse aceasta, şi spune-mi cum este Elveţia.

După cum avea să descopere Utta, lady Loth era o minunată ascultătoare de poveşti. Era curioasă pentru orice şi oricine. De fapt, acest lucru o menţinea tânără. Niciodată nu pierduse legătura cu lumea şi chiar dacă nu era de acord cu toate inovaţiile, era prea perspicace ca să nu le observe.

Utta îi povesti despre bunicii ei, cum îl găsise pe Hugo, şi cum îl salvase de pe munte când îşi rupsese glezna.

— Un început romantic, chicoti bătrâna doamnă. Şi după ce i-ai spus cum te cheamă şi a aflat că eşti copila lui Andrew?

— N-a fost chiar aşa, spuse Utta şi îi povesti ce se petrecuse după ce el descoperise acel blazon pe inelul purtat de ea la competiţie.

— Aşadar eşti campioană de patinaj, spuse lady Loth.

— Am fost a doua, spuse Utta.

— Şi vrei să faci carieră cu acest lucru?

— Nu ştiu exact, răspunse ea. Nu cred că mă lasă bunicul.

Lady Loth scoase o exclamaţie de uimire, de parcă părerea lui Nicolaus Kindschi nu mai conta oricum, dar nu spuse nimic. Utta continuă:

— Cred că va decide Hugo ce trebuie să fac, el m-a adus aici ca să-mi găsesc rudele.

— Şi îl vei lăsa pe el să-ţi dirijeze mişcările?

— Da, răspunse Utta. El a aranjat tot cu bunicii mei şi le-a promis să aibă grijă de mine cât voi sta aici.

— Uite că bonă nu fusese Hugo până acum, spuse lady Loth cu năduf, aproape mormăind pentru sine, după care adăugă cu o anumită privire speculativă: asta o fi salvarea lui.

12

La sfârşitul săptămânii mergem la Rox, spuse Pamela şi Utta se simţi cuprinsă de bucurie. Cu toate acestea, ea nu răspunse nimic, deoarece o găsea pe sora lui Hugo cam greu de înţeles.

Nu semăna cu nimeni dintre cei pe care îi ştia ea. Arăta bine şi totuşi prea semăna cu Hugo ca să fie feminină, era vioaie şi avea un fel de a fi tăios, care constrasta cu inima ei bună. Era însă greu previzibilă. Era prietenoasă cu toţi cei întâlniţi, dar de fapt punea barieră între ea şi ceilalţi.

Utta încercă să-i explice aceste aspecte lui Hugo, care o întrebase cum se descurcă cu Pamela, dar nu înțelese mare lucru din puținele ei cuvinte.

— Știu ce vrei să spui, zise el. Află că Walter este un om care îi crucifică pe cei ce trăiesc în jurul lui, așa că asta a fost influența. E cel mai politicos din Camera Comunelor, și cu asta am spus tot.

Utta înțelese punctul lui de vedere. În același timp însă, când îl întâlni pe Walter, descoperi că se înțelegea ușor cu el. Era nevoie să-l asculți numai, în timp ce el tuna și fulgera despre economia mondială și despre mașinațiile comuniștilor. Totuși era un administrator priceput.

„Este una dintre pietrele de temelie ale partidului", spusese cineva odată, iar Hugo exclamase:

— Dumnezeule! Asta era problema lui!

Celelalte rude ale lui Hugo fură cam tulburătoare pentru echilibrul Uttei. Erau o groază de veri de diferite vârste, dar aceștia luați laolaltă se asemănau foarte mult. Femeile erau îmbrăcate otova și afișau vârste incerte, în timp ce bărbații erau ori îndesați, ori lungi și deșirați, dar cu toții se pricepeau de minune să-și încălzească dosurile la căldura căminului.

Mult mai interesante decât întâlnirile cu ei, erau comentariile lady-ei Loth în privința fiecăruia.

— George era ca un taur, dar la patruzeci de ani s-a însurat. Nevastă-sa arăta ca o ființă în gura căreia untul nu se topește niciodată, dar își conduce casa și soțul cu un drug de fier. Servitorii se tem rău de tot de ea, nici nu-și mai cer zilele libere.

— Hetty! Oh, bietul tata spunea mereu că această făptură era inconstantă; se schimba la mare ca un copil. Se credea artistă, dar singurul lucru pe care ar putea să-l deseneze, ar fi pensionul de fete unde a studiat cum să rămână fată bătrână, deși și pe acela ar trebui să i-l schițeze cineva înainte.

— Şi acum iată-l pe Eddie...lady Loth se opri cu un zâmbet acru pe buze.

Utta se întâlnise deja cu el şi-l considerase contra naturii. Exista ceva hazliu în făptura lui curăţică şi periată, cu manechiura făcută. Când vorbea, avea obiceiul să-şi răsfire grotesc degetele. Apoi mai era şi felul afectat al discuţiei, îşi accentua cuvintele de ţi le puteai închipui mari de-o şchioapă în faţa ochilor:

— Am fost PESTE MĂSURĂ, DA, PESTE MĂSURĂ DE UIMIT, draga mea, când am auzit că Hugo a găsit-o pe fiica lui Andrew. Cine putea să-şi IMAGINEZE aşa ceva? CREDEAM că moştenitorii descoperiţi târziu apar NUMAI în romanele Mariei Corelli.

Da, Eddie era ca un personaj de roman de doi bani, se gândi Utta, dar apoi se pomeni spunând aceleaşi lucruri şi despre alte rubedenii ale lui Hugo, la urma urmei şi ale...ei.

Se pomeni uitând mereu că aparţinea acestei familii de degeneraţi şi îi venea greu să nu răbufnească împotriva maladivei curiozităţi cu care o descoseau: unde fusese până atunci şi unde se ascunsese până la întâlnirea cu Hugo.

— Mă simt ca pusă în cuşcă în zi de iarmaroc, îi spuse ea lui Hugo. Nu mă consideră ca pe o fiinţă umană, ci ca pe un exponat, ceva ciudat pe care te-ai apucat tu să-l aduci din călătoriile tale ca să se mire ei.

Hugo râse la aceste cuvinte. Descoperise că pe sub aparenta mască de blândeţe, Utta avea un spirit deosebit de viu şi de picant.

Astfel ea ajunse să-i spună ce credea despre oamenii pe care ajungea să-i vadă, şi chiar dacă ea nu-şi dădea seama, Hugo se distra de minune privindu-i chipul când vedea ceva neobişnuit.

Emoţiile îi brăzdau, una după alta, chipul tânăr ca şi cum ar fi fost şocată - lucru care se întâmpla des - de vreo remarcă prea dură, de cântăreaţa goală de la cabaret sau de trupurile goale

ale actorilor de la teatru, ei bine roşea imediat, faţa ei albă devenea purpurie într-un chip care lui i se părea încântător.

— Prea îi arăţi fetei multe deodată, îi spusese lady Loth lui Hugo. O să-i provoci o indigestie intelectuală, dacă nu cumva s-o fi căptuşit deja cu vreuna din aşa-zisele tale restaurante şic.

— Trebuie să crească şi ea odată şi odată, replicase el laconic.

Utta se băgase şi ea în vorbă:

— Dar vreau să văd totul, vă rog, să nu-l opriţi. Vreau să merg peste tot, mă simt tare ignorantă când aud oamenii vorbind despre lucruri pe care eu nu le cunosc.

— Tu habar n-ai ce vezi şi ce nu vezi, zâmbise Hugo şi o luase în continuare cu el peste tot.

Merse la petreceri, unde se serveau cocteiluri şi care i se păreau prea tari, în locuri care o speriau deoarece, la un moment dat, îi spusese lui Hugo: „devine omul invizibil, te pierzi de tot prin mulţimea de oameni care nu se ascultă unii pe alţii, ci par doar să vorbească toţi deoadtă pe diferite tonuri şi voci".

O duse şi la câteva dineuri pretenţioase şi la un bal dat nu în cinstea celor aşa-zişi debutanţi, ci „proaspăt căsătoriţi". Acolo ea se simţi bine, era moartă după dans, dar când Hugo îi ceru a doua zi părerea, Utta fu devastator de sinceră:

— Bărbaţii au fost tare simpatici, spuse ea. Îmi spuneau cât de mult se plictisesc sau îmi făceau complimente.

— Cred că încercau să te vrăjească, îşi dădu cu părerea Hugo.

— Asta e vrăjeala? se interesă ea cu ochii măriţi.

El râse din nou cu poftă, iar Utta adăugă:

— Ştiu că sunt prietenii tăi şi nu trebuie să fiu răutăcioasă cu ei, dar...chiar îţi plac atât de mult? Se pare că nu sunt atât de înzestraţi cu minte la fel ca tine, iar când vorbesc reuşesc să nu spună nimic.

— Dar despre ce vrei tu să discute oamenii? o întrebă Hugo.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Despre lucruri adevărate, reale, despre ce vor să facă sau despre ce au făcut deja. Sau de exemplu despre oamenii la care ţin.

— Trebuie că vorbeşti despre francezi, spuse el, dându-şi seama că acele idei or fi fost nişte sugestii de-ale bunicii ei.

Englezii sunt mai rezervaţi, nu vorbesc pentru că nu vor să-şi arate adevăratele sentimente, mai ales când au în faţă un străin.

— Şi când cineva încetează să fie un „străin"? întrebă ea.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund la această întrebare. Simţi că noi doi suntem străini?

În obraji îi apărură acele gropiţe.

— Nu, sigur că nu! Simt că suntem prieteni adevăraţi. Ea îşi luă ochii de la el ca să nu i se vadă adânca emoţie din suflet.

— Sper că aşa vom fi şi aşa vei gândi mereu, spuse el solemn.

Era prea tânără, prea tânără. Îşi amintea clar fiecare clipă când fusese cu ea şi când nu fusese.

Utta petrecu primul week-end la Londra deoarece era singura zi când lady Loth le putea invita pe toate verişoarele la ceai.

— Unii dintre soţii lor lucrează, îi spuse ea Uttei, sau cel puţin aşa spun ei că li se întâmplă, să muncească.

— Credeam că sunt prea bogaţi pentru aşa ceva, spuse Utta.

— Draga mea, să-ţi iasă din cap că este cineva prea bogat în Anglia de azi. Când eram tânără, era altfel. La Rox era câte un paharnic în spatele fiecărui scaun şi la masă ne aşezam câte douăzeci, treizeci de persoane după partidele de vânătoare. Fratele meu avea vagonul lui personal în trenul de vineri seara care ducea de la Paddington la Rox, mergeau mereu cu el şi oaspeţii care urmau să stea acolo pentru week-end. Avea servitori speciali pentru mâncare, vinul i se aducea în butoaie. Când

ajungea cineva la gară pentru Rox, aşteptau acolo o duzină de trăsuri pentru bagaje şi călători.

Lucrurile au ţinut-o aşa o vreme şi ştiu că le-am făcut ca la carte. Nu exista atunci alergătura asta de azi, nici tevatura modernă care pare a-i scuza pe toţi de lipsa bunelor maniere.

Utta descoperi că lady Loth avea concepţii solide nu numai în privinţa manierelor, ci şi în privinţa felului în care trebuie să vorbească oamenii, cum trebuie să se poarte. Se crispa de greaţă când cineva vorbea despre „fotografii", sau despre „telefon". Ea însăşi o corectă imediat pe Utta când aceasta întrebă la ce oră este prânzul.

— Vrei să spui „masa de prânz" spuse ea rece. Află că are loc la ora unu. „Prânz" iau numai servitorii, la orele unsprezece.

— Bunica ta arată tare bătrână, îi spuse Utta lui Hugo într-o zi, dar este tânără prin faptul că acordă atâta interes tuturor noutăţilor. Vrea să ştie exact ce se petrece şi mă descoase despre toate detaliile, unde mergem şi ce facem pe acolo.

— Îi place să fie la zi cu toate, zâmbi Hugo. Cred că era fascinantă tinereţe, toţi bărbaţii din jur erau amorezaţi de ea. Bunicul era tare gelos şi toţi se întrebau cum de nu ucisese pe vreunul dintre admiratorii nevesti-sii.

— E nostim să te gândeşti acum la cele petrecute atunci, spuse Utta după care adăugă mai serioasă:

— Ţi-e frică de faptul că vei îmbătrâni?

— Nu în mod special, spuse Hugo.

Ea oftă uşurată.

— Credeam că poate ţi-o fi.

— Da ce-ţi veni aşa deodată?

— Sora ta, Pamela, a spus aşa ceva. Poate că n-ar fi trebuit să ascult deoarece nu vorbea cu mine, ci cu un prieten, spunând: „Da, cred că Hugo îmbătrâneşte, nu vezi că e înnebunit să facă câte în lună şi în stele deodată, nu cum era anul trecut".

Utta îl privi pe Hugo după ce repetase cuvintele Pamelei.

— Nu ştiu ce voia să spună, cu acele cuvinte, dar cred că la vârstă se referea, adică îl sperie vârsta.

— Îţi promit c-o să-mi las să crească păr cărunt şi o să ţopăi pe aici în două bastoane, spuse Hugo ca s-o tachineze.

Zâmbea, dar fără să afle Utta, blestema în gândul lui percepţiile Pamelei, deosebit de pertinente. Pamela, îşi închipuise probabil că Utta era interesată de el ca un copil plin de afecţiune pentru cineva mai vârstnic şi mai înţelept. Acum ştia că Pamela cam simţise că între ei era şi o relaţie de amor. Hugo zâmbi la acest gând. Copila era o încântare, cea mai drăguţă creatură pe care o întâlnise el de multă vreme, dar în acelaşi timp era prea tânără pentru el...

Şi aşa cum se gândise el adesea, trebuia să-şi găsească pe cineva de seama ei.

— Eu n-aş da crezare la tot ce spune Pamela, îi zise el Uttei. Spune o groază de prostii câteodată, aşa cum fac şi prietenii ei şi ceilalţi londonezi la un loc.

Utta începuse să creadă că este adevărat, deoarece chiar în acea dimineaţă Pamela spusese:

— Păcat că ai ajuns tocmai acum, nu prea e nimeni pe aici, adică sunt cu toţii în Nassau, în Elveţia sau în sudul Franţei.

Afirmaţia era ridicolă, se gândi Utta, deoarece fiecare petrecere la care mergeau era plină de oameni, restaurantele erau şi ele pline şi era greu să găseşti un loc, mai ales în cele pe care Hugo voia să i le arate în mod special.

Fusese atât de mult timp singură sau numai cu oameni mult mai bătrâni decât ea, încât era greu să se forţeze să vorbească şi ea la fel de pedant ca ei. Aluneca mereu în capcane de exprimare sau spunea lucruri care stârneau hohote de râs din partea celor ce se aflau pe aproape. Simţea atunci o nevoie

instinctivă să fugă la Hugo, ca şi cum el ar fi fost singura ei apărare.

În fiecare zi îşi dădea tot mai mult seama cât se baza pe acest om care avea o importanţă fantastică în viaţa ei. În Elveţia realizase că-l iubeşte. Numai văzându-l sau auzindu-i glasul, reuşea să se simtă ca înaripată: zi de zi aceste sentimente se adânciră mai mult decât o simplă posesivitate, dincolo de limitele bucuriei. Dacă stătea mai mult fără el, tânjea şi se simţea golită de tot. N-o bucura nimic mai mult decât silueta lui înaltă umplând cadrul uşii.

Aşa cum ghicise Pamela, Utta se pomenî întrebată într-o dimineaţă când tocmai plecau la Rox:

— Trebuie să fii tare nerăbdătoare să vezi casa tatălui tău, moşia Rox.

— Da, sunt, spuse Utta puţin intimidată.

— Şi acum îi aparţine lui Hugo! Presupun că realizezi că dacă ai fi fost băiat, Hugo ar fi trebuit s-o ia din loc, nu?

Utta se holbă la ea.

— Da, ar fi trebuit să renunţe la titlu şi să plătească înapoi toţi banii cheltuiţi, spuse Pamela, dar Hugo a fost norocos de când îl ştiu, eşti fată şi gata.

— Dacă eram băiat, nu-l mai lăsam să mă găsească.

— De ce nu?

— Pentru că m-ar fi urât. Îţi poţi imagina ce poate însemna să renunţi la propria casă, la poziţie şi la tot ce ţii de dragul unui nou-venit.

— Dar tu n-ai fi fost aşa ceva, ai fi fost fiul lui Andrew.

— Pentru el tot străin rămâneam, spuse Utta.

— El este un norocos şi situaţia nu e astfel, spuse Pamela încăpăţânată.

— Cred că merită să fie norocos, spuse Utta încetişor.

Pamela râse, lucru care nu-i fu pe plac Uttei.

— Ţi-ai format o idee prea bună despre el, spuse ea. Şi eu îi sunt devotată, dar nu şi oarbă la greşelile pe care le face. Face o groază, fii sigură. Presupun însă că şi tu ţi-ai pierdut inima în faţa lui. Cred că Eddie a spus o dată că drumul până la Rox poate fi pavat cu inimile zdrobite de Hugo.

Utta se albi la faţă, dar nu mai spuse nimic. Pamela îşi făcea de lucru cu nişte scrisori pe care le punea în geantă. Simţea că fusese rea, necruţătoare în loviturile împotriva Uttei, reuşise ceea ce se cheamă lovitura sub centură. Dar ştia că trebuie prevenit bietul copil. La ce bun să-l idolatrizeze pe un om ca Hugo? Lumea vorbea deja şi întrebau cu toţii cine era noua cucerire, şi cât va mai dura şi cu Utta, dacă sofisticata Carole nu reuşise nici atât...

„Spune-i adevărul cât mai repede", îşi spuse sieşi Pamela, deşi era prea târziu ca să se mai poată face ceva bun cât de cât în această privinţă.

— Îl iubesc!

Ea nu ştia că Utta îşi şoptise în sine acest lucru. Acum era gata să nu mai dea crezare la orice s-ar fi spus despre el, pentru ea Hugo fusese numai încredere şi bunătate, afară doar de povestea cu inelul lui Andrew. Îşi ceruse însă scuze şi apoi ea îşi aminti cum îi alergase în braţe după chestia cu don Carlos. I se păruse atunci atât de puternic şi demn de încredere absolută, cineva la care putea veni să-şi descarce oricând sufletul.

Aşa gândea ea despre Hugo. Îl iubea şi nu numai pentru că n-avea încotro, ci şi în ciuda celor care încercau s-o îndepărteze de el.

Se mulţumi să stea deci fără cuvinte pe acel drum spre Rox. Plecaseră cu două maşini, deoarece Pamela spusese că Walter va voi probabil să plece luni devreme de tot. Nici nu ştia ea ce bucurie însemna pentru Utta vestea că va fi numai ea cu Hugo.

Voia mai mult ca orice să stea cu el un week-end întreg fără altă lume prin preajmă, să-i vadă casa, s-o exploreze fără întreruperile Pamelei. Nici ale lui Walter sau ale altcuiva. Dacă Pamela ar fi ştiut aceste gânduri ar fi fost scandalizată.

— Mă întreb dacă va fi vreo petrecere la Rox, spuse Pamela, când aflase despre călătorie.

— O petrecere? repetă Utta speriată. Sper că nu! În vocea ei se strecurase o nuanţă de teamă care o surprinse pe Pamela.

— De ce sari aşa? o întrebă aceasta.

— Voiam să fiu la Rox singură cu Hugo, îmi promisese că îmi va arăta locurile, mi-a vorbit tare mult despre ele. Credeam că nu va fi prea multă lume pe acolo.

— Draga mea, dar asta e nebunie curată! exclamase Pamela. Crezi că, fie şi în vremurile moderne, o fată tânără poate să rămână singură cu un holtei ca el? Mai ales cu reputaţia lui?

Utta roşi şi nu mai spuse nimic. Nu se gândise la aşa ceva şi mustrarea Pamelei o făcu să se simtă ruşinată, totuşi nimeni nu-i putea inspira chiar frică să stea cu el singură.

"El nu-i aşa", îşi spuse ea în sine. Stând lângă el în maşină, se ghemui mai bine alături de el, şi simţi că ar fi vrut să-i spună cât era de fericită că mergeau împreună la Rox.

De parcă i-ar fi citit gândurile, el îi spuse după ce ieşiseră:

— Sper să nu te plictiseşti.

— Vreau să fii cu mine mereu, spuse Utta. Să-mi arăţi totul, casa, grădina, parcul. Nu vreau să pierd nimic.

— Este o anumită ordine, ai să vezi tu de ce, când ajungem la Rox, îi spuse Hugo zâmbind.

Destul de ciudat, când văzu acea casă mare pe fundalul urlaşilor arbori verzi, care o protejau ca pe un giuvaier, ei bine chiar şi aşa, nu fu copleşită de dimensiunile clădirii. Era exact cam ce prevăzuse ea, ceva graţios şi elegant şi totuşi primitor.

Soarele iernii se reflecta în ferestre când trecură prin porţile din piatră şi în faţa maşinii se deschise drumul care ducea până în faţa casei trecând pe lângă trei lacuri mici, ornamentale. De cealaltă parte a moşiei se vedeau grădinile şi pajiştile cu tufişuri.

Hugo încetini şi când mergeau pe acea alee, o privi pe Utta. Ea nu spusese nimic multă vreme, iar când ajunseră pe unul dintre podurile de peste lacuri, opri motorul şi se răsuci spre ea:

— Ei bine!? întrebă el.

— Ştiam că va fi aşa, spuse ea cu glas scăzut.

— De unde ştiai?

— Din ce mi-ai spus tu. Era normal să ai o astfel de casă.

— Sunt mândru de ea, spuse el.

— Sigur că da, spuse ea.

El o văzu cum cercetează acoperişul profilat pe cer, coşurile de fum, turtite de vreme şi apoi steagul alb-albastru care flutura în vânt.

— Ce ai fi simţit dacă eram băiat? întrebă ea scurt.

El simţi instinctiv ce voia ea să spună, dar nu cunoştea şi remarcile Pamelei pe marginea acestui subiect.

— Nu prea mi-ar fi plăcut să-ţi cedez totul, spuse el. Totuşi mai bine ţi le-aş fi cedat ţie decât altora pe care îi ştiu eu. Eddie de pildă...

— El nu trebuie să ajungă aici, ar fi o greşeală, spuse Utta, el n-ar înţelege nimic.

Nu mai fu nevoie să adauge şi el ceva la vorbele ei, aşa că Hugo dădu numai din cap.

— Nu, el n-ar întelege!

O privi apoi pe Utta şi ochii îi clipiră, iar buzele i se întredeschiseră ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Apoi şi le închise iarăşi, se răsuci în scaun şi porni motorul.

Altă femeie ar fi ţipat şi ar fi sărit rostind o droaie de aprecieri admirative la adresa Sălii de Marmură. Hugo era sătul până

peste cap de banalitățile auzite la adresa casei, a mobilei stil Adam care împodobea camera de primire. Știa deja pe dinafară ce vor spune diverșii musafiri odată ajunși în Galeria Lungă, și totuși nu era prea uimit de faptul că Utta nu spunea nimic. Sentimentele ei se vădeau numai în intensitatea privirii sau în felul cum îl strângea de braț când voia să-l întrebe ceva despre un anume obiect.

El se gândi apoi, când dădeau ocol vechii case, că era singura care se potrivea perfect acolo, dacă n-ar fi cunoscut-o înainte, ar fi ghicit din comportamentul ei, că făcea parte din acel loc.

Numai când o duse în fața portretului tatălui ei din Galeria Lungă, Hugo simți că el era intrusul acolo, la Rox și nu ea.

Andrew fusese pictat de un artist celebru pe vremea când era încă la Oxford. Între el și Utta era o asemănare greu definibilă, dar incontestabilă, cu toate că trăsăturile ei erau complet diferite.

Ea rămase multă vreme în fața portretului și apoi se întoarse zâmbind spre Hugo.

Mă bucur că ești tu la Rox, de vreme ce el n-a mai [illegible]

[illegible] ceva mai grațios, spuse el.

[illegible] Mai e vreme să văd grădina [illegible]?

[illegible], spuse el, n-am terminat de văzut nici [illegible] Mai este camera de muzică, observatorul, [illegible] îngropați bunii noștri, dormitoarele State și sala [illegible]

Ce minunat! exclamă ea. Mă tot gândesc că fiecare cameră este ultima și totuși, cât este de mare casa, nu m-aș simți [illegible] lăsată singură aici.

De ce spui asta? întrebă el.

— Pentru că este plin de oameni pe aici, ei au iubit şi au dat naştere frumuseţii acetor locuri, s-au născut şi au murit aici. Atât cât există Rox, ei nu pot fi daţi uitării.

El se opri deodată şi se uită la ea. Purta o haină albastră moale şi cămaşa cu care venise din Elveţia. Îşi scoase pălăria şi părul îi era ca o flacără pe fondul închis.

— Simţi că aparţii acestui loc? o întrebă el cu voce joasă.

— Sigur că da! răspunse Utta. Asta încercam să-ţi spun. Ştiam de la început, când am intrat pe alee, dar acum sunt sigură. Este căminul meu aşa cum a fost şi al celorlalţi din familia Graye.

— Atunci ascultă Utta, începu el...

Îi întrerupse însă vocea Pamelei.

— Ceaiul este gata, strigă ea. Nu vă mai aştept pe nici unul dintre voi dacă nu veniţi acum.

— Venim, spuse Utta şi apoi îi vorbi mai încet lui Hugo: săraca Pamela, nu-i place să ne tot aştepte cu ceaiul. Mi se pare că am cam uitat de ea.

Se grăbiră să ajungă în micul salon unde se servea ceaiul şi unde se aşezară la un foc bun de buşteni.

— Ne-au telefonat să ne spună că Walter a prins trenul de patru şi jumătate şi va fi aici la şase, spuse Pamela.

— Ai trimis o maşină după el? întrebă Hugo.

— Da, spuse ea. Sper că Walter nu va uita să aducă ziarul de seară, vreau să văd ce scrie despre petrecerea la care am fost aseară.

— Asta a fost şi va fi mereu problema ta, spuse Hugo, îţi plac prea mult articolele de bârfă.

— Tuturor le place bârfa despre cei mai buni prieteni ai lor, dacă nu sunt luaţi şi ei înşişi în balon, răspunse Pamela.

La sfârşitul ritualului de ceai, Utta mai văzu ceva din minunăţiile casei, acum i se părea că peste tot erau oameni care o priveau, chiar şi în camerele unde intrau singuri sau în cele unde

venise cineva să-i ceară lui Hugo un interviu. Agentul sunase pentru acest lucru în mod special de la Head Keeper. El se duse de două ori la telefon şi în cele din urmă, când nu văzuseră nici jumătate din ce mai era de văzut, veni vremea cinei.

—Parcă m-aş da pe această balustradă, îi spuse Utta Pamelei, în timp ce urcau scările de stejar, despre care exista o legendă care spune că unul dintre lorzii Roxburton care era cam ieşit din minţi, se urcase cu o trăsură cu cai până sus.

—Mie mi se pare că i-ar cam trebui ceva lustru, spuse Pamela critic. Dacă Hugo pleacă pentru o vreme, servitorii devin foarte puturoşi, cei vechi sunt fără îndoială cei mai buni, dar ceilalţi noi sunt tare nepăsători, sunt leneşi şi îngălaţi.

—Trebuie să coste ceva bani întreţinerea unei asemenea case, spuse Utta.

—Costă, cum să nu coste? răspunse Pamela. E bine că bunica ta a fost americancă, Hugo este bogat! Asta nu înseamnă că nu i-ar plăcea şi mai mult.

Se gândise la Carole Munton când vorbise şi regreta că milioanele familiei Munton nu putuseră contribui la gloria familiei Graye şi la strălucirea moşiei Rox.

„Dar poate că nu s-o fi terminat chiar de tot", îşi spuse ea. Totuşi Hugo părea a fi foarte devotat Uttei ca să se poată spune că inima ei îi este altundeva. Ca întotdeauna, nu ştii de ce este capabil. Era un om extraordinar, îşi zise ea. Credea adesea că-l înţelege pe fratele ei mai puţin decât pe oricare altul dintre cunoscuţii ei.

Dormitorul Uttei avea un fel de baldachin mic care o încântă [illegible], apoi nişte perdele cu dantelă făcute de mână în secolul al optsprezecelea.

Cred că le-a trebuit ceva vreme, ani de zile ca să facă aşa ceva, îi spuse ea Pamelei, privind la păsărelele brodate cu mătase fină şi la cupidonii care apăreau printre ele.

— Presupun că aveau mult mai mult timp pe acele vremuri, spuse Pamela. Cât de mult i-ar fi plăcut şi lui Walter să trăiască pe atunci! Mormăie mereu pe seama cameristei care îi ţese rău ciorapii şi spune că ar trebui să-i repar eu. Crede că asta e de datoria nevestii. Niciodată n-a reuşit să fie la curent cu emanciparea femeii.

— Îi fac eu pentru el, spuse Utta, iar Pamela râse.

— Să nu faci aşa ceva, dacă o faci se răsfaţă şi-mi va cere şi mie să fac la fel toată viaţa. Unde mai pui că bărbaţii n-au nici un respect pentru cei care le stau la dispoziţie, de exemplu.

— Dar ce e rău în a ţese ciorapii? întrebă Utta.

— Este rău, replică Pamela. Un bărbat respectă o femeie, dacă ea este independentă, numai atunci o vrea , când este greu de prins.

Vorbise uşor, dar când se închise uşa dormitorului, Utta stătea chiar în mijlocul încăperii. Ea se întreba în sinea ei dacă era adevărat acest lucru, ştia însă că nu putea fi ce nu fusese niciodată. Nu putea fi altceva decât ea însăşi, nu era destul de subtilă sau pricepută pentru aşa ceva. Dacă iubea pe cineva, o făcea din toată inima, din tot sufletul.

"Aşa îl iubesc pe Hugo", îşi spuse ea, apoi îşi deschise larg braţele ca într-un extaz. Era la Rox, unde voia să fie. Era sub acelaşi acoperiş cu el şi nimeni nu-i putea deranja afară de Pamela şi Walter.

Simţi deodată că trebuia să se grăbească la toate. Era parcă purtată de un val de maree, mai repede decât putea respira. Ceva era totuşi minunat cu această iuţeală. Călărea pe culmea valului şi nu voia să scape de el nicidecum. Era o teamă minunată, era iubirea! Era viaţa, ceea ce voise ea mereu şi acum avea.

Se grăbea atât de tare, încât îşi puse aiurea rochia de seară, alunecă apoi cât putu de repede jos, înaintea celorlalţi, unde

cameristele dereticau încă după ce serviseră ceaiul şi aprindeau focul.

Merse la pianul care se afla în colţ şi începu să cânte ceva încetinel de tot. În uşă apăru Hugo care rămase s-o asculte puţin înainte ca ea să fi simţit sosirea lui.

Cânta un vals de Chopin şi reuşea să dea notelor ceva din avântul inimii ei. Când îl văzu se opri pe dată. Luminile din colţul camerei păstrară puţin semiîntunericul, iar ea se ridică în picioare...Hugo se gândi că trebuia să fie vreo fantasmă din trecut, unul dintre strămoşii ei...

Purta o rochie din dantelă argintie pe care Pamela i-o cumpărase de la Londra, de fapt mult prea şic pentru o seară în familie la o cină unde mai erau numai trei membri foarte apropiaţi. Utta însă voia să poarte ce avea mai bun. Să fie frumoasă nu numai pentru Hugo, ci şi pentru casa însăşi. Era ca şi cum i-ar fi adus bătrânei clădiri un elogiu, locului de la care lua acum şi ea putere şi grandoare.

— Încercam numai pianul, spuse ea, cuprinzând-o un fel de teamă văzând că o ascultase chiar Hugo.

El trecu prin cameră şi veni lângă ea.

— Nu te opri, continuă! Cânţi bine.

— Nu chiar! Profesorul meu îmi spunea că prea mă duc des la joacă în loc să stau acasă şi să exersez.

— Mai cântă-mi şi altceva.

— Dar nu prea mă pricep la muzică modernă.

— Dacă ţi se pare cumva că-ţi cer jaz, te cam înşeli, spuse el.

Ea zâmbi la tonul lui aproape aspru şi începu să cânte o piesă foarte ritmată din folclorul elveţian. Nu era prea subtilă, şi totuşi părea să-ţi evoce munţi şi păduri, flori şi zăpezi, cer nesfârşit şi sunet de clopote care urca din vale spre înălţimi...

— Mulţumesc, spuse el. Ea terminase. Acum altceva, te rog!

— Mă faci să mă simt prost, nu sunt pianistă şi totuşi casa asta mă cheamă spre muzică.

— Vom da aici un bal în cinstea ta, spuse Hugo. Ştiam eu că trebuie să fac ceva. Un bal vara, când se poate ieşi pe pajişti. Putem pune lumini în jurul lacurilor, aşa cum făcea bunicul.

— E nemaipomenit! exclamă ea. Dar nu mă gândeam la aşa o muzică.

— Dar la ce te gândeai?

— Nu ştiu, răspunse ea. Este ca şi cum s-ar ascunde pe aici o melodie, o dată cu paşii noştri, ştii? Se duce cu noi şi trece din uşă în uşă.

— Chiar aşa simţi aşa sau îţi închipui numai?

— Nu ştiu, răspunse ea. Simt că locul, casa sunt pline de cântec. Este o casă fericită, tu vei fi mereu fericit aici, sunt sigură.

— Singur? întrebă el.

— Singur sau cu alţii vei fi fericit, spuse Utta sigură de ea.

— Nu cred că vreun om poate fi fericit de unul singur, spuse Hugo.

Ea îl privi cu atenţie şi privirile îi fură întâmpinate de el. pentru o clipă ea nu cuteză nici să respire. Apoi, în timp ce stăteau aşa cuprinşi de încântare, auziră glasul Pamelei vorbind cu Walter: cei doi urcau scările.

13

— De ce a durat atât până să vii să mă vezi? întrebă Carole cu deliberată dulceaţă în glas, deşi se mai păstra în cuvintele ei o anumită duritate care nu putea să dispară de tot.

Hugo zâmbi dezarmant.

— Am fost ocupat.

— Ai tot bântuit cu vară-ta, din câte am auzit, spuse ea.

— Atunci ai auzit bine. Tu te-ai distrat după ce am plecat noi?

Carole negă din cap.

— Ştii tu bine că nu prea m-am distrat. Totul s-a dezumflat după ce-ai plecat tu. Mi-ai lipsit Hugo. Vocea ei devenise ca mierea, se aplecase spre el şi buzele ei roşii erau mai mult decât o invitaţie.

Hugo însă nu părea să bage de seamă. Era ocupat să aleagă o ţigară din tabachera pe care o închise cu zgomo şi apoi privi spre salonul împodobit cu flori.

— Chibrituri ai?

— E unul chiar lângă tine, spuse ea cam tăios. Ascultă acum, Hugo! Trebuie să facem nişte planuri!

— Ce fel de planuri? Pentru ce?

— Ştii tu pentru ce, să ne vedem, să fim împreună...

Ştia ea bine că risca forţându-i mâna, totuşi după cele întâmplate era destul de sigură de sine, simţea că el n-o va refuza cu stricteţe. Nu-i scrisese când plecase din Elveţia şi totuşi ea crezuse c-o va aştepta la aeroport! Îi telegrafiase ora sosirii, dar la Ritz o aştepta doar un buchet de flori trimise în semn de bun-venit.

Îi telefonase, nu numai o dată, ci de mai multe ori pe zi, totuşi avusese se pare, ghinion şi nu dăduse de el. Era ori la teatru, ori la cinema ori altundeva, de unde nu se ştia când se întoarce. În cele din urmă numai trezindu-se mult mai devreme ca de obicei, reuşi să-l prindă la micul dejun.

— Trebuie să te văd, îi spusese ea, trecând peste faptul că el nu se arătase prea încântat. Şi acum că era aici, aşezat faţă în faţă cu ea, atât de bine îmbrăcat şi chipeş în hainele lui făcute la Londra, ei bine, acum ea simţea că numai cu greu nu-i sărise de gât ca să-i cerşească atenţia şi iubirea.

Era destul de mândră ca să se ţină sub control în ciuda detaşării calme a lui Hugo, care era ca o provocare şi ea putea trece la cine ştie ce nebunie.

El puse jos chibritul cu care îşi aprinsese ţigara, aranjându-l cu precizie în mijlocul scrumierei care se afla în faţa lui. După aceea, spuse:

— Nu prea sunt genul care să mă leg de cineva, spuse el.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cuprinsă deodată de teamă.

— Cred că înţelegi şi tu, spuse el şi apoi zâmbi în felul lui irezistibil care făcea ca orice femeie să-i întoarcă acest gest. Draga mea, ne-am simţit minunat împreună...nu strica acest lucru bun.

— Dar Hugo, începu ea...

— Nu avem scopuri comune, nu are rost, o întrerupse el. Amândoi suntem adulţi, ştim ce facem şi cât de bine ne-am simţit

împreună. Acum însă e gata, draga mea, şi trebuie să faci faţă realităţii.

—Tu chiar crezi...începu ea furioasă şi sări în picioare, dar Hugo era mult mai rapid decât ea: Se ridicase şi el şi, înainte ca ea să fi putut spune ceva, o luă în braţe şi o sărută.

Timp de o clipă ea rezistă, dar apoi îi căzu moale în braţe, simţind extazul atingerii lui umplându-o, se abandonă acelor flăcări de dorinţă care îi mistuiau trupul.

Dar apoi, repede de tot, el o lăsă.

—La revedere draga mea, îţi mulţumesc pentru tot.

Şi înainte ca ea să-şi fi putut aduna simţurile răvăşite, el îşi luă pălăria şi umbrela şi ieşi din cameră, închizând uşa după el.

Numai când îi auzi paşii îndepărtându-se, Carole ieşi din transa căreia îi căzuse pradă, acum totul trecuse şi ea se întorcea la viaţă. Alergă spre uşă, dar chiar când ajunse acolo, îşi dădu seama că era prea târziu: Nu putea să alerge după el pe coridoarele de la Ritz, o putea vedea cineva dintre cunoscuţi. Trebuia să-l lase să se ducă, nu mai era nimic de făcut.

Stătu multă vreme cu ochii aţintiţi la uşă. După aceea se duse din nou pe sofa. Continuă să-şi bată tactul cu unghia pe un dinte, afişând o expresie neagră pe chip.

În acea clipă tot ce încercase să uite şi să evite în trecut, părea a se întoarce asupra ei, o hăituiau parcă aceleaşi himere şi obsesii. Auzea din nou acele voci: „nu, astăzi nimic!" Îşi mai auzea şi suspinurile de acasă din locuinţa aceea întunecoasă; auzea vocea lui Dave dogită de beţie, aruncându-i insulte. Ştia că averea nu-i adusese decât goliciune şi o inimă zdrobită. Pe Hugo îl iubise! Îl iubea din răsputerile inimii ei mici şi altădată incapabile de iubire, totuşi el plecase, o părăsise...

Afară din hotelul Ritz, Hugo respira uşurat. Întrevederea nu fusese prea plăcută. Nu era prima femeie care încercase să se

ţină scai de el. De fiecare dată se întrebase de ce trebuise să le încurajeze mai întâi sentimentele?! Îi invidia aproape pe bărbaţii care nu erau interesaţi de femei, care trebuiau să le cerşească atenţia. De fiecare dată când o femeie încercase să se ataşeze posesiv de el se simţise ruşinat nu numai pentru ea, ci şi pentru sine.

— La dracu, spuse el. Ia să beau eu ceva.

Intră în clubul lui pe strada St. James. În jurul barului găsi o seamă de amici cu care începu să se cinstească, doar doar o uita sentimentul acela, acea ruşine pe care o simţise faţă de Carole.

Utta petrecu o zi la cumpărături cu Pamela. Găsi nemaipomenită estimarea acesteia în privinţa viitoarei ei garderobe: prea multe haine. Rochii de zi, de cocteil şi de seară, după aceea diferite costume şi taioare, pardesie şi lenjerii de corp...

— Cheltuim prea mulţi bani, spuse Utta, odată, cam speriată.

— Nu-ţi face griji din pricina asta, răspunse Pamela. Hugo a spus că trebuie să ai toate cele necesare până ce se vor face aranjamentele cu avocaţii, aşa că va plăti el facturile.

— Nu crezi că o să se cam sperie de bănetul cheltuit aşa de repede?

— Nu, sigur că nu, doar e un om bogat, iar tu trebuie să fii un credit pentru familie, o tachină Pamela, iar Utta o lua din nou în serios.

— Sigur că da, n-aş vrea să vă fie ruşine cu mine.

Spre surpriza ei, Pamela care nu era niciodată prea făţişă, se apropie şi o sărută pe obraz.

— Cum să ne fie? exclamă ea. Eşti cea mai drăguţă rudă pe care o avem.

Dacă Utta fu surprinsă de afecţiunea Pamelei, oricine altcineva auzind conversaţia, n-ar prea fi crezut că e chiar posibilă. Pamela se obişnuise să-şi ţină pentru sine sentimentele şi numai foarte rar îşi vădea afecţiunea sau arăta lumii ce simţea de fapt.

Nimeni nu ştia cât de mult regreta că ea şi Walter nu avuseseră copii.

Erau căsătoriţi de cincisprezece ani şi renunţaseră la a mai nădăjdui la aşa ceva. Câteodată ea visa că ţine la piept un copil că este chemată de glasuri micuţe sau că-şi poate arăta dragostea maternă, cea care nu are egal pe pământ.

I se părea câteodată că Utta era ca fiica pe care ar fi avut-o ea sau poate ca o soră tânără pe care n-o cunoscuse niciodată...Se bucura mult de faptul că o putea duce la cumpărături, că o putea prezenta prietenilor, îi părea bine că se putea gândi şi la altcineva în afară de Walter, cu indigestiile lui cronice care se trăgeau de la prea multe ceasuri zăbovite la Parlament şi de la mesele neregulate.

Ultima noapte stătuseră la Rox şi când Utta se îmbrăca pentru cină, Pamela veni în camera ei cu o cutiuţă de catifea uzată în mână.

— Ţi-am adus ceva, spuse ea brusc.

— Pentru mine? se miră Utta. Luă cutiuţa şi când o deschise, scoase un strigăt de uimire şi încântare. Înăuntru era un colier dublu de perle.

— Perle! exclamă ea. Chiar sunt pentru mine?

— Da, sunt şi adevărate, replică Pamela scurt. Nu fac parte dintre acele imitaţii pe care le poartă azi toată lumea. Au fost ale mamei mele, mi le-a dat când am împlinit douăzeci şi unu de ani.

— Dar nu se poate să mi le dai mie, spuse Utta.

— Ba da, sunt un dar, insistă Pamela. Pentru mine sunt prea strâmte acum, dar unei fete tinere îi vor veni cât se poate de bine.

După cum spusese Pamela, Uttei i se potriviră minunat.

Strălucirea lor moale şi firească puse şi mai în evidenţă albeaţa pielii Uttei. Era tare preocupată să i le arate lui Hugo când cobora scările şi, în acelaşi timp, foarte mândră de ele.

— Au fost ale mamei tale, spuse ea încetişor şi le atinse cu degetele ei lungi.

— Îmi amintesc cum le purta Pamela, zâmbi el. Mă bucur tare mult că ţi le-a dat ţie.

— Aşa dar minunat n-am mai primit niciodată, spuse Utta. De fapt nu mai aveam nici o bijuterie.

— Vedem noi ce se mai găseşte pentru tine, spuse el nepăsător. Mai sunt nişte bijuterii de familie la bancă, chiar destul de multe, le-ar prinde bine să se mai aerisească.

Nu spuse mai mult, dar îşi închipui imediat cât de bine i-ar sta Uttei cu un anumit colier de smaralde sau cu cel de safire şi aquamarin, piatra favorită a mamei lui.

Ştia el prea bine că Pamela spera în căsătoria lui cu Utta, dar anumită perversitate din el nu-l lăsa să ia în seamă această idee. „Copilul e necopt", îşi spunea el. Şi chiar atunci când o privea cu mândrie, se forţa să ignore vreun alt sentiment care ar fi căutat să-i prindă inima.

„Avem tot timpul", se gândea el. Nu-i plăcea să fie zorit. Şi asta în mod deliberat, deoarece îi era frică de el însuşi, evita să se afle singur cu Utta în marile şi romanticele camere de la Rox. Acestea i se păreau prea pline de stimuli de dragoste.

Nu ştia cât de mult voise Utta să fie singură cu el sau cât de dezamăgită fusese când aflase că vin şi Walter cu Pamela la turul grădinilor. Se judeca aspru pentru acest egoism, dar nu era uşor de luptat cu el, mai ales ca femeie. Simplul fapt că Hugo era

lângă ea, îi dădea fiori şi toţi nervii corpului ei participau la un cor al frumuseţii care iradia prin întreaga ei fiinţă. Totul era minunat când era şi el prin preajmă. La fel, totul i se părea groaznic în absenţa lui.

Când îşi alesese cu Pamela noile haine, le judecă pe toate raportându-le la prezenţa lui. „Oare va crede că sunt frumoasă în asta?" „Mă va admira în astalaltă?" Acestea fuseseră criteriile selecţiilor ei şi cu toate că avea atât de puţină experienţă, bunul el gust instinctiv o făcea să aleagă numai ce era simplu şi clasic şi să refuze toaletele pestriţe şi împopoţonate.

— Sunt extenuată! spusese Pamela la un moment dat. Haidem acasă să bem un ceai, nu pot să mai merg un pas!

— Cumpărăturile sunt mai obositoare decât patinajul, spuse Utta ca o confesiune. Când patinez nu obosesc niciodată, dar acum tare mă bucur să mă pot odihni un pic.

— Nu reuşeşti să te bucuri nici pe jumătate cât mine, spuse Pamela. Hai, să nu începem să ne uităm la altceva.

O conduse pe fată afară din magazin şi apoi o duse acasă cu micul ei Austin cu care era mai uşor să ieşi din trafic.

Lady Loth le salută în felul ei inconfundabil:

— Ei cum aţi petrecut voi după-amiaza, aţi reuşit să terminaţi timpul şi banii?

— Da, am petrecut destul timp la cumpărături, bunico, dacă asta vrei să spui, zise Pamela. Uttei îi trebuiesc haine, n-o să umble goală!

— Prea răsfeţi copilul, o să semene cu tine şi cu toţi moţaţii tăi de prieteni care nu se gândesc decât la ultima modă.

Uită-te la mine! Port aceleaşi haine de douăzeci de ani şi n-am păţit nici un necaz.

— La vârsta ei n-ai fi spus tot aşa, spuse Pamela, apoi râse. Dacă vrei să ştii bunico, cred că şi tu eşti la fel de când trebuie să mergi undeva, uiţi ce balamuc ai făcut la încoronare!

— Aţi fost la încoronare? întrebă Utta uimită.

— Am fost! răspunse lady Loth, am fost responsabilă cu aşteptarea, de vreme ce mă uitaseră.

— Aş putea să vă văd şi eu coronetul! întrebă Utta timidă.

— Da, copile, dacă vrei. E sus într-o cutie de pălării. O voi pune pe Ellen să-l aducă aici după ceai.

— Ar fi grozav, spuse Utta încântată.

— Mai bine i-ai spune lui Ellen să aducă şi tiara şi colierul de diamante, arătai minunat când te-ai dus la Abbey şi nu se poate spune că nu erai conştientă de acest lucru.

— Nu voiam să-mi fie ruşine de mine însămi, spuse lady Loth şi auzind aproape aceleaşi cuvinte pe care le spusese chiar ea, se uită la Pamela şi-şi zâmbiră cu subînţeles.

Baxter apăru şontăcăind cu ceaiul.

— Sunteţi căutată la telefon, domnişoară Utta, spuse el.

Nu vă pot spune numele doamnei, vorbeşte tare ciudat.

— Surzeşti pe zi ce trece ca un cal mort, spuse lady Loth severă, uită-te la mine, eu aud perfect tot ce mi se spune.

— Aud destul de bine, doar cu telefonul nu mă prea descurc, spuse bătrânul. Aceste aparate moderne sunt un blestem, asta sunt!

Utta alergă în jos pe scări înspre bibliotecă, cea mai rece şi inconfortabilă cameră din casă, care era folosită numai de cei ce voiau să telefoneze. Ridică deci receptorul de pe masă.

— Alo!

— Tu eşti Utta?

Era vocea lui Carole, şi ea o recunoscu imediat.

— Da, doamnă Munton.

— Vreau să te văd acum, e foarte urgent, poţi veni acum?

— Nu ştiu, spuse Utta, abia m-am întors de la cumpărături.

— E urgent! insistă Carole, vreau să te văd şi să vii singură!

— Bine, spuse Utta, voi face tot ce pot. Unde staţi?

—La Ritz, nu e departe. Poţi veni pe jos dacă nu găseşti un taxi.

—Voi veni cât mai repede, promise ea.

—Să nu cumva să mă ocoleşti! spuse Carole.

Se auzi apoi declicul telefonului închizându-se.

Utta puse jos receptorul cu încetineală. Nu ştia de ce, dar simţea o repulsie ciudată. Nu voia să meargă să o vadă pe doamna Munton, dar ştiind că era prietenă cu Hugo, ar fi fost nepoliticos să refuze invitaţia. Nu voia însă să se ducă!? Fusese geloasă pe acea femeie. Apoi chiar Hugo îi spusese clar că nu există motive pentru aşa ceva, ea se simţea inferioară şi timidă în faţa acelei frumoase şi hotărâte femei, chiar puţin neprietenoasă, prea fusese ea apropiată de Hugo.

Nu vreau să merg, spuse ea din nou. Era morbidă şi plină de mofturi. Dar pe de altă parte, fiind prietenă cu Hugo, aceasta era o garanţie şi un stimul pentru o comportare politicoasă din partea ei, se gândi Utta. Fugi apoi în jos spre salon.

—Cine te căuta? întrebă lady Loth curioasă.

—Doamna Munton, o prietenă a lui Hugo, vrea să merg s-o văd acum la Ritz.

—Acum!? întrebă Pamela.

—Da, spuse Utta, imediat chiar.

—Nu i-ai spus că eşti obosită? Am bântuit mult azi!

—Mi-ar fi mai bine dacă aş sta la o ceaşcă de ceai, dar mi-a spus în mod expres că ar fi nepoliticos dacă nu mă duc.

—Dacă e vorba de vreo petrecere, să-ţi pui una dintre rochiile cele noi, spuse Pamela.

—Petrecere!? repetă Utta, nu m-am gândit la aşa ceva, dar cred că nu e cazul n-a spus aşa ceva, mi-a spus să vin singură.

—Ei, atunci nu trebuie să te schimbi, e numai o discuţie obişnuită ca de la o damă la alta, spuse Pamela. Nu este bine că nu ştii sigur despre ce este vorba, dar aşa sunt oamenii, nu-ţi

spun niciodată ce se petrece. Cinam o dată cu nişte prieteni ai lui Walter şi gazda ne vorbise despre o „mică întrunire", dar acolo am dat peste o mulţime la ţol festiv, eu care îmi pusesem o rochie simplă şi nici o bijuterie! Îmi venea să spumeg de furie.

— În zilele noastre femeile fac aşa ceva într-un anume scop, spuse lady Loth. Pe vremea mea era o nenorocire să-l faci pe un oaspete să se simtă prost, trebuia să ai grijă de toţi, să se simtă cât mai bine. O gazdă se ostenea zile întregi pe atunci, nu înghesuia o liotă amestecată de oameni într-o cameră ca să le dea nişte băuturi indigeste.

— Aşa spui tu mereu bunico, când vrei să-ţi manifeşti dezaprobarea faţă de cocteiluri, spuse Pamela.

Cum să aprob aşa ceva!!! Nu e dezaprobare, ci numai observ cât de prost crescuţi sunteţi unii dintre voi, cât de vulgari!

Pamela râse.

— N-o asculta, Utta, acest fel de petreceri sunt numai un tip mai ieftin de distracţie. Nu ne permitem să dăm baluri în fiecare zi, petreceri mari cu şampanie şi supeuri sau cu lachei pudraţi.

Utta se ridică în picioare.

— Ar fi mai bine să mă duc, spuse ea.

— Să te duc eu până acolo? întrebă Pamela. Nu e prea greu.

— Nu, nu te deranja. Îţi mulţumesc oricum pentru lucrurile minunate pe care mi le-ai ales azi.

— Mâine avem iar o zi pentru aşa ceva, trebuie să vedem dacă au primit ce voiam noi.

— Da, sigur că da, spuse ea cu o sinceritate care o făcu pe Pamela să o privească plină de afecţiune cum ieşea din cameră.

— E adorabilă, spuse ea tare când uşa se închise în urma Uttei.

— Crezi că Hugo se va însura cu ea? întrebă lady Loth pe nepregătite.

Pamela o privi surprinsă.

— De ce spui asta, cum ţi-a venit...? întrebă ea, dar se opri apoi şi râse. Nu trebuie să-ţi ascund nimic bunico, aşa ceva sper şi eu, dar cu Hugo nu se ştie niciodată.

— Dacă vrei să-mi cunoşti părerea, spuse bunica ei, află că e înnebunit după ea.

— Dar nu sunt sigură că realizează chiar el asta, spuse Pamela. L-am privit la Rox acum, în week-end. Se amuza. E mai cumsecade cu ea decât cu oricine altcineva de până acum. Iar ea îl iubeşte în mod sigur.

— Umblă cu inima în mână, spuse răbufnit lady Loth.

— Chiar aşa, e prea uşor, oftă Pamela. Mi-ar plăcea o cumnată ca ea, şi se pare că se potriveşte tare bine la Rox, de unde şi aparţine de fapt.

Sus în dormitorul ei, Utta îşi pudra nasul şi pentru că îi era frică de Carole, îşi puse o pălărie pe care o considera mult mai sofisticată decât altele, apoi alergă spre Ritz.

Erau numai cinci minute de mers pe jos, dar ei i se părură multe de tot. Cu cât se apropia mai mult, cu atât era mai dezgustată de ceea ce trebuia să facă. De ce să fi voit doamna Munton s-o vadă aşa de repede? De ce fusese atât de presantă la telefon şi de ce să vină singură?

Se mai obişnuise ea să intre în marile hoteluri de când era la Londra, dar se simţea timidă şi pierdută în ele; merse la recepţie şi întrebă de doamna Munton.

— Veţi fi condusă de cineva până sus doamnă, îi spuse funcţionarul şi Utta îl urmă pe un băiat spre liftul care îi duse la etajul al doilea.

Merseră apoi mult pe culoarul cu covor roşu până la apartamentul lui Carole care avea vedere spre Green Park. Ea stătea

la fereastră şi când trecu apoi prin cameră spre uşă, Utta îşi spuse că era mai frumoasă ca oricând.

Purta o rochie din satin negru. În jurul gâtului avea cinci rânduri de perle şi o uriaşă broşă cu diamant pe umărul fin.

— Care vasăzică iată-te, scuipă ea. Mă gândeam că te-ai pierdut pe drum cumva.

— Am mers pe jos, spuse Utta simplu. Îmi pare rău că aţi aşteptat prea mult. Ea stătea în expectativă în mijlocul camerei, iar Carole nu dădu mâna cu ea, ci cu un gest aspru îi indică un scaun.

— Stai jos!

Utta făcu aşa, se aşeză pe marginea scaunului simţindu-se foarte tânără şi vulnerabilă, de asemenea...înfricoşată!

Carole luă capacul de la o tabacheră de onyx şi-şi alese o ţigară.

— Nu fumezi, nu?

— Nu, mulţumesc, spuse Utta.

Carole îşi aprinse ţigara şi se aşeză pe un scaun care fusese îndreptat spre cel al Uttei.

— Voi fi foarte deschisă şi succintă cu tine, spuse ea, şi sper de asemenea că aşa vei fi şi tu cu mine.

Utta îşi împleti degetele, dar nu spuse nimic.

— Te-a cerut Hugo de nevastă?

Vocea ei era dură şi păru să mai dăinuie în cameră după stingerea cuvintelor.

— Nu, spuse Utta.

Răspunsul veni spontan, înainte ca ea să fi putut gândi ceva.

După ce rostise acest cuvânt, se întrebă chiar de ce nu-i spusese doamnei Munton că nu era treaba ei să întrebe acest lucru.

— Şi te aştepţi să fii cerută?

— Nu ştiu, de ce...aş răspunde la aceste întrebări, începu Utta cam şovăielnic.

— Am eu motive bune pentru întrebările mele, spuse Carole. Vreau să ştiu adevărul, cât de departe au ajuns lucrurile între tine şi Hugo.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Utta.

— Lasă că ştii tu bine, spuse Carole. Nu vrei să recunoşti că-l iubeşti?

Utta păli şi nu răspunse nimic.

— Răspunde-mi, o somă Carole mânioasă. Spune-mi adevărul sau ţi-e ruşine?

— Nu am nimic de care să mă ruşinez, spuse ea. Da, îl iubesc pe Hugo.

— Şi el te iubeşte pe tine, adăugă Carole sau aşa crede. Vorbea aspru şi nu se uită la Utta în timpul acestei replici, aşa că nu văzu licărirea din ochii ei. Carole îşi stinse ţigara.

— Ascultă-mă, spuse ea, abia am ajuns la Londra, dar deja toată lumea vorbeşte despre voi doi. Are de gând să se însoare cu tine, iar tu tot cam aşa vrei. Înainte de a te lăsa să facă acest lucru însă, vreau să-ţi spun ceva foarte interesant.

— Ce este? şopti Utta.

— În Elveţia ţi-am spus că eu şi Hugo suntem logodiţi, continuă Carole. Credeam atunci că aşa va fi. Aveam de-a face cu un om de onoare, care îşi ţine promisiunile, un om de încredere. M-am înşelat. Vedea şi el aşa lucrurile până ai apărut tu. Mi l-ai luat.

— Nu e adevărat, ţipă Utta jenată, nu ţi-am luat nimic. El mi-a apărut întâmplător în viaţă şi apoi a descoperit cine sunt şi nu era oare normal să mă ia în Anglia să-mi văd rudele?

— Te îndrăgostisei de el înainte de asta, nu? spuse Carole acuzatoare. Oh, nu te învinuiesc de nimic, cu Hugo lucrurile astea se petrec cât ai bate din palme. Au mai păţit-o şi altele înaintea

noastră. Durerea din vocea ei era evidentă aşa că Utta nu mai spuse nimic. Nu te-am adus însă aici să-ţi spun că vei fi dezamăgită de el. Eşti prea neexperimentată ca să ştii cum este când ai de a face cu cineva ca el.

Utta se ridică în picioare.

— Nu cred că e bine să mai rămân şi să mai aud asemenea cuvinte despre el. Îmi pare rău de nefericirea dumneavoastră, dar eu nu am ce face ca să vă ajut.

— Ba este şi treaba ta, prostuţo! ţipă Carole furioasă.

Stai jos!

— Cred că ar fi mai bine să plec, spuse Utta. Părea calmă, dar pe dinăuntru nu era chiar aşa.

— Stai jos când îţi spun! porunci Carole. Trebuie să auzi mai întâi ce am de spus.

Utta ezită întrebându-se dacă este bine ce face şi apoi se aşeză din nou pe marginea scaunului.

— Ţi-am spus că eu şi cu el suntem logodiţi, spuse Carole.

Îmi promisese să se însoare cu mine după ce vom trăi aşa câteva luni, înţelegi ce vreau să spun?

Buzele Uttei erau uscate de tot.

— Da, spuse ea, înţeleg.

— Mă iubea pe mine atunci, spuse Carole, mă iubea nebuneşte, dar ai apărut tu. Tu ne-ai spulberat fericirea unei căsnicii, spuse ea, tu care l-ai rupt de mine.

— Îmi pare rău, dar nu este aşa.

— Numai că nu este aşa de uşor cum spui şi crezi tu, continuă Carole ignorând întreruperea. În cazul meu nu este doar opţiunea pentru cele noi şi abandonarea celor vechi, Hugo nu va scăpa numai cu atât de astă dată.

Carole se ridică şi se duse spre masă de unde mai luă o ţigară.

—Hugo a făcut înainte destule mişcări de acest fel, spuse ea. Sunt destui gata să dea seamă şi dovezi despre reputaţia lui. Pe deasupra însă, nu sunt proastă. De această dată vom juca jocul fie că-i convine, fie că nu. Se va căsători cu mine, nu cu tine.

—Nu cred că-l vei putea constrânge tocmai pe el să facă ceva care nu-i place, spuse Utta încet.

Inima îi bătea cu putere, dar reuşea să se stăpânească.

Poate pentru că era Carole prea ambalată, ea reuşi să simtă că nu-i mai este atât de frică de frumoasa din faţa ei. Suferea totuşi din pricina tonului cu care aceasta i se adresa.

—Asta s-o crezi tu, răspunse cu venin Carole. Aşa crede şi el, dar vă înşelaţi amândoi, mă auzi? Vă înşelaţi!

Rostise acele cuvinte foarte răspicat, după aceea îşi aprinse ţigara şi se aşeză din nou pe scaun.

—Aşadar, tu crezi că te vei mărita cu el, nu? continuă ea cu un rânjet pe chip. Şi dacă o faci, hai să-ţi spun ce va urma, te măriţi şi te duci la Rox ca să faceţi copii acolo. Copiii care vor moşteni casa, banii şi titlul lui, dar copilul care va moşteni totul, cel mai în vârstă, se va naşte fără nume, fără tată, înţelegi ce înseamnă asta?

Utta era încă liniştită, dar simţea că i se încleştează degetele cu fiecare cuvânt al celeilalte.

—Ce vrei să-mi spui? întrebă ea sfârşită.

—Îţi spun că port copilul lui Hugo, răspunse Carole. Ei, acum să văd ce spui, te măriţi cu el sau nu?

Utta privi aiurea pe geam spre Green Park. Timp de o clipă nu mai văzu nimic, totul îi plutea confuz prin faţa ochilor şi apoi ea se ridică în picioare.

—Trebuie să plec, se bâlbâi ea.

—Nu înainte de a-mi fi răspuns! o somă Carole.

Utta se uită la ea.

— Nu mă mărit cu el, spuse ea.

— Aşa ziceam şi eu, spuse Carole. Acum poţi să pleci.

Fără să privească înapoi, Utta străbătu camera şi ieşi pe coridor. I se păru un drum infinit până la capătul lui, abia de-şi mai putea duce picioarele. În lift trebui să se aşeze până jos.

— Vă simţiţi bine domnişoară? o întrebă liftierul.

Intrase într-un fel de reverie şi văzu ca prin vis că el se holba speriat la ea.

— Da, sunt bine, mulţumesc, spuse ea şi ieşi din lift, apoi prin hol ajunse în stradă. Simţea că nimic nu mai este clar, nu se mai putea gândi, simţi şi era ca ameţită, parcă o lovise cineva în cap cu măciuca şi nu-şi revenise încă.

Când ajunse în dreptul casei, trecu în vârful degetelor de salonul de ceai ca să nu o audă lady Loth şi s-o cheme la vreo discuţie. Când ajunse în camera ei se prăbuşi pe pat după ce încuiase uşa.

Numai acolo o părăsi acel sentiment de ameţeală care o apăsase atât de mult. I se limpezi creierul şi simţi o durere pe care omeneşte n-o crezuse posibilă!

Ce spusese Carole i se părea drept şi fără îndoială, se gândi ea, copilul lor trebuia să aibă şansa lui, să poată trăi la Rox, să-şi cunoască tatăl şi să beneficieze de avantajele numelui lui. Cum să fie altfel cu dreptate? Cum de nu-şi dăduse ea seama că între Hugo şi Carole este ceva? Poate că în adâncul inimii ei îşi dăduse seama din felul cum se uita Carole la Hugo, cum îl strângea posesiv de braţ, cum vorbea la plural când era vorba de ei doi...

Carole avea dreptate! Intervenise între ei şi-i separase cu prezenţa ei. Totuşi, cum se întâmplase să-l iubească şi ea pe Hugo? Se întâmplase chiar înainte să afle cine este, acolo pe munte, când inima ei spunea ceva pe care mintea îl respingea.

— Te iubesc! Rosti cuvintele cu glas tare şi se simţi vinovată de ele. Îşi aminti de seara de la Rox când îl privise în ochi şi

căutase acolo o licărire, găsise o undă de răspuns pentru ce îi mistuia ei ființa. Cât de proastă fusese să creadă că fericirea vine așa de simplu și fără efort. Totuși durerea iscată de ceea ce i se înfățișa era greu de suportat.

Utta se ridică imediat de pe pat. Acum că știa despre ce este vorba, cum să-l mai poată vedea? Cum să-i mai vorbească natural cu asemenea lucruri în minte? Trebuia deci să fugă de așa necaz!

Sări deci imediat în picioare și merse spre șifonierul mare și demodat de unde își scoase valiza. Era plină de etichete ale liniilor aeriene elvețiene și pentru o clipă revăzu în minte bucuria de atunci, cea de a călători alături de el în Anglia...Totul i se păruse important și minunat, părea perfect.

Dar nu mai era timp pentru lacrimi. Avea foarte puțin timp. Orice s-ar fi întâmplat nu-l mai putea vedea din nou, nu ar fi putut suporta umilirea de a recunoaște că-l iubește, acum că nu era nici o speranță.

Deschise dulapul și scoase de acolo primele lucruri care îi picaseră în mână. La fundul valizei găsi patinele și costumele de antrenament, cele cu care fusese alături de Ernst, și cel dăruit de bunica ei pentru competiție. Le lăsă acolo. Poate că le va mai folosi. În cele din urmă era un lucru pe care îl putea face bine, era un talent cu care putea să-și câștige existența.

Numai atunci ea rămase locului și-și puse mâinile pe chip.

Știa că nu se putea întoarce în Elveția, nu-i putea revedea pe bunici în această stare, nu le putea explica de ce se întorsese. Ce să le fi spus? Nu le putea spune că se amorezase de un bărbat care pentru ea părăsea altă femeie! Nu ar fi înțeles și ar fi fost dezgustați și îngroziți.

Iar de Hugo nu-i putea fi scârbă pentru că-l iubea atât de mult. Își luă mâinile de pe față.

—Îl voi iubi veşnic! Spusese vorbele tare şi le simţea ca pe un jurământ. Nu avea să-l calce niciodată, se gândi ea. Dar ce să facă între timp? Trebuia să fie singură, să poată reflecta. Avea groază de a fi chestionată şi descusută în ce priveşte sentimentele, aşa cum fusese la Carole. Voia deci să fugă, să scape atât de repede şi departe încât să n-o găsească nimeni niciodată.

—Trebuie să fiu singură, trebuie! Rostind cuvintele se duse din nou la dulap, îşi luă haina de călătorie şi-şi puse un fes tricotat peste bucle. Îşi luă şi poşeta. Pamela îi dăduse zece lire chiar ieri.

„Nu poţi să pleci fără nimic în pungă", îi spusese Pamela, „după ce îi termini, îţi mai dau".

Banii aceştia puteau rezolva problema pentru viitorul imediat. Utta îşi luă valiza şi porni spre uşa pe care o deschise şi apoi ciuli urechea: era şapte şi jumătate, lady Loth era probabil la ea în cameră să se schimbe pentru cină. Nu era prea posibil ca Baxter sau alt servitor să se afle prin hol. Valiza era grea, dar ea reuşi să ajungă jos aproape în fugă.

Nu era nimeni pe acolo, casa era liniştită. Utta deschise uşa principală şi ieşi în stradă, o închise apoi cu un zgomot ce i se păru decisiv.

14

Hugo sosi la opt şi jumătate să o ia pe Utta la cină. Trebuiau să ia masa cu nişte prieteni la casa lor din Regent's Park şi plănuiseră apoi să meargă la Cafè de Paris ca să vadă ultimul cabaret venit din America.

Lady Loth lua masa când apăru Hugo care arăta nemaipomenit cu o jachetă superbă de seară şi cu o garoafă la butonieră.

— Ai un pahar de vin şi pentru mine? întrebă el în timp ce era sărutat pe obraz. Ştiu eu că ai cele mai alese vinuri la beci, dar nouă nu ne dai niciodată.

— Ce rost ar avea să stric nişte vinuri fine pe nişte mocofani care beau oţet şi vitriol de obicei? răspunse bunică-sa plină de duh.

Hugo râse.

— O descripţie perfectă a ginului.

— Nu trebuie să mă lustruieşti tu pe mine ca să aduc de jos anumite sticluţe rare. Nu mai sunt nici prea multe, de fapt. O să le primeşti când mor eu.

— Atunci vor fi prea vechi ca să le mai bea cineva, spuse el.

— Să nu-ţi închipui că mă flatezi cumva, replică ea aspru, deşi se vedea de la o poştă că era încântată.

Baxter aduse un pahar pe care îl aşeză lângă Hugo şi îi turnă o măsură de sherry.

— E un an bun, mylord, nu vă uitaţi cu neîncredere.

Hugo îl gustă apreciativ.

Bunică-sa mormăi ceva în legea ei.

— Iată-te, vezi? Pot să-ţi dau şi din cel de la băcănie că tot nu faci nici o deosebire.

— Unde este Utta, întrebă Hugo. Ai învăţat-o deja cum trebuie să se lase aşteptată de bărbaţi? Nu ştiu să fi fost nepunctuală vreodată.

— Lasă, mai bine să nu stea sluj de câte ori o chemi tu, zise lady Loth.

— Baxter, spune-i domnişoarei că sunt aici, îi porunci Hugo bătrânului valet.

— Prea bine, mylord.

Baxter ieşi din cameră, iar Hugo se rezemă şi mai bine de spătarul scaunului.

— Mă gândeam, bunicuţo, că ar trebui să dăm un bal în cinstea ei la vară. Asta acasă, la Rox.

— Un bal?! întrebă ea. Credeam că ai de gând să planifici o alt fel de ceremonie.

— La ce bun să ne grăbim, întrebă el, nepretinzând că nu înţelege aluzia.

— E o fată drăguţă şi va trebui să înţelegi că nu eşti singurul bărbat din cetate.

— Asta aşa e, replică el, din complezenţă, ştiind că nu e bine să-şi contrazică bunica. Ea se holbă la el, dar chiar atunci apăru şi Baxter.

— Ellen spune că domnişoara nu s-a întors încă, mylord.

Hugo îl privi uimit.

— Cum nu s-a întors, îngăimă el.

— Eşti sigur? întrebă şi lady Loth, doar a plecat după ceai.

— Unde s-a dus? întrebă Hugo.

— A telefonat cineva, Baxter a luat mesajul. Ei Baxter, ia spune cine a fost?

— Nu am notat şi numele doamnei.

— Oh da, îmi amintesc acum, era americanca aceea, doamna Munton. I-a cerut Uttei să meargă la ea urgent, iar copilul a şi plecat, n-a mâncat nimic.

— Carole a chemat-o pe Utta la ea? întrebă Hugo.

— Da, da, chiar aşa a fost, răspunse bunică-sa. Nu-mi tot repeta cuvintele!

— Dar nu e lucru obişnuit, să nu se întoarcă de atunci?

— Tocmai asta îţi spuneam şi eu, spuse lady Loth cu ţâfnă.

Hugo se ridică în picioare.

— Scuză-mă bunico, dar trebuie să dau nişte telefoane.

— Poate că o fi rămas la cină şi a uitat că trebuie să se întâlnească cu tine, spuse lady Loth maliţioasă.

Hugo nu mai răspunse la asta, ci traversă holul repede şi se duse în bibliotecă. În câteva secunde află numărul de la Ritz. Formă numărul şi o ceru pe Carole. Telefonul sună şi o auzi pe Adèle răspunzând de dincolo.

— Alo, da?

— Tu eşti Adèle?

— Cine este?

— Lordul Roxburton.

— Oh da, s-o chem pe doamna? E în baie.

— Nu, nu te sinchisi. E şi domnişoara Utta Graye acolo?

— Nu mylord, dânsa a plecat de mult de aici. Staţi să văd, am venit la doamna chiar când pleca ea, era cam ora şase.

— Nu s-a întors acasă. Eşti sigură că nu e acolo?

— Absolut sigură. S-o chem pe doamna?

— Nu Adèle, mulţumesc, asta este tot ce voiam să ştiu.

Hugo puse jos receptorul. Nu putea să înţeleagă. De ce nu venise fata acasă? Se gândi apoi că poate ajunsese la Pamela. Formă alt număr şi apoi auzi vocea soră-si răspunzând tăios:

— Cine-i acolo?

— Tu eşti Pamela?

— Aha, Hugo! Tocmai ieşeam pe uşă, cinăm cu primul-ministru şi am cam întârziat.

— Utta e cu tine?

— Utta? Nu este, ce vorbă-i asta?! Nu e la cină cu tine?

— Ar trebui să fie, dar nu-i aici.

— Cum adică „nu-i aici"?

— Chiar aşa, nu este.

— Dar nu e de înţeles, spuse Pamela. Ştia bine că vii s-o iei la opt şi jumătate deoarece am discutat despre ce rochie trebuie să poarte. Ce crezi că a păţit? Dar stai, ştiu! S-a dus la Carole Munton, la Ritz. M-am oferit s-o duc eu, dar a preferat să meargă pe jos, trebuie să fie tot acolo.

— Am vorbit chiar acum cu camerista lui Carole şi mi-a spus că Utta a plecat de la Ritz la ora şase.

— Dumnezeule! Ce să se fi întâmplat cu ea? Nu putea să se rătăcească, este exclus!

— Da. Aşa este.

Urmă o pauză apoi Pamela spuse:

— Crezi că a avut un accident? Nu prea e obişnuită cu circulaţia.

— Voi telefona la spitale şi la poliţie dacă va fi nevoie.

— Să vin şi eu? se oferi Pamela. Apoi adăugă:

— Nu pot, trebuie să mă duc la primul-ministru, Walter va fi furios dacă nu apar şi-l las baltă în ultima clipă; dacă afli ceva sună-mă, sunt teribil de îngrijorată, deşi nu cred că poate fi vorba de ceva serios.

— Nu, nu poate fi, spuse el absent, sper însă să existe o explicaţie logică.

— Sigur, dar telefonezi, nu?

— Da, imediat ce aflu ce s-a întâmplat.

El puse jos receptorul şi apucă repede cartea de telefon.

O jumătate de ceas mai târziu se duse sus în salonul de ceai, unde Baxter veni cu vestea că bunică-sa îl aştepta. Stătea la foc şi-şi întinse mâinile ei bătrâne către flăcări.

— Ei bine? întrebă ea.

— La spitale nu am găsit pe nimeni cu semnalmentele ei, iar poliţia mi-a spus că nu au avut accidente în zona Ritz.

— Atunci ce s-o fi întâmplat cu copilul?

— Asta vreau şi eu să aflu, spuse el mânios.

— Unde te duci? îl întrebă ea.

— La Ritz, răspunse el şi dispăru înainte ca ea să-l mai fi întrebat ceva.

Carole avea nişte musafiri şi bea cocteiluri cu ei în salon, când fu anunţat Hugo. Se uită spre el uimită şi porni să-l întâmpine cu braţele întinse.

— Hugo, ce surpriză! începu ea, dar se opri brusc când îi văzu chipul pământiu de furie.

— Vreau să vorbim ceva. Singuri!

Ea îl privi pe el şi apoi grupul de invitaţi care roiau în jurul mesei cu băuturi.

— Atunci hai în dormitor, spuse ea.

— Nu contează unde mergem atâta vreme cât suntem singuri.

Asemenea remarcă ar fi făcut-o fericită cu o săptămână înainte.

El nu spuse nimic şi ea îl conduse în cameră, cu rochia de tul negru fâşâindu-i pe corp, bine mulată, în timp ce mergea.

El închise uşa după ce intrară, iar ea se sprijini nonşalantă de o comodă.

— Ei bine, să auzim, spuse ea.

— Ce i-ai spus Uttei?

— Aha, de aceea ai venit, spuse ea nu prea surprinsă, chiar mă întrebam dacă va avea curajul să-ţi spună şi ţie.

— Să-mi spună ce?

Carole îl privi atentă.

— Vrei să spui că nu ştii încă?

— Eu pun întrebările, spuse Hugo. Utta a fost aici invitată de tine. Nu ştiu ce i-ai spus, dar cunoscându-te, bănuiesc că a fost ceva neplăcut. Orice ar fi fost, de atunci n-a mai văzut-o nimeni.

— Vrei să spui că de atunci n-a mai ajuns acasă?

— Exact! Am trecut s-o iau la cină şi am descoperit că nimeni n-o văzuse de când a plecat spre tine.

— Nu pot să înţeleg, spuse Carole, dar se opri.

— Lasă că înţelegi tu destul de bine, şi acum să-mi spui de ce ai chemat-o azi să te vadă.

Carole stătu ţeapănă şi respiră adânc.

— I-am spus adevărul.

— Care adevăr?

— Că voi avea un copil, copilaşul nostru Hugo!

— Cam la aşa ceva mă gândeam şi eu, remarcă Hugo. Merse apoi spre măsuţa unde era telefonul.

— Ce vrei să faci? întrebă ea curioasă.

— Îi voi telefona lui sir William Bartlett, răspunse el. Dacă nu ştii cine este, află că e vorba de cel mai de seamă ginecolog al ţării.

— Crezi că-ţi va fi de vreun folos? E prea devreme pentru aşa ceva.

— Din contră, ştiinţa de azi nu se mai bazează numai pe noroc, de altfel o investigaţie specială poate fi foarte bună

acum. Nu m-am născut ieri scumpo, nu mi-e frică de astfel de şantaj. Dacă testele lui sir William vor spune prin comparaţia sângelui şi prin celelalte metode moderne că eu sunt tatăl, voi reconsidera căsătoria cu tine.

Ridicase deja receptorul.

— Faceţi-mi legătura cu sir William Bartlett, spuse el centralistei.

— Aşteaptă!

Cuvântul părea că abia trecuse printre buzele lui Carole.

— Anulaţi convorbirea, spuse Hugo în receptor.

Puse jos receptorul şi se întoarse spre Carole.

— Nu este adevărat, spuse ea slab. Ai fi aflat oricum mai devreme sau mai târziu, deci pot să-ţi spun deja. Nu pot avea copii, ăsta este adevărul.

— Şi deci i-ai spus Uttei acele minciuni oribile ca s-o înspăimânţi şi s-o faci să plece, nu?

— De ce o trebui ca ea să aibă totul în viaţă? întrebă Carole furioasă. De ce să fie ea cea protejată? De ce să fiu eu cea care se zbate şi luptă pentru orice, pentru tot ce am?

Tremura deja sub efectul acestor vorbe, jumătate de furie, jumătate autocompătimindu-se, dar ochii lui Hugo erau duri ca nişte agate.

— Niciodată Carole, spuse el cu voce de fier, nu aş fi crezut că eşti atât de josnică. Acum mi-e ruşine nu numai pentru că am fost un prost, ci şi pentru că mi-am închipuit la un moment dat că ai fi bună de nevastă şi că ai o oarecare decenţă.

Ea strigă tare ceva nedesluşit şi se repezi la el cu braţele întinse, dar el plecase deja; uşa se trânti în urma lui şi ea rămase doar cu sine în noaptea disperării.

Când ajunse la parter, Hugo ezită, dar în cele din urmă intră într-o cabină telefonică. Timp de douăzeci de minute telefonă la toate aeroporturile ce aveau curse spre Elveţia. Toate îi dădură

acelaşi răspuns; nu era nimeni cu acele semnalmente şi cu numele de Utta Graye care să se fi înscris pentru un zbor.

În cele din urmă, dărâmat şi fiind mult mai afectat pe dinăuntru decât arăta pe dinafară, Hugo se întoarse acasă la bunică-sa. Când îi deschise uşa, Baxter îi spuse că telefonase deja Pamela de două ori ca să afle veşti.

— Dacă mai sună doamna, spuneţi-mi, vorbiţi cu ea mylord?

— Da, dacă mai sunt încă aici, răspunse Hugo.

Se duse apoi sus la bunică-sa.

— Unde e? îl întrebă ea.

— Dacă aş şti, m-aş fi dus s-o aduc, răspunse el. Se aşeză apoi pe un scaun şi-şi duse mâna la frunte. Nu-mi vine în cap decât un singur loc în care să se fi dus. Nu are alţi prieteni afară de cei pe care i-a întâlnit săptămâna trecută. Dacă vrea deci să fugă, nu se poate duce decât în Elveţia.

— Dar sunt mai multe feluri de a ajunge acolo, nu numai cu avionul, observă lady Loth.

El sări în picioare.

— Ai dreptate, spuse el. Ce prost am fost să nu mă gândesc.

S-o fi dus cu trenul la Dover sau la Folkestone să ia vaporul.

Eşti sigură că şi-a luat paşaportul?

— Da, am rugat-o pe Ellen să caute după ce ai plecat tu. Mă gândeam că aşa s-o fi întâmplat, când copiii fug, se duc acasă.

Hugo se uită la ceas.

— Acum nu se mai poate prinde decât un tren de dimineaţă.

Va fi mai bine dacă mă duc cu avionul.

— Te duci după ea?

— Sigur că da, răspunse el.

— Ce i-a spus doamna Munton de a supărat-o? întrebă lady Loth.

Fără prea multe cuvinte, el îi spuse adevărul.

— O nenorocită, femeia asta, spuse bunică-sa, trebuia să ai şi tu o lecţie din această poveste, îi spuse ea lui Hugo aspru.

— Va fi una de neuitat, o asigură el, după care se ridică în picioare. Îi voi spune lui Baxter ca să-i comunice Pamelei că am plecat în Elveţia, adică plec mâine dimineaţă după Utta, care a fugit acasă. Sunt sigur că o voi găsi acolo, aşa că Pamela nu trebuia să-şi facă alte griji.

— Voi păstra adevărul pentru mine, spuse lady Loth. Şi Hugo...te rog, adu copilul înapoi, a început să-mi fie dragă.

— Ne vom întoarce împreună, spuse el plin de încredere.

În acea noapte nu dormi deloc bine şi fu surprins deoarece în trecut nu se lăsase îngrijorat sau frământat de nimic, nu acceptase nici o tulburare în ritmul vieţii lui calme. Se pomeni stând treaz şi gândindu-se la faptul că Utta se afla pe cine ştie unde, tulburată de minciunile lui Carole. Pentru prima dată se acuză de viaţa prea uşuratică pe care o dusese înainte. Altă dată crezuse că aşa o întâmplare nu-l privea decât pe el şi pe cealaltă persoană în cauză. Dacă erau amândoi de aceeaşi vârstă şi binecuvântaţi cu cunoaşterea lumii, nu puteau decât să rămână între ei o simplă afacere.

Dar acum îşi dădu seama că Utta, în inocenţa ei, fusese rănită şi de el şi de Carole. Era destul de cinstit să-şi vadă şi propria vină. Carole era...Carole. Nu se conforma standardurilor englezeşti privind decenţa. Deci a cui vină fusese dacă nu a lui, care intrase în afacere fără nici o dorinţă şi fără altceva decât pofta inimii, cea care trebuia să-i astâmpere simţurile cărnii?

Acum nu făcea decât să culeagă roadele şi nu putea să nu recunoască că şi vina lui era la fel de mare ca şi cea a lui Carole.

Se pomeni amintindu-şi lucruri despre Utta, pe care înainte nu şi le mai închipuise, micile ei ezitări când nu ştia ce să facă, felul cum căuta îndrumarea lui, dulceaţa acelui zâmbet de copil;

era când fericită, când afectată de ceva...felul în care i se aprindeau ochii când apărea el, micul puls pe albeaţa gâtului ei atunci când era limpede că fusese emoţionată de ceva. Îşi aminti de moliciunea trupului ei atunci când o ţinuse în braţe pe coridorul hotelului, deoarece ceva o speriase, îşi aminti şi teroarea din glasul copilei.

Ultimul gând îl făcu să se ridice din pat şi începu să bată în lung şi-n lat dormitorul fumând ţigară de la ţigară până ce umplu toate scrumierele, iar podeaua era şi ea semănată cu scrum. În final, se blestemă că fusese aşa un prost, se aruncă în pat hotărât să adoarmă, să audă cum se scurg orele; fu eliberat când, la ora şase, veni Smith cu o valiză gata pregătită.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să vin şi eu cu dumneavoastră mylord? îl întrebase el.

— Nu, dar dacă stau mai mult de o noapte, voi trimite vorbă să vii şi tu.

Mai era o şansă se gândi el, de a o convinge pe Utta să se întoarcă cu toate că prea uşor nu putea fi. Totuşi ceva îi spunea că în ce-l privea pe el, nu va fi chiar aşa greu.

Pe aeroport fu frig rău şi se întrebă dacă ei îi fusese destul de cald în călătoria ei, mai lentă ce-i drept, de-a lungul Europei cu trenul. Se gândi că vor ajunge cam în acelaşi timp la St. Moritz. Ea plecase deja de noaptea trecută sau trebuise să aştepte până dimineaţă şi atunci el putea ajunge înaintea ei?

De deasupra norilor, Hugo ţesea planuri. Nu se va duce direct în casa Uttei, poate că ea nu ajunsese acolo, şi apărând i-ar fi tulburat pe bătrânii ei bunici. Nu realiză că acum se gândea mai mult la ea decât la sine. Dacă ea nu reuşise să-l înveţe altceva, măcar îl învăţase să fie atent.

Călătoria de la aeroport până în staţiune cu trenul, i se păru interminabilă; soarele strălucea pe oglinda zăpezii şi trenul urca din ce în ce mai sus, dar Hugo nu avea vreme să admire natura.

Era nerăbdător să ajungă odată, voia s-o vadă pe Utta, să treacă peste momentul penibil al scuzelor când trebuia să-i explice tertipul lui Carole.

Îi pierise cheful să vadă americance în viaţa lui!

De nu s-ar fi dus la petrecerea ducesei de Melchester! De nu s-ar fi lăsat implicat într-o afacere pe care n-o dorise niciodată prea lungă, nu mai lungă decât anumite clipe de...mizerie carnală!

O voise trecătoare, dar...

Se întreba cum de fusese atât de nebun şi orb, cum de se gândise că această potaie i-ar fi putut fi castelană la Rox...Se vedea cuprins de oroare gândindu-se la ea şi se ura pentru că fusese aproape gata să accepte oferta ei...

Când trenul ajunse la St. Moritz se simţea surprinzător de umilit. Dacă ar fi spus adevărul, ar fi recunoscut că îi era chiar puţin frică de ochii curaţi ai Uttei, cum i-ar fi recunoscut el că făcuse din sine un animal al poftelor?

Valiza îi fu pusă într-un taxi şi apoi o porniră spre Suvretta. Directorul îl salută foarte călduros, încântat că se întorsese atât de repede.

— Regret că nu vă putem da acelaşi apartament mylord, căci a fost deja dat. Avem însă unul similar la etajul de deasupra.

— Da, îmi convine, spuse el nerăbdător. Nu voi sta mai mult de o noapte sau aşa ceva. Trimiteţi-mi valiza sus. Ştiţi cumva Ernst Zippert este în hotel?

— Poate că e la bar, dar dacă nu este pot trimite un băiat la el acasă ca să-l aducă aici, nu?

— Da, găsiţi-mi-l repede, spuse Hugo şi spuneţi-i să vină la mine în cameră, vreau să şi mănânc ceva, de fapt.

— Prea bine, mylord.

Hugo trecu repede prin hol spre lift, nu voia să fie văzut.

Cu toate că familia Kindschi nu prea avea de-a face cu cei din St. Moritz, exista mereu şansa ca cineva să poarte veştile şi poveştile...Nu voia să afle că el era acolo decât în cazul că Utta ajungea la ei.

Când ajunse în salon, ceru de băut şi apoi aşteptă cu nerăbdare sosirea lui Ernst. Acesta intră repede în cameră cu chipul lui roşu numai zâmbet. era încântat că-l vedea atât de repede.

— Nu-mi vine să cred că este adevărat, spuse el, cum să cred că v-aţi şi întors, mylord. Utta e cu dumneavoastră?

— Asta vreau să te întreb şi eu! spuse Hugo văzând uimirea de pe chipul lui Ernst. Stai jos şi bea ceva!

— Una mică, spuse Ernst, vă rog! Credeaţi că Utta e aici, cum vine asta?

— Ascultă Ernst, ce-ţi voi spune cere discreţie perfectă. Am încredere în tine pentru că eşti bun prieten cu Utta.

— O iubesc ca pe propriul meu copil, răspunse el. A păţit ceva? Asta încercaţi să-mi spuneţi?

— Nu, nu, sunt sigur că n-a păţit nimic, îi spuse Hugo, dar am motive să cred că s-a întors la bunici.

— Imposibil, abia ieri după-amiază am fost la Nicolaus, am vorbit despre ea şi mi-a spus cât de mult îi place Anglia şi cât e de bucuroasă că a întâlnit atâţia oameni.

— Înseamnă că am ajuns înaintea ei, spuse Hugo.

— Despre ce este vorba, mylord?

Hugo ezită puţin şi apoi îi spuse adevărul.

— Utta a fost întoarsă pe dos de nişte minciuni ale doamnei Munton, asta a fost ieri seară, după ceai, la bunica mea acasă, unde locuieşte ea. Am ajuns deci la concluzia că, fiind supărată, s-a întors acasă, la bunici.

— Da, da, înţeleg, spuse Ernst. Dar trebuia să ajungă deja.

— Aminteşte-ţi că n-a prea călătorit la viaţa ei, spuse Hugo. Putea numai să prindă un tren de dimineaţă din staţia Victoria.

— Atunci unde o fi stat peste noapte?

— Presupun că la hotel, răspunse Hugo şi-şi duse mâna la cap. La dracu', omule, crezi că nu mi-am făcut destule griji? E numai o copilă, nu are experienţă, aşa că ce putea să facă? Trebuia să vină aici.

— Da mylord, dacă nu soseşte astă seară, va sosi numai mâine, căci atunci mai e un tren.

— Asta vreau să fac, să aflu când soseşte şi să fiu înştiinţat primul. Să nu cumva să afle bunicii ei de acest lucru şi să se neliniştească. Voi mânca aici astă seară ca să nu fiu văzut; ne vedem mâine, sunt sigur că ea va veni aici!

— Nu pot decât să mă rog să fie aşa cum spuneţi dumneavoastră, mylord, spuse Ernst. Dacă o fi păţit ceva...

— N-a păţit nimic! strigă Hugo, apoi adăugă:

— Îmi pare rău Ernst, sunt mai îngrijorat decât îţi poţi tu imagina.

— E în regulă, mylord. Ştiu ce simţiţi, doamna Munton era un fel de femeie care nu trebuia să intre în viaţa Uttei. Sunt femei şi femei, aşa cum ştiţi şi dumneavoastră, avem şi noi aici de toate felurile. Utta era alt fel, nu era răsfăţată şi apăsată de ceea ce adesea ruinează tagma ei femeiască. Ernst se opri după care mai spuse:

— Câteodată mi se părea că nu de pe lumea asta vine, ci face parte din peisajul munţilor şi zăpezii, ca o rază de soare cumva...

Urmă o tăcere lungă, până să se ridice în picioare Hugo.

— Găseşte-mi-o Ernst, se rugă el şi pentru o clipă dintre ei dispăru rangul de nobleţe al englezului. Vorbeau ca de la om la om.

— Voi face tot ce pot, spuse Ernst.

Hugo duse mâna la buzunar şi scoase două bancnote de cinci lire, şi i le-ar fi pasat cu gestul unui obişnuit bacşiş, dacă elveţianul n-ar fi sărit ca ars, refuzând banii:

— Nu-mi trebuie aşa ceva mylord, ce fac, fac pentru Utta. Sunteţi al doilea care mă roagă s-o urmăresc şi-mi oferă bănet de care nu mă pot atinge, nici chiar dacă aş fi sărac lipit nu aş face-o.

— Al doilea? întrebă Hugo.

— Da, a mai fost şi acel om de la Hollywood, don Carlos Jacara, şi el a venit într-o seară şi m-a rugat să-i dau de ştire când se întoarce Utta din Anglia.

— Şi ce-l interesa pe el acest lucru? întrebă Hugo tăios.

Ernst dădu din umeri.

— Vorbea despre nişte contracte la filmele lui, presupun că avea şi unul în buzunar, dar acest om este o ameninţare pentru orice fată tânără. A mai fost pe aici şi am văzut ce păţesc fetele care îi cad în plasă. Dacă dau peste el într-o noapte neagră şi este pe aproape o gaură în gheaţă, îl arunc cu siguranţă în ea. Lumea ar fi un loc mai bun fără cei de teapa lui. Dar a trebuit să-mi păstrez calmul şi el şi-a dat seama că nu sunt un colaborator prea bun.

— Îi rup gâtul dacă aflu că a fost necioplit cu Utta, spuse Hugo.

Chiar cum terminsase de spus acestea, ghici ce-o supărase pe Utta în acea seară când fugise pe coridor şi-i picase în braţe. Avusese o discuţie cu Carole, deoarece camera ei era pe acelaşi etaj, iar Utta venise chiar din acea direcţie; totuşi i se părea greu de crezut că îi spusese chiar ea ceva atât de supărător, încât o speriase aşa de rău; tremura şi era înlăcrimată...

Acum ştia şi simţea că ar fi făcut crimă numai la gândul că un asemenea unsuros ca acela pe care i-l prezentase Carole atunci, avusese afaceri cu...Utta. Se gândi la ea şi la don Carlos

şi imediat fu cuprins nu numai de groaza celor păţite atunci de biata fată, ci şi de...gelozie. Utta era a lui, numai a LUI. Că un altul o privise lingându-şi buzele, era ceva dincolo de orice toleranţă, ceva la care nu se putea gândi fără violenţă şi fără mânie.

Se adâncise atât de mult în gânduri, încât Ernst vorbi din nou.

— Mă voi duce eu pe la bunicii ei astă seară cu vreun pretext oarecare, spuse el. După aceea vă caut şi vă spun dacă e acolo sau nu, spuse Ernst.

Hugo îi întinse mâna.

— Mulţumesc Ernst, îţi dai seama că eşti singurul meu ajutor, nu?

— Voi face tot ce pot, spuse acesta.

Hugă comandă ceva de mâncare, dar când sosi chelnerul cu tăvile, nu fu în stare să înghită nimic, nu-i era foame şi nici măcar băutura nu-i putea ordona cât de cât haosul de sentimente care îl bântuiau: ură, oroare, teamă şi alte mii de imbolduri care sugerau lucruri teribile şi posibile în calea Uttei, între Londra şi St.Moritz.

Îşi vizualiza în minte accidente de tren, vapoare care se scufundă, avioane prăbuşite, tot ce ar fi putut-o împiedica să ajungă acasă, după care veni gândul că poate făcuse vreun pas necugetat. Nu mai încercase astfel de sentiment cu nici o femeie.

El care nu cunoscuse teama, era înfricoşat acum din pricină că iubea.

Chiar atunci fu inundat de acel adevăr luminos: era îndrăgostit lulea! Aşa cum nu mai fusese niciodată. O iubea, iubea micul ei chip ascuţit cu gropiţele din obraji, mutricica ei de zână a zăpezii, părul auriu şi acei ochi albaştri-violeţi ca de genţiană. O iubea. Aşa cum era ea, mică, deosebită, ca un spiriduş se cuibărise în inima lui şi nu mai putea scăpa de ea.

Fusese orb că nu realizase asta mai devreme, nu sărise cu amândouă mâinile să apuce fericirea care aştepta să fie culeasă de el. Chiar se gândise să-i spună Uttei ceva săptămâna trecută la Rox, dar gândul că Pamela şi familia erau cei care aşteptau mai mult decât el acest gest, îl făcuse să şovăie şi să bată în retragere, prea se aşteptau toţi la nişte lucruri banale din partea lui.

Acum se blestema pentru acea amânare, pentru falsa îngrijorare stârnită de posibila lor reacţie: numai Utta conta, o iubea aşa cum şi ea îl iubea pe el. Cum de putuse fi atât de mândru şi ridicol încât nu realizase că trebuia să fie sărutat şi pământul pe care călca ea? Era prea bună pentru el, pură, inocentă.

Se considerase pe sine atât de important, el cu titlul lui, averea şi moşia Rox - totuşi ce puteau acestea face când o inimă pură nu se cumpără cu averi. Cum puteau ele echivala cu puritatea unui copil?

Hugo împinse deoparte cina. Nu-i era foame, voia un singur lucru, şi acesta era...Utta.

Se făcuse ora unsprezece când se întoarse Ernst. Cum intră Hugo sări în picioare:

— E acolo! făcu el. Era mai mult o afirmaţie, nu o întrebare, născută din aleanul inimii lui.

Ernst dădu din cap.

— Ultimul tren a sosit la zece, spuse el. Am făcut cercetări şi am stat cu Nicolaus până am fost sigur că ea nu soseşte. Ar fi ajuns înainte să fi plecat eu. Ernst văzu expresia plouată de pe chipul lui Hugo. Va veni mâine, cu siguranţă, spuse el consolator.

— Da, mâine! spuse Hugo, dar cum trec eu de noaptea asta, se întrebă el.

După ce vorbise se aşternu liniştea şi în cele din urmă Ernst spuse:

— Iertaţi-mi indiscreţia mylord, dar o iubiţi?

Nu mai urmă nici o pauză, şi Hugo spuse imediat ca o trâmbiţă:

— Da, Ernst, o iubesc din toată inima, replică el.

15

Utta patinase de jur-împrejurul ringului de gheaţă de nenumărate ori. Nici o lumină nu mai ardea şi numai slaba strălucire ce venea de afară putea străbate geamurile aburite ale clădirii, care fusese construită să slujească drept hambar.

Totuşi, ea nu se uita la geamurile murdare şi la pereţii cu vopseaua crăpată, la barul gol, doar cu un cocteil care nu fusese băut sau la scaunele care fuseseră cumpărate pentru un cinematograf de vară. În loc de acestea ea vedea siluetele munţilor profilându-se pe cerul albastru. Se întorsese cu gândul la Elveţia, ea şi Ernst la antrenament, când dorm toţi grangurii sosiţi de peste mări şi ţări în acel colţ minunat de natură. Auzea numai reproşurile şi comenzile lui Ernst.

Era şapte dimineaţa şi numai la acea oră ringul putea fi al ei, atunci era preafericită. Se rotea, făcea salturi şi în mintea ei ştiu că patina mai bine ca oricând.

Aici pe ringul de gheaţă uita totul afară de faptul că avea picioare înaripate...Lăsase deja în urmă de o zi şi jumătate casa

lui lady Loth şi-şi cărase valiza aiurea, neştiind decât că trebuie să plece cât mai departe cu putinţă.

Mai mersese puţin şi se pomeni în Park Lane unde fără voie parcă, ridică mâna după un taxi.

— Unde domnişoară? o întrebă şoferul.

Pentru o clipă ea ezită, apoi nerealizând cât arăta de patetic cu chipul ei alb şi speriat, zise:

— Mă poţi duce undeva unde pot sta ieftin peste noapte?

— Cum adică ieftin? întrebă el, privindu-i haina bună şi guleraşul de blană.

— Nu ştiu cam ce înseamnă asta în Anglia, spuse ea simplu.

El o măsură din cap până în picioare, apoi spuse:

— Urcă, porunci el mormăind, şi o duse pe o străduţă de lângă Victoria Station, acolo opri în faţa unei uşi.

— Aici nu te pradă nimeni, dar s-ar putea să fie plin.

Era o clădire înaltă şi urâtă, cu jaluzele sparte şi vopseaua jupuită, cu perdele din dantelă care nu mai fuseseră spălate de mult. Însă femeia care îi răspunse Uttei, nu fu neprietenoasă.

— Da, mai am o cameră, spuse ea. E sus de tot şi nu e prea mare, dar văd că n-ai prea mult bagaj cu tine, nu?

— Nu, spuse Utta. Nu avea de gând să se certe sau să aibă pretenţii. Avea nevoie de orice fel de cameră. În cele din urmă se dovedi destul de curată, chiar dacă era mobilată modest.

Îi dădu proprietăresei avansul pentru două nopţi şi apoi, când fu singură, se aşeză pe pat şi privi peretele gol din faţa ei. Stătu aşa câteva ceasuri. Undeva la distanţă auzi o sonerie, un semnal pentru a comanda cina, deoarece auzi paşi grăbiţi pe culoar, dar nu făcu nici o mişcare; nimeni nu se interesă de ea.

Se întunecase bine de tot şi, după o vreme, când se făcuse noapte de-a binelea, ea se dezbrăcă şi intră între cearşafurile din bumbac aspru de pe patul tare. Stătu multă vreme cu ochii larg deschişi până spre zori chiar; gheaţa dimprejurul inimii ei

începu să se înmoaie, acea paralizie care îi răpise orice simţire începu să dispară şi apoi apărură lacrimile...la început încet, apoi irezistibil, cu suspinuri şi tremurat, ca o furtună.

Toată ziua următoare stătu în cămăruţă cu ochii roşii şi umflaţi de plâns, simţea că nu poate vorbi cu nimeni, nu putea să scoată nici un cuvânt, fie şi trivial printre buzele strânse.

La vremea prânzului cineva îi bătu la uşă şi o întrebă dacă nu voia să coboare să mănânce ceva. Cu un efort, ea răspunse că nu avea nevoie de mâncare şi cel venit, se duse în treaba lui. După- amiază plânse din nou cu lacrimi amare, ca acelea care descoperă deodată mizeria lumii cenuşii, fără nici o urmă de speranţă.

Tinereţea însă este reversibilă: când ajunge în adâncurile suferinţei, mai găseşte resursele să se înalţe. În dimineaţa următoare Utta se trezi cu ochii uscaţi şi pentru prima dată de când părăsise casa lui lady Loth, simţi că îi este foame. Se îmbrăcă şi merse jos, gândindu-se să iasă şi să găsească undeva afară ceva de mâncare, poate în gară, însă proprietăreasa o văzu şi o chemă în sala de mese.

— Credeam că eşti bolnavă, ţi-e mai bine azi?

— Da, mulţumesc, spuse Utta.

— Atunci ia loc şi hai să mănânci ceva, ceilalţi au terminat deja. Au mâncat tot peştele afumat, dar pot să-ţi dau un ou, dacă vrei.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Utta.

Până veni cu oul, dură mult şi nu arăta prea apetisant, iar ceaiul era negru şi tare. Ei însă îi era foame, şi-şi impuse să nu fie prea mofturoasă tocmai acum.

— Pleci azi? o întrebă proprietăreasa ca să discute ceva.

— Chiar mă întrebam dacă mai pot sta sau nu? spuse Utta.

— Mă bucur să te am aici, numai anunţă-mă dacă rămâi. Cauţi cumva de lucru?

— Da...aşa este, spuse ea. Caut să fac ceva. Îşi dădu imediat seama de adevărul răspunsului, zece lire nu pot ţine o veşnicie.

— Şi cam ce fel de treabă vrei tu să faci? o întrebă femeia. Se ridicase de la masă şi începuse să adune laolaltă farfuriile cu o ţigară în gură în timp ce lucra.

— Nu prea ştiu, spuse Utta.

— Ar fi bine dacă ţi-ai găsi ceva la un magazin, spuse femeia şi apoi continuă:

— Ceva experienţă ai?

Utta negă din cap.

— Nu prea, pot însă să patinez.

— Nu mai spune, chiar aşa? Bine?

— Destul de bine.

— Atunci e bine, cu chipul tău vei putea găsi un loc în spectacolele pe gheaţă, deşi nu prea mai e timpul acum. De Crăciun se tot fac spectacole de acest gen. Atunci se caută fete pentru aşa ceva.

— Nu ştiu dacă aş putea să apar într-un astfel de show, spuse ea, amintindu-şi că nu trebuia s-o vadă nimeni.

— Ei, tot la club ajungi, continuă proprietăreasa. Ia ascultă! Trânti pe jos o farfurie de Utta sări ca arsă. Mergi repede la ringul de pe Albert Street. E chiar după colţ, la două minute de aici, „The Splendide" îi spune şi acolo întrebi de secretar, Ted Walters pe numele lui. Spune-i că te-am trimis eu, poate ştie el ceva, nu-i băiat rău, mă întâlnesc cu el la curse de obicei, curse de cai, vezi bine.

— Credeţi că poate să-mi sugereze el ceva? întrebă Utta.

— Nu-i nici un rău să încerci, nu?

— Nu, sigur că nu, şi vă mulţumesc mult.

— E-n regulă, iar de mulţumit să-mi mulţumeşti dacă iese ceva. Şi dacă mai stai o noapte, plata înainte.

— Da, sigur că da, spuse Utta roşind puţin. Îşi aduse portofelul şi plăti două nopţi. Când se uită înăuntru realiză că banii se duceau repede şi trebuia să găsească rapid o sursă, să muncească.

Merse sus şi-şi luă haina şi pălăria. Uitându-se însă în oglindă avu un şoc. Numai după o singură noapte, arăta mult mai bătrână. Ochii aceia încercănaţi păreau ai unui străin, nu ai ei. Încercă deci să se facă mai prezentabilă cu pudră şi ruj, nimeni nu ar angaja o fantomă sau o fată care ar deprima pe toată lumea. Când termină, nu se vedea prea mare efect. Nerăbdătoare, Utta lăsă încolo oglinda şi coborî scările.

— Multă baftă! spuse gazda când o văzu trecând pe lângă ea.

— Mulţumesc, răspunse ea.

Era o zi rece şi închisă, iar pavajul era alunecos din pricina gheţii de cu seară. Utta găsi acel loc fără probleme. Exteriorul nu era prea atrăgător. Avea să afle mai târziu că locul aparţinea unor afacerişti care se gândiseră să facă ceva bani fără investiţie prea mare. Reducându-şi preţurile ca să fie competitivi cu alte ringuri, reuşiseră să atragă nişte clienţi mai săraci, majoritatea băieţi tineri, care erau mai preocupaţi să tachineze pe alţii decât să patineze.

Când Utta intră, exersau numai doi-trei oameni; venise prea cu noaptea în cap. Domnul Walter, secretarul, era un tânăr cu aspect cadaveric şi care părea să aibă mai puţin de treizeci de ani şi a cărui voce aprigă era în dezacord cu mişcările.

— Te-a trimis doamna Horrocks, nu!? întrebă el. E cumsecade, cu toate că nu prea am de-a face cu ea afară de zilele în care asistăm la cursele de cai.

— Mă gândeam că m-aţi putea sfătui unde să găsesc o slujbă ca patinatoare, spuse Utta timidă.

— Patinezi bine? întrebă el

— Destul de bine, răspunse ea simplu.

— Ai şi ghetele cu tine?

Ea încuviinţă şi arătă spre pachetul de sub braţ.

— Mă gândeam că poate vrea cineva să vadă ce pot să fac.

— Bravos, răspunse el. Dar dacă eşti bună, nu merge cu localul nostru, iar dacă nu eşti, iar n-avem nevoie de tine, râse el de propria glumă. Utta însă răspunse repede:

— Credeţi că mi-aţi putea oferi ceva?

— Dar cu o singură condiţie, spuse el. Pe ultima doamnă instructoare am concediat-o că prea stătea la bar tot timpul. Nu i-a plăcut şi a plecat.

— Eu nu fac aşa ceva, spuse Utta, chiar...credeţi că o pot înlocui?

— Mai bine întrebi de salariu. Nu suntem cei mai ajunşi de pe lume, cinci lire pe săptămână, şi îţi plăteşti mâncarea.

— Mi-ar plăcea să fac asta, spuse Utta.

— Eşti sigură? o întrebă el suspicios. Se uită la poşeta ei din piele şi la mănuşile fine din antilopă.

— Vă rog, pot să vă arăt ce ştiu?

— O. K.

El deschise uşa biroului şi apoi merseră spre arenă. Mirosea a gheaţă murdară şi a tutun prost, mizerie peste tot, cu toate că se puteau vedea două femei care curăţau primprejur.

Utta se aşeză pe unul dintre scaunele de pluş şi îşi puse patinele.

— Nu am adus şi un costum adecvat, îi spuse ea domnului Walters.

— Oricum nu îl porţi decât în serile de gală şi la demonstraţii, spuse el. Nu cred că ai de gând să faci aşa ceva, oricum.

— Nu, sigur că nu, spuse ea, deoarece i se păruse că asta i se ceruse. Îşi scoase haina şi o puse pe un scaun. Rochia ei avea

un fel de fustă ataşată şi, de cum intră pe gheaţă, simţi că nu-i va stânjeni mişcările.

Pentru prima dată după acea groază din salonul lui Carole de la Ritz, când lumea păruse că se va prăbuşi peste ea, simţi că e ea însăşi. Era acum numai bucuria mişcării care rămăsese să o încânte, minunea de a se simţi alunecând în complicatele figuri de pe gheaţă. Uită ce depindea de performanţa ei şi ştiu numai că era din nou în elementul ei, iar patinajul îi era ca şi respiraţia.

Patinase deja vreun sfert de ceas, când îşi aminti că era privită de domnul Walters, iar viitorul ei depindea de părerea lui.

Se mai roti de câteva ori şi apoi se duse spre el.

— Ei care a fost ideea ta? o întrebă el aspru.

— Ideea? întrebă ea ca un ecou.

— Da, să cauţi aici o slujbă:

— Îmi trebuie una, aşa cum v-am explicat, vreau...de lucru.

— La „Splendide"?! când poţi patina aşa, hm! Haide că e la mijloc ceva, spuse el.

— Nu e nimic, chiar nimic, spuse ea repede.

— Atunci de ce nu te duci la Westminster sau la alt club mare, s-ar bate pe tine!

— Dar prefer aici, spuse ea...e aproape de locuinţă şi e mai liniştit...

— Aşa vasăzică, bine! Înseamnă că te ascunzi, nu?

— Poate, spuse ea pierdută.

El se holbă la ea şi apoi dădu din umeri.

— În definitiv, nu e treaba mea. Slujba asta este, dacă vrei a ta.

— Mulţumesc, spuse Utta. Când încep?

— Chiar acum, spuse el. Este acolo o damă care mă întreabă zilnic despre lecţii. Nu am reuşit să o rezolv până acum. El se întoarse spre birou, dar înainte să intre, o întrebă:

— De fapt, cum te cheamă?

Utta ezită. Nu-i putea da numele adevărat. Văzuse nişte copii din „Lumea patinajului" pe biroul lui. Trebuia să fie şi-o fotografie de-a ei acolo, îi luaseă doar atâtea la Campionate.

— Gadner, răspunse ea. Nita Gadner. Fu primul nume care îi veni în minte şi-şi aminti de fata care purta acest nume; îi ceruse un autograf atunci la concurs. Era un copil cu ochii mari din satul Silvaplaner care o văzuse cu Ernst şi se apropiase de ea.

La acest gând, o lovi brusc dorul de casă, cât fusese de bucuroasă de dimineaţă când se gândea ce o va aştepta mai departe. Ar fi putut să se întoarcă, de ce să stea aici ca o nenorocită în acet ring sordid când o aştepta acolo soarele Elveţiei şi bunicii? Îşi aminti însă că ar fi fost greu să dea ochii cu ei, nu le putea spune ce se întâmplase şi durerea trădării lui Hugo.

Bunica simţise că-l iubea deja, ştia că îşi făcuse bagajele cu însufleţire, iar ea nu-şi putuse ascunde acea iubire care o depăşea ca intensitate, n-o putea ascunde.

Ele nu-şi spuseseră nimic, dar asta nu însemna că nu înţeleseseră amândouă despre ce este vorba. Fuseseră apropiate atâţia ani, înainte de plecarea ei în Anglia, doamna Kindschi intrase în dormitorul ei după ce se culcase deja. O sărutase pe obrazul ei moale şi apoi îi spusese gâtuit:

— Îmi vei lipsi, draga mea.

— Şi tu, bunico.

Doamna Kindschi zâmbise.

— Da, draga mea, dar nu prea mult. Vezi, tu creşti, vei ajunge şi în alte părţi ale lumii, vei descoperi alte bucurii şi alţi oameni. Viaţa mea e la sfârşit! Am făcut şi eu tot ce faci tu acum şi de aceea înţeleg ce simţi tu acum.

Utta îşi ridicase braţele şi o cuprinsese pe bunica ei pe după gât.

— Tu m-ai înţeles mereu, bunico!

— Am încercat, draga mea, şi de aceea vreau să-ţi spun şi ceva drept avertisment. Nu aştepta prea multe de la oameni, dacă îţi dau ceea ce au ei mai bun, este destul, nu trebuie să ceri mai mult.

— NU?

— Poate numai-câteodată, ştiu eu!? Când iubeşti pe cineva, atunci cred că vrei perfecţiunea. Dacă cei iubiţi nu se pot ridica la un asemenea nivel, nu trebuie să fii prea dură cu ei, şi nici dezamăgită.

Cât de aievea retrăia acea conversaţie acum...totuşi ea nu ceruse perfecţiune, ci numai adevăr şi decenţă.

Îşi puse mâinile la ochi şi ca şi cum ar fi vrut să fugă de propriile gânduri, alergând apoi spre acea femeie care voise să ia lecţii.

Să-i înveţi pe alţii era o muncă grea, descoperi Utta. Ea, care nu ştiuse ce-i oboseala, se simţea sleită după ce îi ajuta pe alţii. Cei care mai ştiau puţin să patineze nu erau o problemă, dar începătorii se agăţau de ea, le era prea frică să facă ce li se spunea şi adesea prea proşti ca să facă şi un efort cât de mic.

După trei zile de lupte obositoare, Utta simţi că ori patinează singură, ori înnebuneşte, se duse deci în biroul domnului Walters.

Descoperise că el nu făcea prea multe, ci stătea în birou şi citea de dimineaţă până seara ziare şi reviste. Mai deschidea din când în când dulapul ca să vadă dacă nu cumva plecase cineva cu o pereche de patine, asta fiind maximum de efort făcut de el pentru a duce ringul „Splendid" spre mari succese.

— Bună Niţa, ce s-a întâmplat? întrebă el. Cum şi ea făcea parte din personal, nu făcu nici o încercare să-şi ia picioarele de pe masă, dădu numai ziarul jos, mai în jos de fapt, aşa încât să poată privi peste marginea lui.

— Vreau să vă întreb dacă pot veni aici să patinez înainte de a apărea cineva dimineaţa, spuse Utta.

— Dumnezeule, de ce? întrebă el.

— Pentru că în timpul zilei nu prea am ocazia, răspunse ea. Apare mereu cineva care vrea lecţii, pune întrebări sau face ceva care mă ocupă. Pot veni înainte de deschiderea ringului?

— La ce oră zici tu?

— La şase şi jumătate, şapte...

— Cred că ai înnebunit de tot, asta e tot ce pot să spun. Stai toată ziua pe gheaţă şi apoi şi jumătate de noapte şi tot mai vrei să vii la aşa o oră neomenească! Dar fie ca tine. Îţi voi da cheia după ce încui eu şi rămâi răspunzătoare; dacă se petrece ceva, o să am mari necazuri cu directorii.

Erau doar vorbe, ştia ea prea bine, directorii erau interesaţi doar de banii pe care îi puteau scoate din acel ring prăpădit, iar toate aranjamentele reveneau domnului Walters.

— Vă mulţumesc mult, spuse Utta.

— Nu-mi mulţumi pentru nimic, eşti nebună, n-ar trebui să fii aici.

Utta zâmbi şi ieşi din birou, ştia că el ca şi ceilalţi de acolo erau curioşi în privinţa ei. Nu le spusese nimic şi ei fuseseră nevoiţi să-şi închipuie diverse lucruri despre ea.

— Ai participat la concursuri? o întrebase un instructor dintre cei câţiva care mai erau acolo.

— Da, zise Utta.

— Şi ce s-a întâmplat?

— N-am câştigat.

El se arătă surprins.

— Nu pot să înţeleg, spuse el, doar dacă eşti dintre cei care se pierd în faţa publicului. Aşa am fost şi eu când eram puşti, altfel poate prindeam şi eu vreo cupă-două.

— Eu nu vreau să concurez cu nimeni, îi spuse Utta.

— Dar ar putea să te mai scutească de greutăţi, spuse el, însă ea plecase de acolo.

O dată cu trecerea zilelor, ea reuşi să mai alunge mizeria şi apăsarea suferinţei. Acum se putea gândi la Hugo, fără a mai fi străpunsă de cuţitele durerii insuportabile, putea chiar să-i rostească şi numele fără să izbucnească în lacrimi. Se întreba ce-or fi zis ei de dispariţia la care ea fusese constrânsă. Îi era chiar şi puţin ruşine de faptul că lady Loth îşi făcea probleme din cauza ei, dar apoi îşi mai spuse că Hugo trebuie să fi aflat adevărul. Carole trebuie să-i fi spus şi lui despre copil, iar el trebuia să înţeleagă de ce ea plecase aşa de precipitat, nu mai putea sta sub acoperişul bunicii lui.

— Îl iubesc încă, îşi spuse ea de mii de ori în întunericul micului ei dormitor atunci când, neputând dormi, asculta cum anunţa Big Ben-ul orele nopţii.

Nimic nu putea schimba asta. Putea să fie al lui Carole, să fie un om de nimic, ea tot îl iubea. Acesta în sine era şi adevăratul motiv pentru care nu se putea întoarce, nu îndrăznea...

Dacă l-ar fi văzut, ar fi uitat de toate şi i-ar fi alergat în braţe, l-ar fi strâns cu putere aşa cum făcuse şi atunci la Suvretta când fusese atacată de don Carlos.

Îl iubea şi nu-şi putea explica cum de nu-şi putea schimba acest sentiment faţă de el. Începu să înţeleagă ce citise prin cărţi. Se întreba de ce în trecut femeile se măritau cu bărbaţi răi şi-i iubeau indiferent de ce făceau sau spuneau? Acum ştia şi ea de ce, era ceva care depindea de instanţa supraumană, de aceea insondabilă şi indisolubilă.

Era iubirea însăşi.

— Îl iubesc!

Cercul de gheaţă din jurul inimii ei se topise, se reîntorsese focul. O durea fiecare mădular de dorul lui Hugo. Tânjind cu întreaga ei fiinţă şi întregul ei trup, după prezenţa lui, voia să-l ştie aproape, că o caută din priviri, că îi zâmbeşte.

Câteodată visa că era cu el şi atunci se trezea inundată de o fericire subită care dispărea apoi treptat, pe măsură ce revedea tavanul coşcovit şi tapetul jumulit al cămăruţei ei, fereastra fără perdele...

Alte dăţi se simţea mişcându-se ca în vis, că tot ce făcea peste zi era ireal, un fel de fantezie oribilă din care trebuia să se trezească ca dintr-un coşmar.

Zilele treceau încet. Le pierdu numărul, simţea că mâine e tot un fel de azi, aidoma ca ieri...Singurele clipe în care se mai dezmeticea erau cele de dimineaţă, când prin toate mişcările pe care le învăţase de la Ernst îşi simţea muşchii coordonaţi, simţea că se perfecţionează şi mai mult.

La sfârşitul fiecărei săptămâni vedea că întregul salariu i se ducea pe hrană şi adăpost. La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, apelă la mica rezervă care îi mai rămăsese şi se sperie. Nu era proastă ca să-şi închipuie că acele haine vor dura veşnic. Avea nevoie de nişte lucruri, mărunte ce-i drept, dar care trebuiau imediat plătite.

Se gândi că poate avea dreptate domnul Walters şi că trebuia să caute un loc care plătea mai bine, totuşi îi era frică; şansa nu-i surâdea omului de prea multe ori, nu cunoştea pe nimeni, nu avea prieteni şi relaţii pe nicăieri. Îi plăcea doamna Horrocks. Se obişnuise cu ea, se simţea parcă puţin acasă, locul îi devenise familiar.

Învăţă cum să-i trateze pe băieţii obraznici ai ringului.

Dădeau unii peste alţii ca nebunii şi beau prea mult când se deschidea barul, după care deveneau agresivi când li se spunea să se mai potolească. Învăţă cum să-i încurajeze pe cei mai timizi şi să-i tempereze pe cei care nu urmăreau decât flirtul; totuşi ea simţea cum un străin umbla prin toată fiinţa ei, un străin care avea foarte puţine lucruri în comun cu bucuroasa şi radioasa Utta din St. Moritz.

Apoi, într-o dimineaţă când ploua tare, iar ea nu avea umbrelă,o porni în fugă spre ring să se antreneze. Ploaia o făcu imediat ciuciulete. Alergă şi mai iute pe ultimii metri care o mai despărţeau de sală şi ajunse acolo fără să mai poată respira. Îşi scoase cheia din buzunar, descuie şi pătrunse înăuntru. O întâmpina imediat acel miros indefinit venit din întunecimea acelui loc. Aprinse câteva lumini, ştiind însă că acest lucru îi fusese interzis.

Când privi de jur-împrejur prin clădirea urâtă şi insalubră simţi un ciudat dezgust pe care nu-l mai încercase până atunci. De ce să-şi irosească viaţa într-un astfel de loc? Putea să ia avionul şi în două ceasuri să fie iar învăluită de lumina soarelui. Aproape că putea vedea braţele bunicii primind-o, apoi bucuria de pe chipul bunicului.

La acest gând, îşi puse mâinile la ochi. Cum ar putea însă să le spună? Cum să se întoarcă răvăşită din întâlnirea cu lumea? Atunci îşi dădu seama că nu ea însăşi constituia problema, ea şi sentimentele ei, cuiul era că în ciuda oricărui fapt, voia să-l protejeze pe Hugo. Nu ar fi putut spune nimănui, nu ar fi putut suporta privirile mânioase ale bunicului care ar afla tărăşenia, nu ar fi putut accepta îngăduinţa şi consolarea bunicii.

Nu, pe Hugo voia ea să-l salveze, era absurd acest sentiment al ei, ştia prea bine, dar ce putea să facă?

Impunându-şi să uite sentimentele şi durerea de cap care o apuca uneori la aceste gânduri, ea îşi scoase haina şi intră pe gheaţă. Pentru o clipă feeria păru că se risipeşte, aşa încât ea alunecă dezolată pe suprafaţa nesigură a gheţii.

Cu toate acestea, se strecură încetişor în conştiinţa ei, ca o melodie ascunsă, vraja aceea pe care o aştepta ca întotdeauna. Sări în văzduh şi se simţi liberă din nou, uitase de patinoarul sordid, vedea din nou zăpada şi strălucirea soarelui de acasă. Inima începu să-i bată şi buzele i se întredeschiseră; trăia din nou!

Nefericirea şi migrena trecuseră, picioarele păreau că o poartă fără nici cel mai mic efort de voinţă din partea ei.

Şi deodată îl văzu pe EL.

Întreaga lume se răsturnă imediat în inima ei. Greutatea pieri, rămase aievea doar faptul că el venise şi acum o aştepta!! Se duse într-acolo şi-şi puse braţele în jurul lui: era adevărat!

— Draga mea, te-am găsit în cele din urmă, răsună glasul lui uimitor de răvăşit.

Ea îl privi uimită şi văzu că avea lacrimi în ochi. Arăta mai slăbit parcă şi mult mai tras la faţă; ea începu să tremure, el o ţinea strâns, nu mai voia s-o piardă niciodată.

— Unde ai fost? o întrebă el. Cum de ai putut pleca aşa? M-ai înnebunit de tot, nu ştiam ce ţi s-a întâmplat!

— Eram aici, şopti ea, dar în ochi i se citea o strălucire nemăsurată.

— Era ultimul loc unde nu te căutasem, exclamă el. Am fost peste tot, la toate patinoarele din Londra. Aici am ajuns într-o doară şi am intrat pentru că era uşa deschisă.

— Mă căutai?

— TE CĂUTAM!!! sări el. Dar ce crezi că am făcut eu în aceste şaisprezece zile? O cuprinse în braţe şi mai strâns. Îi despărţea mantinela, şi ea trebuia să privească la el în sus; el îşi făcu apoi curaj şi zise:

— Draga mea, te iubesc!

Utta îşi aduse aminte că nu trebuia să ia seama la asemenea cuvinte. În mintea ei îşi spunea că trebuia să scape din îmbrăţişarea lui, dar era complet neputincioasă, buzele i se întredeschiseră şi răsuflarea îi devenise întretăiată. Îndată ce privi în ochii lui, lumea deveni stabilă.

Pentru prima dată simţi iubirea: iubea şi era iubită! Nu mai era nici o îndoială în inima ei, citise tot în acei ochi, între ei circula acum vraja iubirii. Totul fusese uitat, erau singuri, doi oameni

făcuţi unul pentru celălalt, se regăsiseră după atât de mult şi de puţin timp! În cele din urmă Hugo spuse:

— Oh draga mea, hai să mergem undeva să vorbim. Nu putem lăsa acest gard să ne despartă!

Tremurând, dar ascultătoare, ea alunecă spre intrarea în patinoar, Hugo fusese acolo înaintea ei şi când ea păşi pe linoleumul acela, el o şi luă în braţe.

Păru să o ridice din nou pe picioare, aproape de inima lui; buzele li se întâlniră şi ea alunecă într-un sărut care îi învăluia fiinţa.

— Te-am găsit, te-am găsit!

El repeta aceste cuvinte iar şi iar, triumfător şi posesiv. O sărută cu sălbăticie peste tot, pe obraji, pe buze, pe păr şi pe gât, acolo unde se simţea pulsul iubirii lui.

— Cum de-am putut face aşa ceva!? Cum de-am putut fi un mizerabil? se întreba el cu glas tare, după care se aşezară pe scaunele de pluş. O ţinea încă în braţe, cu capul lipit de umărul lui. Apoi, deodată, ea se crispă şi se trase de lângă el.

— Ce este? întrebă el.

— Doamna Munton...îngână ea.

Drept răspuns el o prinse de bărbie şi o întoarse spre el.

— Cum poţi să nu ai încredere în mine? Cum poţi să crezi asemenea minciuni? Nu ştiai că te iubesc?

Ea se simţi liniştită sub apăsarea degetelor lui.

— Atunci...nu e adevărat?

— A fost o minciună draga mea, una blestemată!

— Atunci mă bucur.

Abia mai auzea cuvintele, buzele le erau atât de apropiate!

— Mă ierţi? întrebă el. Mă ierţi pentru tot ce am făcut înainte de a te cunoaşte? Numai Dumnezeu ştie cât ar trebui să fiu de pedepsit în aceste săptămâni, credeam că te-am pierdut, că nu te voi regăsi niciodată...

Ea îl asculta şi simţea sinceritatea pură a acelor vorbe, erau adevărate. Suferise şi el, şi asta făcuse - după cum avea ea să afle mai târziu! - din el un om mai bun.

— N-am vrut să te doară, murmură ea.

— Şi atunci te-ai rănit pe tine! Iubita mea prostuţă! Să nu mă mai laşi niciodată, nu pot suporta, nu pot trăi fără tine! Eşti a mea, nu te voi mai lăsa să pleci niciodată.

La ultimele cuvinte sunetul fu una cu sărutul, acum erau una împletiţi în miracolul iubirii care nu cunoştea margini. El o apropie din ce în ce mai mult, până ce simţi în ea o licărire de răspuns.

Numai când el simţi că acea fericire era prea arzătoare pentru a fi sorbită dintr-o dată, prea strălucitoare şi prea copleşitoare, îi dădu drumul. Şi apoi, când se uită din nou în ochii ei aprinşi, la obrajii îmbujoraţi, scoase un oftat de mulţumire.

— Te-am regăsit, iubita mea, spuse el încet. Am găsit ceea cea am căutat o viaţă întreagă. Aşteptam asta, cu toate că nu ştiam despre ce este vorba: IUBIREA!